

[Sri B. Vaikunta Baliga] [18th March 1954]

considerations or by relationship or pressure or things of that type. But we know for certain that the administration has not in the least been affected by that and the Government ought to be given the widest choice, the fullest freedom and the greatest liberty to choose their own lawyers because the Government like any other private parties are entitled to choose their own lawyers. Apart from this, I do wish to make a few helpful suggestions that might be noted by the Government for being attended to in the course of the coming year.

“ In matters of recruitment of Law Officers either in the Revenue Department or in the Judicial Department, both criminal and civil, the right of the members of the Bar has not received adequate recognition. In the Bar, there are really very brilliant young men to whom a choice is denied to put forth their very best to help the State in the administration of Justice. I do not wish to say that members in the subordinate cadre should not have a chance, but all things put together, I do wish to suggest to the House and to the Government that recruitment in larger numbers from the Bar will add to the dignity and efficiency and will be conducive to the maintenance of the high confidence that the Government and the Courts enjoy from the members of the public at large.

“ Sir, another suggestion that I wish to make is that Government should as far as possible encourage compromises, encourage panchayats, and encourage arbitration. What exactly the thing that the Government can do in this behalf, I wish to make plain and clear by explaining my idea. In some of the States, when suits are compromised, refund of a portion of the court-fee is allowed. Now, that is an inducement to the parties on either side, seeing the relative abilities and disabilities, the merits and demerits of their case, to come to a compromise. An inducement of that type might perhaps diminish the revenue of the Government to a small extent, but, I would like to say that the advantages that are derived outweigh the small loss in the revenue. In the first place the time of the court is saved. The court-fee that is refunded is only a part. The other part is got by the Government practically for nothing. This will also go to eliminate further litigation in the appellate courts by way of revision or appeal. Sir, it is the decided opinion of the Hon. Dr. Katju that so far as panchayats and arbitrations are concerned, the Government should spare no pains to encourage them. I heartily agree with him and submit to the House and to the Government that this idea requires to be explored. Even in that respect, a refund of the court-fee to the extent of 20 per cent or 33-1/3 per cent will be a great inducement and will tend to serve the interests of all, including the Government.

“ Sir, there are a few other points that I wish to emphasise. We are all aware that on account of the passing of ameliorative measures and statutes for the protection of indebted ryots and agriculturists, the work of civil courts has suffered. But the suits, which have been stayed, will come back at the end of the year with

11-30
a.m.

18th March 1954] [Sri B. Vaikunta Baliga]

greater vigour. There is an idea, Sir, I am told, to cut down the number of courts, particularly the additional courts that have been sanctioned for short duration. I would request the Government to bestow great attention upon this question and carefully study the subject before reducing the number of courts that are now functioning. Practically, half the year has run out and at the end of the year the load will still be there. Therefore, to avoid delay in the administration of justice, I would suggest that the Government should think twice, if not ten times, before reducing the number of the courts that are functioning.

“ With regard to the facilities that are given to the members of the Bar, I do wish to say that in some of the courts there are practically no facilities afforded to them. There is not even a decent sitting room. There is no proper accommodation either for witnesses or for the members of the Bar. The cost involved in providing these amenities will be negligible and I bring this to the notice of the Government for their sympathetic consideration.

“ I also wish to say that the court-fee that is now levied is perhaps not low. The Hon. the Finance Minister said that the Government are expecting a slight increase in the yield from court-fees. I wish to point out that it is a heavy burden on a poor litigant and any question of enhancement of the court-fees should be taken on hand with great caution and after much deliberation. We are told that there are several anomalies in the existing Act and that it is proposed to remove those anomalies on account of the interpretation placed by the High Court upon the various sections and that the question of general amendment of the Court Fees Act does not come directly. If it is only a question of removing certain anomalies, it does not matter. But if it is a question of general revision of the court-fees or enhancing the court-fees, I would submit that it is not at all conducive to inspire confidence or to help the litigant in the protection of his rights which he is entitled to. Sir, the task that is entrusted to the Judiciary today is more complicated than before. Now, let me be plain and clear on this point. Formerly, it was not a question of raising constitutional issues. Courts have now to decide questions which affect the validity of the Acts in as many aspects as possible. The concurrent jurisdiction of the States and the Centre under the old regime was unlimited and anything that had been done prior to 1935 would never be questioned in a court of law. When the Act of 1935 was passed, Sir Samuel Hoare, when he introduced the Bill in the Parliament, said: ‘ That these proposals will open the door to litigation of a kind which has hitherto been almost unknown in India.’ The matters have become more and more acute after the Constitution. Fundamental Rights are being litigated and, very rightly too, the question arises with regard to the validity and Courts are repeatedly called upon to handle very complicated questions. So, the duty and the task of the civil courts has not been rendered easier by the lapse of time or by the number of statutes that have been passed. They are asked to administer justice which will

[Sri B. Vaikunta Baliga] [18th March 1954]

inspire confidence among the public. Our officers have been doing their duty well and to the said satisfaction of the public and they deserve, as I said, a word of appreciation.

“In conclusion, I support and commend to the House the acceptance of this Demand and passing of the same by the House without a division. I thank you, Sir, for the opportunity given to me, a member of the Congress Party, which is not able to catch the eye as many times as it deserves, to speak on this occasion.”

(At this stage, the Deputy Speaker occupied the Chair.)

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I wish to say a few words in support of the cut motion that has been moved from this side of the House and I wish to draw the attention of the Government to certain defects which should be rectified. It cannot be disputed that administration of justice plays a vital part in the life of the public. If it is a civil matter, it takes away the property of a particular citizen and gives it to another citizen. If it is a criminal matter, it affects the fame, name and prestige of a particular citizen. So, I need not stress the importance of the machinery that is intended for the dispensation of justice. Sir, after the passing of the various Acts like the Debt Conciliation Act, the Agriculturists Debt Relief Act and recently the Moratorium Act, the work of the civil courts has been completely reduced. Now practically in very many places—I do not generalize the thing—the work has been reduced considerably. Of course, in certain districts, there may be sufficient number of cases in one or two courts. The Government have not abolished such Courts where there is not enough work. We find that in many Courts the presiding officers have not got even half an hour's work. Nowadays, they do not have the inclination even to write a single judgment. In olden days, they used to write four or five judgments daily in contested cases. If we look into the monthly statistics now, we will find that there are not even four or five judgments in a month. I request the Government to go into this question seriously and effect retrenchment and abolish those Courts which have not got sufficient number of suits on their file. Further, the High Court has issued a circular as to how cases ought to be disposed of in the mufassal courts. According to that rule, the disposal must keep pace with the findings. What happens is that in a particular month a number of suits are filed. Immediately the Judges are in a hurry to dispose of cases irrespective of the nature of the cases. No doubt, certain suits can be disposed of even without filing any documents on the merits of the oral evidence. But there are certain complicated cases, especially title suits, where the parties must be given sufficient opportunity to produce their documents and oral evidence to prove their case. So, if in a particular month when institutions are heavy, the Judges begin to dispose of cases in such a fashion, it causes considerable hardship. In this connection, I may also tell this House that now there are no arrears in the mufassal courts but there are arrears only in the High Court. This aspect of the matter has not

18th March 1954] [Sri S. Swayamprakasam]

engaged the attention of the Government. So far as the mufassal courts are concerned, the nature of the case should be taken into consideration and the parties must be given proper time to get themselves ready and the rules should not be enforced according to the strict letter of the law. But I am rather reluctant to say something about the conduct of certain presiding officers. I do not say anything about their integrity or honesty or capacity to judge things, but, in the nature of things, as I put it, there is not sufficient work for them and they are not inclined to write even one or two judgments. Consequently there is an urge on the part of presiding officers to effect compromise. I welcome compromise, as compromise is always a welcome thing. Compromise is the best part of a judicial officer's function. I only insist that the presiding officers should help the parties to come to a compromise but they themselves should not take the initiative in suggesting the compromise. The impression should not be created among the public that unless the parties compromised, they would have to face serious adverse consequences. I have heard that particularly in one place in Tanjore district, so many complicated suits are decided by camphor oath. Lawyers used to say that the court hall was full of camphor smell, and the presiding officers were very free in effecting compromise by means of camphor oath. They should not go to that extent.

11-40
p.m.

“ Another point to which I wish to draw the attention of the Government is this: Presiding officers, for want of adequate work, become office-bearers in certain associations mainly intended to promote music and dance. They are also on the managing committee of institutions like tuberculosis sanatoria and leprosy asylums. They are very regular in attending the meetings of the music associations, but they do not attend regularly the meetings of the governing bodies of tuberculosis sanatoria and leprosy asylums and the like associations. I do admit they are also human; they should attend the meetings of music associations and they also should enjoy music. But when they become presidents or secretaries of these associations, they have to go and receive others by virtue of their position, instead of being in a position to be received by others. Members with whom they move are not saintly. This creates an impression in the mind of the public that their being office-bearers is not conducive to the dispensation of proper justice by them. In this connection, I wish to draw the attention of Government to what happened recently. In Tiruvaiyur in my constituency, Thyagayya, the famous Telugu Poet, lived and died and his samadhi is there. It has become a place of pilgrimage and worship. The Thyaga Brahma Sabha, an association of the famous South Indian musicians, used to perform aradhana at the samadhi every year. Recently the Governor inaugurated the aradhana function. The Chief Justice of the Madras High Court happens to be the President of that Sabha. The place where the samadhi is built belongs to Nagarathnammal who was responsible for constructing the samadhi. She died last year leaving a will. As desired in that will, her body was buried in front of the

[Sri S. Swayamprakasam] [18th March 1954]

samadhi. Because her body was buried there, the Thyaga Brahma Sabha members refused to go there, for the annual aradhana. The music concerts which used to be held near the samadhi were held in some other place, the District Board Chatram. In the first year the Chief Justice did not attend. This year the Governor was persuaded to inaugurate the function. Subsequently, I met the Governor and told him that there was a dispute and that it was not advisable for the Governor to have taken part in the function. He said that he was not aware of the dispute, he accepted the engagement simply because the Chief Justice asked him and if he had known about the dispute, he would not have accepted the engagement. He added that in consultation with the Chief Justice he would settle the matter. The matter has not been settled. Now I understand that a notice has been issued to the Sabha, the President of which is no less a person than the Chief Justice of the Madras High Court. My point is this. The Sabha, I understand has received notice of a suit and the Chief Justice happens to be its president. If the opposite party wants to file a suit in a High Court, they will have to file a suit in the High Court of some other State. Following the example of the Chief Justice, the presiding officers become presidents and secretaries of various associations. I have no hesitation in saying that musicians in South India are not saints like Judges. That is why I am saying that Judges by virtue of their position should keep themselves aloof. Then only people will have the confidence that justice is being done to them. I do not know whether the Government Servants Conduct Rules permit Government servants to become presidents or secretaries of associations. Yesterday, I got a copy of the rules. But it was a copy of the old rules and I do not know the latest rules. I request the Government to issue a circular to the presiding officers not to become presidents or secretaries of associations and place themselves in the position of receiving others. This will create a feeling in the mind of the public that justice is being done to them."

* SRI N. GOPALA MENON :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, among the various departments of the State, the most efficient and perhaps the least vociferous is the Judicial Department. The members of the Judicial Department, so far as I know, are discharging their duties with great efficiency and impartiality. The public have confidence in the judiciary of this State. Although, I am sorry to note, the Madras Legislature has passed several measures during the last few years ousting the jurisdiction of the courts from those enactments, still the public have abundant confidence in the courts that are established in this State. It is said that there have been long delays in the disposal of cases and one or two hon. Members also referred to it. I hope that these delays are being very considerably minimised.

11-50 a.m. "It is not necessary that the members who occupy positions in the subordinate judiciary should not entertain the fear that they should dispose of certain number of cases within a stipulated period. They must be left free to dispose of cases according to

18th March 1954] [Sri N. Gopala Menon]

their merits and after a full hearing at the trial. It is essential that there should not be circulars issued either by Government or by the High Court that a certain number of cases should be disposed of within a particular time. It must be left to the judges. There is an efficient Bar in most of the places and they will look to the speedy disposal of cases. But what happens now is, the concerned judicial officer is compelled to hear a certain number of cases and finish them as quickly as possible. I think, Sir, the Government of India have struck the proper note when they said that justice must be made cheap, quick and efficient. The procedure that we are now having is the procedure which the British people have given to this country. The procedure is no doubt good but that procedure is more or less adapted from the procedure that prevails in Great Britain where you have a dual system of Counsel and Attorney. But here we have only the Counsel and not the Attorney. Therefore, the procedure must be modified to some extent and it must also be made less expensive to the ordinary litigant public. The court-ees, as my non-Friend Mr. Baliga said to-day, should be reduced to a considerable extent. The court-ees were increased, I think, during the year 1921 or 1922. The Hon. Member in charge of Law then said that it was going to be only a temporary measure. But we know the fact that once taxation proposals are given effect to they are never decreased or abandoned afterwards. Unfortunately in our State under the present conditions a litigant has got to spend nearly 25 per cent of his claim on litigation. The courts should not be regarded as tax-gathering institutions and litigation as a source of revenue to Government. It is necessary that court-fees should be decreased very considerably so that even the poor will be able to have recourse to courts without much expense.

I am glad that Government are implementing the scheme of separation of the Executive from Judiciary. They are also now appointing a large number of Magistrates directly from the Bar. I want to point out an anomaly that obtains in the High Court of Judicature at Madras. There is the Original Side of the High Court. The procedure that obtains in England has been adapted here to a large extent. Although conditions have changed, the Original Side procedure still continues. I think it is very necessary that we should have uniformity of procedure both in High Court and in subordinate courts. To-day the procedure that obtains in the Original Side is rather complicated and I think it should come into line with the procedure that obtains in the Subordinate Courts of Law.

I want to say a few words about the judicial officers working in the subordinate courts. It is rather a sad spectacle to note that there is not even a good and well-equipped library in many of the courts. This is causing a great handicap for the Judges. When a counsel argues his case before a Subordinate Judge, the Judge should have a well-equipped library at hand so that he may refer to whatever the counsel had said and the cases the counsel had advanced as precedents, in writing his judgment. It is absolutely

[Sri N. Gopala Menon] [18th March 1954]

necessary that every court in this State must have a fully equipped library. We are having legislation very frequently. Amendments are passed to several previous enactments. Unless the Judge is in possession of these amendments up to date it will be difficult for him to do his job properly. Therefore, it is necessary that these subordinate courts should be equipped properly with all the law books and the enactments with the amendments up to date. I am told that many years ago (I cannot vouch for its correctness) a Magistrate found a person guilty and sent him to jail for a long term. When the affected person's case came up in revision, it was found that the Magistrate had acted on an old enactment which had been subsequently repealed or modified so that under the latest amendment to the old enactment, the case did not justify imprisonment at all. Things like that may happen if our courts are not provided with well-equipped libraries containing all enactments with amendments carried out up to date. It is not always possible for lawyers practising in subordinate courts to have well-equipped libraries. It is a matter for the court to look into. I have heard of the many difficulties experienced by Subordinate Judges who are transferred from place to place. I would request Government to consider whether it would not be possible to make available, to the Subordinate Judges who are transferred from one place to the other, houses for their immediate occupation, so that they may not undergo the initial difficulties for finding a suitable habitation for themselves, before they settle down to discharge their official duties in the particular areas to which they are transferred. The convenience of practitioners also must be looked into. Even in the subordinate courts, you do not have public conveniences for the litigant public to make use of. Take the High Court of Madras, the highest seat of justice in the State. There is accommodation for parking only a few cars of practitioners. But there is no sufficient accommodation for parking the cars of all the practitioners who own cars and of the litigant public. It will be a matter of revenue if the Government could construct a number of garages where the practitioners and the litigant public could leave their cars during the time they come to court. The provision for public conveniences in local courts is meagre. I know that people make much noise if public conveniences are not provided by the Corporation of Madras in particular areas. But regarding the provision of a sufficient number of public conveniences inside the court compounds for the use of the litigant public and of the members of the Bar and the Judges, sufficient notice is not taken by Government. Simply because no cry is raised, one need not think they are a very docile people. I think Government should provide public conveniences for instance in the High Court at Madras and in the subordinate courts. We must realize after all these courts contribute so much to the coffers of the State. If one has to go to the upstairs of the High Court at Madras, one has to climb a flight of steps. There is no provision for lift there. Of course recently a lift has been provided for the use of Judges. We are living in modern times and it is very necessary that an important building like the High Court should have a lift for the use of the litigant

18th March 1954] [Sri N. Gopala Menon]

public and the members of the Bar. I have offered these suggestions so that Government could make use of them as much as they think it fit. Thank you, Sir."

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, ^{12 noon.} I rise to support the cut motion and in doing so, I wish to make a few observations regarding the various tribunals functioning in this State, I mean, the High Court and the subordinate courts in this State. Obviously the most highly paid officers are the High Court Judges coming as they do next in rank to the Governor of the State. One, therefore, normally expects that these high paid officers, I mean the High Court Judges, should set an example to the rest. But what we find is that delay and red-tapism have become so prominent nowadays and have become permanent residents of the High Court. It is unfortunate to find litigation dragging on for four to five years and still pending in the High Court. One is apt to think, considering the huge salaries of Rs. 4,000 and Rs. 5,000 which these Judges receive as their pay and considering the six months' holiday for the High Court, that these Judges are hibernating. We talk of more production and more work for the labourer. Who is there to talk of the six months' holiday for the High Court when the fact is that these Judges are drawing as high a salary as Rs. 4,000 a month. I hope Government would look into this matter.

“ I would like to draw the attention of Government to another matter. The litigant public is now put to a hard test. He has to come all the way to Madras, which is in the farthest corner of the State, to exercise his inalienable right of appeal against the judgment of the lower courts. Where can the poor man go to find money to come all the way to Madras? That means additional expense for him. For instance, take a poor man in South Kanara or Malabar which is in the western corner. He has to come all the way to Madras, in the north-eastern corner. Not only that. He has to engage another lawyer here for arguing his appeal. That is why I strongly plead for the creation of a West Coast Bench to cater to the needs of the litigant public in the West Coast. A similar suggestions had been accepted in Travancore Cochin State and we find that a Bench has been created in Trivandrum. But this Government seem to be watching the situation through their nose. What is fundamental and what is now accepted as fundamental by the Government of India is that justice should be made cheap and at the same time valuable also. I submit that this Government should take up seriously the question of the establishment of a West Coast Bench of the High Court of Madras. Such a proposal has found good response at the hands of the Travancore-Cochin State. What a sister State of our had done, surely we can do. I hope that Government would consider my suggestion in the right spirit and take up the question of creation of a West Coast Bench immediately.

“ Many a High Court Judge is recruited from the Bar. I would request the Hon. Minister to reflect over seriously on what I am

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [18th March 1954]

going to say. The High Court Judge who had been selected from the Bar has got his family, I mean his sons, sons-in-law and his erstwhile juniors practising in the High Court. He has had connexions with many of the lawyers during his practice. Naturally, when he is appointed as a Judge and he has to decide a case wherein his relatives or lawyers who had been his juniors argue the case, I might say the position of the Judge is 'embarrassing'. According to rules in force, the subordinate officers in the Judicial Department cannot remain for more than three years in one place. But there seems to be no such stipulation with regard to High Court Judges. More often than not, we find many a High Court Judge adorning the judgeship for more than fifteen to twenty years. I suggest, therefore, that Article 222 of the Indian Constitution be not left to rust but put into operation, so that one High Court Judge could be transferred to another State by the President of India in consultation with the Chief Justice of India. It is up to this Government to activate that article and recommend to the President to transfer some Judges from this State to another State and bring in to this State some other High Court Judges from other States. I could say that that would be a very healthy procedure. It will have a wholesome effect upon the High Court, upon the people and will also considerably vitalize the present personnel of the High Court. Even the Chief Justice of India, who had been recently to Madras, made a suggestion similar to that contained in Article 222, viz., the transfer of High Court Judges from one State to the other.

"We are a poor country. The present administration of justice is exotic and is quite slow. The terms used in courts are foreign I mean the encomiums of 'Your Honour, Your Lordship' and so on. I do not mean anything disparaging. What is fundamental is that justice should be made easily accessible to the common man. Unfortunately, in this country, we have a large section of illiterates. The situation being what it is, we should see to it that the poor are not exploited. Even the poor must be able to get justice meted out to them. It is not only the rich who should always be able to have access to courts. Administration of justice must be made cheap, at the same time maintaining its value. I would entreat the Government to do what they can in this direction in consultation with the Advocates' Association. In this connexion, the panchayats must have their share. We are all moving towards a Panchayat Raj. At present, many a District Munsif does not see eye to eye with the decisions of the Panchayat Courts. The District Munsifs seem to be reluctant to go through the records of the Panchayat Courts. I hope Government would do what is needed in this direction, viz., to bring about closer co-ordination between the panchayats and judicial officers in the districts.

"I have already referred to the difficulties of the people in the West Coast, how they have got to travel miles and miles from their place to come to the District Court and how they have to cover hundreds of miles to come to Madras to exercise their right of appeal in the High Court. I would request the Hon. Minister

18th March 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

(I hope he is aware of the gravity of the situation) to open a Mun-sif's Court in Wynaad, which is long overdue. Many people in the hilly tracts nearby have got now to cover long distances and their difficulties could be minimized by the establishment of a court in Wynaad. I would favour the establishment of peripatetic courts rather than the static courts which we are now having. The former can cater to the needs of the litigant public much better than the latter.

"I would now come to the question of the appointment of Assistant Public Prosecutors. Even a lawyer of three months' standing can now apply for the job. The terms and conditions of the appointment are such that it is not befitting for a young promising lawyer to accept it. The pay is so low and at the same time, the work to be turned out is so heavy and the pay is not consistent with the amount of work that the concerned officer has to put in. When the state of affairs is such, how can we expect men with mental girth and strong morale to come in for the post of Assistant Public Prosecutors? I do not mean any reflection against the present incumbents. I appeal to Government to make the conditions of service of Assistant Public Prosecutors to be more decent than at present so that men with sufficient mental girth and strong morale could be attracted for these posts.

"Thank you."

* **SRI P. G. KARUTHIRUMAN** :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர் களே, இப்பொழுது சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கும்படியான இந்த நீதி நிர்வாக மான்யத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். முதலில் இந்த நீதி நிர்வாக மான்யத்தில் நான் பேசுவதற்கு அருகதையுடையவன அல்லது அருகதையற்றவன என்ற பெரிய பிரச்சனை ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; நான் கிராமத்திலிருந்து வந்தவன்; கிராம மக்களுடன் வாழக்கூடியவன்; இந்த தேசத்திலுள்ள மக்களில் நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து பேர்கள் கிராமத்தில்தான் வாழ்கிறார்கள்; ஆகவே அவர்கள் 'நீதி நிர்வாகப் பிரிவினையால் பாதிக்கப்படுகிறார்களா?' அல்லது அவர்களுக்கு இதனால் நன்மை உண்டா? என்ற விஷயங்களைப் பற்றி நான் கிராமவாசி என்ற முறையில் பேச முன் வந்திருக்கிறேன். 12-10 P.M.

"சாதாரணமாக வழக்கறிஞர்கள் இதைப் பற்றி பேசலாம். அவர்களுடைய தொழிலை பாதுகாத்துக் கொள்ளும் முறையிலும், அவர்களுக்கு அதிகமான கேஸ்கள் கிடைக்கும் முறையிலும் அவர்கள் பேசலாம். கிராமத்திலிருந்து வந்து இங்கு பார்த்தால் இப்பொழுது இருக்கும்படியான செலவைப்பற்றி குறைசொல்வதற்கு இல்லை. அதனால் ஏற்படும் பயன் என்ன என்பதைப் பற்றி நாம் யோசனை செய்ய வேண்டும். நீதியும் நிர்வாகமும் ஒரே இடத்தில் இருந்த காலத்தில் பல குறைகள் இருந்தன. அதனால் தான் சுதந்தரம் பெறுவதற்கு முன்னமேயே நீதியையும் நிர்வாகத்தையும் பிரிக்க வேண்டும் என்ற பெரிய பிரச்சனை இருந்து வந்தது; அதன்படி இப்பொழுது நீதியை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரித்து விட்டோம். அப்படிப் பிரிக்கப்பட்டதால் எவ்வளவோ லாபம் இருக்கிறது. நிர்வாகத்தில் பலவிதமான ஊழல்கள் இருந்ததாலும், நிர்வாகம் 'நீதியை பாதிக்காத வகையில், நிர்வாகத்தைப் பிரித்து விட்டால், நீதி திறமையாகவும் நியாயமாகவும் நடந்து வருகிறது. ஆனால் இன்று கிராமங்களில் அதிகப்படியான வழக்குகள் தொடரப்பட்டு எதற்கெடுத்தாலும் மக்கள் கோர்ட்டுக்குப் போகிறார்கள். அதனால் நீதி இலாக்காவில் செலவு அதிகமாகி இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஒருவர் சிலில் கேஸ் போட்டால் அதற்குத் தீர்ப்புக் கிடைப்பதற்கு சுமார் இருபது வருஷங்களாகிவிடுகின்றன. அல்லது அந்தக் கேஸை யார்

[Sri P. G. Karuthiruman] [18th March 1954]

நடத்துகிறார்களோ அவர்களே இறந்து போய் விடலாம். உதாரணமாக நாம் கல்லூரியில் படிக்கும்போது டார்ட்ஸ் (Torts) என்ற சட்ட புல்தகத்தைப் படித்திருக்கிறோம். அதில் ஒரு கேஸ் வந்தது. அதுவும் சென்னை மாகாணத்தில் நடந்ததுதான். அதாவது ஒரு கோயிலில் ஒரு யானை இருந்தது. அதற்கு வடகூலி நாமம் போடுவதா அல்லது தென்கூலி நாமம் போடுவதா என்ற தகராறு ஏற்பட்டு கோர்ட்டுக்கு இருதரப்பாரும் போனார்கள். கடைசியில் தீர்ப்புக் கொடுப்பதற்குள், எந்த யானைக்கு நாமம் போட வேண்டும் என்று கேஸ் வந்ததோ அந்த யானையே செத்து மடிந்து போய்விட்டது. ஆனால் அந்த கேசுக்கு எவ்வளவு செலவாயிற்று என்று நாம் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே இந்த மாதிரியான கேஸ்களை உடனே பைசல் செய்ய வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது.”

SRI V. GOPALA GOUNDER :—“On a point of information. நாம் போடுவது சம்பந்தமாக ஒரு வழக்கு வந்தது. அந்த வழக்கு முடிவதற்குள் யானை செத்துப்போய்விட்டது என்று சொன்னார். இப்பொழுது கோயில் இருக்கிறதா, இல்லையா? கோயிலுக்குத்தானே அந்த யானை இருந்தது?”

*** SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—**“யானை போய்விட்டாலும், நாமம் போடுபவர்களும், போர்டுக்கொள்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். இன்னொரு கேஸ் நடந்தது. அந்தக் கேசில் ஒரு கோயிலில் “யார் முதலில் தீர்த்தம் வாங்குவது” என்று இரண்டு பெரியார்களுக்குள் தகராறு வந்தது. இந்த இரண்டு பெரியார்களும் கோர்ட்டுக்கு முன்னால் நிற்கவேண்டியதாக இருந்தது. பல வருஷங்கள் அந்த கேஸ் நடந்த பிறகு கடைசியில் இரண்டு பேர்களுக்கும் ஒரே சமயத்தில் தீர்த்தம் கொடுப்பது என்று தீர்மானிக்கப் பட்டு தீர்ப்பும் கொடுக்கப்பட்டது. குறிப்பாக இந்தத் தீர்ப்புக் கொடுப்பதற்கு பதினேழு வருஷங்களாகி விட்டன. கிராமங்களில் இம்மாதிரி வழக்குகள் தொடருவது சர்வ சாதாரணமாகி விட்டது. கேஸ்களை குறைந்த செலவில் நடத்தி சீக்கிரத்தில் முடிய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இதனால் என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்றால் பொருள் உள்ளவர்கள் சில பேர் தங்களுடைய பொருள்களை வைத்துக் கொண்டு பொருள் இல்லாதவர்களிடம் கேஸ் தொடுத்து சீக்கிரத்தில் தங்களுக்குச் சாதகமாக அவைகளை முடித்துக் கொள்ள பிரயத்தனப்படுவார்கள். அதனால் ஒரு வருஷத்தில் ஒரு கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட கேஸ்கள் இவ்வளவு நாட்களில் பைசல் ஆக வேண்டும் என்றும் அல்லது ஒரு கோர்ட்டில் ஒரு கேஸ் வந்தால் அந்தக் கேஸின் முடிவை இரண்டு வருஷங்களுக்குள் தெரிவித்தாக வேண்டும் என்றாவது ஒரு காலத்தை வரையறுக்க வேண்டும். அப்படி வரையறுக்கப்பட்டால்தான் சிலில் கேஸ்கள் அதிகமாக இருக்காது. எவ்வளவோ பேர்கள் தகராறு இல்லா விட்டாலும் கூட பிறரை கேஸ்களில் இழுத்து விடுகிறார்கள்; அதனால் பல குடும்பங்கள் கெடக் கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த நிலைமையில் தான் கிராம மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள்.

“ஒரு வகையில் இப்பொழுது இருக்கும்படியான ஐட்ஜுகளுக்கு எல்லாம் உயர்ந்த சம்பளம் கொடுப்பது வரவேற்கத்தக்கது. மேலும் நியாயமாகவும், கண்மனையாகவும், உண்மையாகவும், கௌரவமாகவும் நல்ல முறையில் அவர்கள் தீர்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்றால் சம்பளம் அதிகமாகவே இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது சென்னை ஹைகோர்ட்டில் இருக்கும்படியான நீதிபதிகள் திறமை வாய்ந்தவர்களாகவும், நேர்மையான தீர்ப்புகளைக் கொடுக்கக் கூடியவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தியாவிற்கே வழி காட்டியாக இருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் உலகத்திலுள்ள வழக்கு அறிஞர்களுக்கும் ஈடு இணையாக நிற்கிறார்கள். இது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். ஆகவே எந்த முறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் கிராமங்களிலுள்ள பொது மக்கள் கொடுக்கும் கேஸ்கள் உடனடியாக பைசலாவதற்கு ஒரு வழியைக் கண்டு பிடித்து அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையைச் செய்ய வேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக தனிப்பட்ட நபர்கள் உயில்கள் மூலமாகவோ அல்லது டிராஸ்டிகள் மூலமாகவோ தங்களுடைய சொத்துக்களை எழுதி வைக்கிறார்கள். குறிப்பாக கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கோ அல்லது வேறு ஸ்தாபனங்கள்

18th March 1954] [Sri P. G. Karuthiruman]

களுக்கோ, கோயில்களுக்கோ உயில் எழுதி வைக்கிறார்கள். அப்படி எழுதி வைக்கும்போது தங்கள் பரம்பரையினரையே அவைகளின் டிராஸ்டிகளாக இருக்க எழுதி வைக்கிறார்கள். ஆனால் நடமுறையில் பார்க்கும்போது எழுதி வைக்கப்படும் உயில்களின்படி காரியங்கள் நடப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதோடு அந்த தர்ம சொத்தின் மேல் கேஸ் போட்டால் அந்தக் கேஸ் முடிவு ஆகும் வரையில் எந்த ஸ்தாபனத்திற்கு அந்தப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டதோ அதற்கு உபயோகப்படாமல் போகிறது. அந்தக் கேஸ்கள் முடிவதற்குள் சுமார் 20 அல்லது 25 வருஷங்களாகி விடுகின்றன. சென்னை நகரத்தில் 'அட்மினிஸ்ட்ரேட்டர் ஜெனரல்' என்ற ஒரு பதவி இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு ஸ்தாபனமும் இருக்கிறது. எழுதிவைத்த சொத்துக்களை டிராஸ்டிகள் சரியானபடி கவனிக்கா விட்டால் அவர் அதை எடுத்து கவனிக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. ஆனால் கிராமங்களில் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அவ்விதம் கோர்ட்டுக்குப் போனால் அது தீர்ப்பாவதற்கு சுமார் 15 அல்லது 20 வருஷங்களாகி விடுகின்றன. இரு தரப்பினரும் சம்மதித்துப் போவதற்கு முன் வரமாட்டார்கள். 1928-ம் வருஷம் எங்கள் கிராமத்தில் ஒருவர் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்து ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் பள்ளிக்கூடத்திற்கு என்று எழுதி வைத்தார். இப்பொழுது 28 வருஷங்களாகியும் அந்த உயில் நடைமுறையில் இன்னும் கவனிக்கப் படாமலேயே இருக்கிறது. அது சம்பந்தமாக பணம் இன்னும் கோர்ட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதில் டிராஸ்டிகள் பார்த்து கவனிக்கவேண்டும் என்று எழுதியிருக்கிறது. மற்றும் பரம்பரை டிராஸ்டிகள் என்று இருப்பதால் அதை பொது ஜனங்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ள உரிமையில்லை என்ற முறை இருக்கிறது. அதனால் ஒருவருக்கும் தலையிட முடியாமல் இருக்கிறது. அதனால் சென்னை நகரத்தில் 'அட்மினிஸ்ட்ரேட்டர் ஜெனரல்' இருப்பது போல் அங்கும் ஒரு தனிப்பட்ட உத்யோகஸ்தரை நியமிக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. எங்கு உயில்களும் டிராஸ்டிகளும் எழுதி வைத்திருக்கிறார்களோ அங்கு டிராஸ்டிகளுக்கு ஆலோசகர்களை நியமித்து நடைமுறையில் அது சரிவர நடக்கிறது என்று பார்ப்பதற்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதே மாதிரி இன்னொரு பெரியவர் சுமார் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் வருமானமுள்ள பூமியை எழுதி வைத்திருக்கிறார். டிராஸ்டிகள் பரம்பரையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் எழுதப்பட்டு இருப்பதால் 17 வருஷங்கள் ஆகியும் எதிர்பார்த்த முன்னேற்றம் இல்லை. பரம்பரை என்றே இருப்பதால் எந்தக் காலத்திலும் தனக்கு அந்த சொத்தின் மேற்பார்வை வந்து விடும் என்று அந்த நிர்வாகம் சரிவர நடைபெறுவது இல்லை. 25 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த சூழ்நிலை வேறு, இப்பொழுது இருக்கும் சூழ்நிலை வேறு. அந்த சொத்து ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கும், தன் இனத்திலுள்ள மாணவர்களுக்கு என்று கண்டிருக்கிறது. பழைய சூழ்நிலையை வைத்து வேறு பள்ளிக்கு போய் படிக்கும் மாணவர்களுக்கும் எழுதப்பட்டது. இன்றைய நிலையில் அவர் ஊரிலேயே உயர்தரப் பள்ளி ஏற்பட்டிருப்பதால் அதை அங்கேயே உபயோகிக்க சர்க்கார் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அதை உடனடியாக எடுத்து நடத்துவதற்கு ஒரு சட்டம் செய்தோ அல்லது வேறு நடவடிக்கை எடுத்தோ அந்த டிராஸ்ட் அவர் ஊரிலேயே நடப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது.

“தீர்ப்புகள் வழங்குவதில் எந்த விதமான தவறுதல்களும் நடைபெறக் கூடாது. தவறுதல்கள் நடந்தால் அதைவிட வேறு கெடுதல் கிடையாது. பழைய காலத்தில் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு புலவர் எழுதி இருக்கிறார்: ‘அரசியல் பிழைத்தார்க்கு அறம் கூற்று ஆவதும்...’ என்றபடி பாண்டிய மன்னன் அவசரப்பட்டு ‘அரசியின் சிலம்பைத் திருடிய கன்வன் கோவலனே! ஆகவே அவனைச் சிறைச்சேதம் செய்யுங்கள்’ என்று தீர்ப்பு வழங்கியதின் காரணமாகத்தான் மதுரைமா நகரமே தீயுக்கு இரையாயிற்று என்ற வரலாறு நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதை உலகமும் அறியும். அதனால் நீதியளிப்பதில் ஆய்ந்தோய்ந்து எதையும் பார்க்காமல் எந்தத் தீர்ப்பும் அளிக்கப்படக் கூடாது. நியாயமான முறையில் நேர்மையான முறையில் எல்லா மக்களுக்கும் நீதி வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இப்பொழுது நீதியையும் நிர்வாகத்தையும் பிரித்து வைக்கப்படுகிறது. இது ரொம்பவும் நல்ல ஏற்பாடாகும். இதைப்

[Sri P. G. Karuthiruman] [18th March 1954]

போலவே டிரஸ்ட் சொத்துக்கள் நல்ல முறையில் செலவிடப்படுவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். முக்கியமாக அவைகளுக்கு ஆலோசகர்களை நியமிக்கவேண்டும். தனிப்பட்ட உயில்களுக்கும், டிரஸ்ட்களுக்கும் உடனடியாக நிர்வாகஸ்தர்களைப் போட்டு எந்த தாமத்திற்காக அந்த சொத்துக்களை எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவைகளுக்கே அதைச் செலவு செய்யும் படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பம் அளித்ததற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

12-20 P.m. * SRI V. GOPALA GOUNDER :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I am glad that I am given an opportunity to talk about a subject in which most of the lawyers have already spoken and I think, rightly too, as they take a quasi-position in the administration of justice. There is the Demand made by the Government under this Head. We are here to suggest certain measures to be adopted, if feasible, by the Government.

“ First of all, I must congratulate the Government on the introduction of the Scheme of the Separation of Judiciary from the Executive in a major portion of the State. I wish the Government will take steps to see that the scheme is introduced throughout the State so that we may have uniformity in the matter of administration of justice. In the judicial department, we find that all appointments up to the cadre of Judges are to be made by the Government in consultation with the Public Service Commission. But, in the matter of recruitment of the Subdivisional Magistrates-cum-District Munsifs for the past two years, I have got to make some submission. I have been repeatedly putting questions before this House with reference to the recruitment of Munsifs-cum-Subdivisional Magistrates that those appointments were not in accordance with the provisions of the Constitution. Of course, the Hon. Minister for Law has repeatedly given the answer that because there were no rules then in force, all appointments were made by the High Court in consultation with the Government. Now, on the other hand, rules have been framed by the Government. There are certain Munsifs now functioning in the districts. These Munsifs were not appointed in accordance with the provisions of the Constitution. I do not know what is to become of these Munsifs who have been appointed against the provisions of the Constitution—whether they are to continue in service or whether they will cease to be officers of the Judicial Department as a whole. Some of these Munsifs, I think most of them, were recruited only from the High Court. I mean to say that most of the men were recruited only from the High Court and several of the deserving hands from the mufassal courts were not given an opportunity by the High Court when they made these appointments. I hope the Government will look into the matter and see that equal opportunities to the Members of the Bar in the mufassal are also given along with the other officers in the High Court who are really competent to hold such posts. That is my first submission.

“ With regard to the working of the judiciary, I am rather reluctant to say this. I am sure the Hon. the Minister for Law will certainly say that it will be interfering with the administration of justice. Anyhow, I hope to bring it to his notice that some of the

18th March 1954] [Sri V. Gopala Gounder]

directly recruited Munsifs and Subdivisional Magistrates and even Sub-Magistrate have got a peculiar way of disposing of cases pending before them. They think that their duty is over by giving some disposal to the cases pending before them. They do not care much for the dispensation of justice. They care more for 'disposals'. I do not know from where they got that inspiration. Is it from the High Court or from the Government? Anyhow, there is this tendency especially on the part of Sub-Magistrates. I would request the Government to issue necessary instructions direct to these officers or they may move the High Court to see that this procedure is put an end to. Perhaps, there may be some circular. I do not know from where it emanated. There ought to be some circular which says that a Magistrate's capacity could be judged only by the disposal of cases made by him. I once again request the Government to see that such things are put an end to.

"I would also like to make one other suggestion to the Government. There is distinction made between a Judicial Subdivisional Magistrate and an Executive Subdivisional Magistrate. The Criminal Procedure Code does not recognize the distinction. There is an order of the Government allotting certain functions to be discharged by the judicial Subdivisional Magistrates and certain functions to be discharged by the Executive Subdivisional Magistrates. I may cite an instance in this connexion. Proceedings under Section 145 of the Criminal Procedure Code are first to be dealt with by the Executive Subdivisional Magistrate. His function is to receive an application and to send it to the police officer to find out whether there is any likelihood of breach of peace. If there is any likelihood of breach of peace, he sends it on to the District Magistrate for enquiry by a Judicial Subdivisional Magistrate. I may submit to the Government that these possession cases are treated as 'emergency' cases. But the procedure now adopted by these Executive Subdivisional Magistrates and the Judicial Subdivisional Magistrates, causes unnecessary delay in the disposal of these applications. The time for the matter to reach the Judicial Subdivisional Magistrate for enquiry under this section. Takes nearly two months and by that time, the emergency ceases. I, therefore, submit to the Government to see that the Government Order concerned is amended suitably to see that the Executive Subdivisional Magistrate or the Judicial Subdivisional Magistrate disposes of cases as expeditiously as possible as they are intended only for emergency purposes.

"I have got one other suggestion to make. The hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar said something about Assistant Public Prosecutors. I am also of the same opinion. I know fully well that some of these Assistant Public Prosecutors are not doing their duties properly. We cannot blame them. They are all youngsters recruited from the Bar with experience of one or two years as lawyers. We cannot expect better things from them. The same is the case with the Sub-Magistrates also. I would, therefore, suggest to the Government to find suitable persons with sufficient experience in the Bar for recruitment as Sub-Magistrates and

[Sri V. Gopala Gounder] [18th March 1954]

Assistant Public Prosecutors. Their present pay is very insufficient and they must be given good pay. I request the Government to take my suggestion and see that proper men are recruited with adequate pay so that we can expect justice at the hands of these people. In their hurry, they go on doing things that please them. They think that their lords are only in the High Court and there is nobody else on earth who can control their work. With that impression, they carry on things and that is why there is trouble. I wish to draw the attention of the House to one other thing. I hope the Government would have received reports from the mufassal that there is no co-operation between the police and the Sub-Magistrates. That is a common complaint. I think that was also referred to in the Committee presided over by the Hon. Justice Rajagopalan and other gentlemen. The Government should see that some specific instructions are issued both to the Magistrates and the Police, so that they may co-operate with each other. In several courts, these are all daily occurrences."

SRI S. T. ADITYAN:—"On a point of information, Sir. Does the hon. Member want instructions to be given to the police or to the magistracy?"

* SRI V. GOPALA GOUNDER:—"So far as the police is concerned, the Government have got a right to issue proper instructions. So far as the magistrates are concerned, we cannot expect the Government; but, we can request the Government to see that the High Court issues proper instructions to them. I think I have satisfied my hon. Friend.

12-30 p.m.] "Sir, I would like to make a special request to the Government to see that the Magistrates' Courts are housed in proper Court-houses. Personally, I know that one Subdivisional Magistrate was assaulted by an under-trial prisoner when he was delivering judgment because the Court-house was so small and the Magistrate, the vakils and the prisoner in the dock were all confined in the same room. I think that gentleman was from Ulundurpet, if I remember aright. Therefore, the Government should see that these courts are housed in proper Court-houses. In some of the Subdivisional Magistrates' Courts in the mufassal, lawyers or even the clients do not have any rest-houses. Therefore, I request the Government to see that some rest-houses for lawyers and their clients are provided in the mufassal Courts. In the Civil Courts, we find Bar rooms provided. But in the Subdivisional Magistrates' Courts, there is no such Bar room. When a lawyer goes to attend a Subdivisional Magistrate's Court, he finds himself stranded under a tamarind tree. Therefore, the Government should see that such amenities are provided in Courts."

* SRI S. T. ADITYAN:—"Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support the cut motion so ably and so convincingly moved by my hon. and learned young Friend Sri Thangavelu.

"I think it was the great jurist, Mr. Bentham, who said that justice should not be sold. He was against all kinds of Court-fees.

18th March 1954]

[Sri S. T. Adityan]

I know it is very difficult to carry on the administration if Court-fees are not charged. That is one side of the picture. On the other side, I understand that the Government are now going to revise the Court Fees Act and increase the rate to an appreciable extent. I feel that it will be a great hardship to the litigant public if it is so increased. Already, there was a judgment of Mr. Justice Ramesam and another Judge in 1927, if I remember aright, in accordance with which we have been calculating court-fees for immovable properties, if they are a portion of an assessed estate under section 7 (5) (b) of the Court Fees Act, on the assessment. But we have now had a Full Bench decision which upsets a practice which has been prevalent for twenty years, and which says that in such cases the court-fee has to be calculated on the market value. Already it is a great hardship to the litigant public to pay the court-fee. So, I submit that if and when the Court Fees Act is revised, a reasonable and rational scale must be fixed and it should not be so oppressive as to drive away the people who *bona fide* and honestly go to Courts.

“ Then, Sir, the staff in the lower rungs in every department are paid house rent allowance but the copyists in courts are not paid any house rent allowance. I understand that this has been brought to the notice of this Government more than once. The reply that has been given is that when the question of granting house rent allowance to the inferior staff of the other departments was considered, this particular staff escaped notice. But since this is an earning department, I request that house rent allowance may be paid to these poor people also.

“ Then, costs awarded in the mufassal courts are too far below the costs actually incurred by a litigant. Therefore, the costs allowed to the successful litigant in the mufassal courts may be a little more than what are at present allowed there, if not in the same scale as in the High Court.

“ In other countries, we find that conveyancing is confined to the lawyers alone. But in this country we find that in the name of cheapness, private people are allowed to engage themselves in the art of conveyancing. The result is not actually cheapness to the public, but on the other hand, it means more expense. Most of the cases which come before civil courts are rooted in wrong conveyancing. If conveyancing is confined to professional lawyers, then we may find that it actually reduces litigation expenses. I have been to places where conveyancing is confined to lawyers. I have been to Ceylon, Malaya and other countries where conveyancing is confined to lawyers. I have found that the kind of litigation which we come across in our courts and which arises owing to faulty conveyancing does not exist there.

“ There is a certain system which prevails in those countries especially in Malaya. When I enquired about it, I was told that it had been introduced there, copying the system in Australia. The system is this : Whenever a portion of a property is conveyed, the

[Sri S. T. Adityan]

[18th March 1954]

filing of a plan in the Sub-Registrar's office is insisted upon. Moreover, notice is given to the other co-sharer so that if there is any objection, he comes and raises the objection before the Sub-Registrar himself, and the whole dispute is settled before the Sub-Registrar without his having to go to the court at all. In fact, very few of such cases are taken to the court because the matter is mostly dealt with by the Sub-Registrar. I know that for the purpose of implementing a suggestion like this, the Central Government have to be moved. I request that the Hon. Minister may move the Central Government for introducing such a system in our country also.

“ Now, the Tahsildar, on the recommendation of the karnam, transfers pattas. If the transfer of a patta is made to depend upon an original petition filed in the District Munsif's Court, much of the trouble that is now experienced in patta transfer, will be saved. Not only will it be saved but much of the litigation will also be obviated. For instance, if it is a case of a Muslim, the village munsif, the karnam or even the Tahsildar does not know the Muslim law of inheritance. The knowledge which a District Munsif possesses is required for this work. Therefore, if patta transfer is made to depend upon the filing of an original petition in the District Munsif's Court, much of the litigation could be obviated.

“ I wanted to refer to one or two matters which my hon. and learned Friends mentioned, namely, the salary of the Assistant Public Prosecutors—the increase of which is a crying need—and also the provision of proper court-houses and law libraries in the mufassal courts. These are defects which must be immediately remedied. There is one other matter which was referred to by my Honourable and learned Friend Sri Gopala Menon, and it is this. The Government call for statistics from the District Munsifs and other subordinate Law Officers. This procedure is taken to be an indication to hurry up the disposal of cases. There is another aspect of the question which has to be considered in this connexion. When these statistics are called for, these Law Officers are asked to furnish information as to how many Government suits were filed in their courts, how many of them were decided in favour of the Government and how many of them were decided against the Government. This is taken as an indication by some Law Officers, especially by the junior officers, that very few suits should be decided against the Government. Therefore, the portion relating to this point must be struck off when calling for statistics from the Law Officers.

“ I want to conclude my speech with paying a tribute to the Law Officers who are now working in the State. When cut motions to the various Demands are moved in this House, we find that serious allegations of corruption are made against officers. But I am gratified to find that no hon. Member of this House has been able to make any such allegation against a Law Officer of this State. (Applause.) It redounds to the credit of the Law Officers that not a single allegation of corruption could be made against them. This speaks volumes for separating the Judiciary

18th March 1954]

[Sri S. T. Adityan]

from the Executive. The larger the number of cases of such separation the greater will be the satisfaction in the minds of the people. Therefore, this profession of lawyers, in spite of whatever has been said against it and in spite of the decision of the Hon. the Chief Minister against it, is still one of the most independent of professions. Sir, I take pride in saying that the legal profession is the only profession in the whole country which has become independent from the influence of foreigners. I really take pride in saying that, because, the same cannot be said of other professions. Take for instance the engineering profession. So far as that profession is concerned, they seek the help of foreigners. In the case of the Chemists' profession also, they seek the help of foreigners. Even in the teaching profession, they still seek the help of foreign experts. It is only in the case of legal profession we can say with legitimate pride that we have become completely independent as we do not seek the help of foreigners. I may take this opportunity to state that in an open competition with foreign lawyers, our Indian lawyers did very easily prove their mettle. So, the legal profession in our country can very well stand on its own legs without any foreign help. That being the case, it is really most painful to hear derisive remarks against this profession even from the Treasury Benches. However, I am glad to find that the Hon. the Minister for Law has taken pride in that profession and has always been saying that he is still having his office and that he would always be glad to return to that profession. Thank you, Sir."

12-40
p.m.

* SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—" Mr. Deputy Speaker, I rise to support the cut motion. While doing so, I want to point out that justice must be obtainable to all. Unfortunately, in our country, justice is very costly. The poor people in our country are not in a position to have legal aid. The Government must first of all take steps to see that legal aid is given to the poor people free of cost. Just as the poor people are given medical aid, facilities for education and so on, they must also be given legal aid. Because, without legal aid they cannot hope to get justice.

" While we are discussing the Demand under the head Administration of Justice, I wish to stress one very important factor which must be taken into account. The social environments and circumstances that bring about injustice must be carefully looked into and the factors that go to bring about injustice must be rooted out. Within the framework of the present society itself an atmosphere can be created where injustice done to certain sections of society could be minimized. Unfortunately, the present Ministry is not thinking in terms of creating such an atmosphere. While answering a question yesterday, with regard to the promulgation of an Order under section 144, Criminal Procedure Code, the Hon. the Finance Minister said that holding of public meetings to condemn the attacks on the people would not be in the best interests of administration of justice. Sir, let me point out to the Hon. Minister that the holding of public meetings

[Sri P. K. Gopalakrishnan] [18th March 1954]

to condemn the attacks and atrocities committed against innocent people will certainly create an atmosphere in which injustice will not be done. The pressure of public opinion will only help to prevent injustice. It is regrettable to note that our Cabinet holds the view that the holding of public meetings to condemn such atrocities against the people will mean public trial. It is not so. In a public trial, a man is convicted and is required to undergo some punishment. But if a man is publicly condemned in a meeting, he will not commit the same mistake at a future date. Popular organizations in the country have been adopting this course only to prevent injustice and to help the poor people. Take the case of the Indian National Congress. During the days of struggle for independence and liberation, that party adopted the same procedure of condemning in public the atrocities committed on the people. Even now, the Congress party and its various organizations are adopting the same method. I have with me a handbill issued by the Congress organization calling for a public meeting to condemn certain atrocities. (The hon. Member holding a handbill.) Here is a handbill issued by the President of the *Nattika Mandal* Congress Committee calling for a public meeting on 9th March to condemn the atrocities committed by a few rowdies against the Harijans in the *Nattika firka*. A number of such leaflets are issued by the Congress organizations themselves. A number of such meetings are also held, presided over by Presidents or other office-bearers of local Congress committees to condemn such atrocities committed against the people. I think that such a method is conducive to the establishment of a democratic atmosphere in the country. Pressure of public opinion will certainly reduce injustice and crimes. If public opinion is allowed to prevail, people need not have frequent recourse to law courts.

“The Hon. Minister was saying yesterday that if the Police failed to charge-sheet the culprits, the aggrieved person should go to a Court of Law. I am sorry to point out that the poor people in our country, who will always be the aggrieved persons, cannot go to a Court of Law without proper legal aid. I would like to stress that quicker disposal of cases is very necessary. It is our painful experience to see cases being dragged on for years and years. Hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar referred to the enormous delay in the disposal of cases by the High Court. In the Munsif's courts and other courts, the same is the case. In all courts, there is inordinate delay in the disposal of cases.

“I want to refer to another matter. Even with regard to small cases, the poor people are made to go to courts situated at a distant place from their native villages. Sometimes, these poor people will have to travel even 60 to 80 miles. For example, probationary magistrates are now appointed. When cases are referred to their courts, people will have to travel very long distances. In my own place I can point out one instance. A probationary magistrate was appointed in Palghat. Even for small cases such as committing of nuisance, etc., people from *Nattika* and other places have to travel about 84 miles or so. Some cases are tried

18th March 1954] [Sri P. K. Gopalakrishnan]

in the Ponnani Sub-Magistrate's Court which is about 60 miles from my place. I only want to mention here that the poor people when asked to go to such courts situated at a long distance from their native villages, find it very difficult. My suggestion to the Government in this regard is that the Sub-Magistrates should hold their courts to hear small cases in the firka headquarters.

" Panchayat courts have criminal jurisdiction in respect of certain cases. But I am sorry to observe that these courts are not at all recognised by regular courts. Small cases can be tried by these panchayat courts. With regard to civil jurisdiction also the panchayat courts can deal with cases where the money value involved is up to Rs. 200. Even here, the regular courts do not recognise the panchayat courts.

" With regard to the constitution of the panchayat courts, in many cases notifications are not made after elections. In the villages of Peringanam and Koolimuttom in my constituency, in the election conducted to the panchayat courts, all the seats have been won by Communists. Though a year has passed since the elections were over, the Government have not issued any notification with regard to the setting up of these courts. I think it is perhaps a political discrimination made by the Government.

" Sir, there is a lot of corruption in the lower ranks, especially among peons and amins. They receive bribes from the parties concerned and do not serve summons to the opposite parties. The poor people who are implicated in a particular case, without getting prior notice and summons regarding that case, get an order of eviction one fine morning from the court. In many cases, these poor people come to know of the case against them only when the Police and other officers come to serve the order of eviction. In this connexion, I can cite one example. In Narath village in Chirakkal taluk, one Harijan woman by name Kanathi was evicted from her place by an order of the Cannanore Munsif's Court. She never received a notice or summons regarding this case. She was surprised to receive the eviction order all on a sudden. In this case, even Police help was sought to give effect to the eviction order. As a result of all these, the poor Harijan woman has been put to considerable difficulty and suffering. The hon. Member representing that constituency has made representations to the Government in this matter. We are sorry to say that no action has been taken by the Government in this matter. Representations to the Government and representations to the District Officers have been made so far. Corruption among the lower ranks of this department should be rooted out. Otherwise, many poor persons, especially those who know little of law, who are not in a position to get legal aid and who cannot consult a lawyer, will always be handicapped. I hope all these things would be remedied. I hope that the Government will make justice cheaper by reducing even the cost of stamp papers, copying, etc.

12-50
p.m.

" With these words, I resume my seat, Sir."

[18th March 1954]

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, it is with diffidence that I rise to speak on this topic, because I know it is a field exclusively for experts and eminent lawyers in active service. And I can quite realise that we have to approach this problem purely from the practising lawyers' point of view. However, my concern is that of a layman.

“ Sir, our judicial system or the British judicial system as it existed in India has been praised even by its opponents and I do not believe that the Congress Government will at any time think of changing or radically modifying that system. However, though the system is efficient, as has been observed by every one of my previous speakers, it is a very costly system. Of course, it is good to have eminent doctors with all the modern apparatus in the Madras City, but it is no consolation for the poor people in the villages. Just like that, we can consider this system as suitable to our country not only if it is efficient, but also if with efficiency it is made to reach the villager. Of course, there is the standing complaint to-day that our judicial administration or justice is prohibitively costly and it is ultimately ‘ the long purse that wins the fight ’. Therefore, when we praise this system, it means we are retaining a system under which by spending money, the well-to-do can have justice or even injustice by defeating their opponents. Sir, the costliness of the system, as my lawyer Friend said, is due to some extent to Court Fees and other incidental things that are involved in the present day litigations. However, I feel it is equally due to the lawyers' exorbitant fees that the cost of present day litigations is high. Our lawyer Friends want a ceiling to be put to the income of everybody else, but not their own. We know how, if we want to get a lawyer, it is not enough if we pay the regulation fee. They would be demanding fees for petitions or even for an ‘ hour ’, and the higher the efficiency of the lawyer, of course, the greater is the fee. We do not grudge it. Of course, Gandhiji said, ‘ we want experts ’. He was opposed to the monopoly of anything in this world, much less of intellect. Lawyers, doctors and these specialists may demand whatever amounts they like, provided they spend them for the good of the society. Otherwise, they can just receive the amounts which others in other professions are entitled to.

“ Sir, I said that the poor people are at a great disadvantage and there is great demand for legal aid for the poor. In this field, the lawyers can do a great deal. I have seen in papers talk of organisations for legal aid to the poor, but to my knowledge, nothing has come out so far. It is as much in the activity or in the fear of the Government as in the hands of the lawyers to help the poor. Sir, I understand that the Government have in practice certain method of helping the poor Harijans in litigation. But I know as a matter of fact many applications have been made where no legal aid has been given, and if at all any aid is given, it is only when he is in prison or he is before the gallows. That is the way in which at present legal aid is given. Therefore, while

18th March 1954] [Sri M. Narayana Kurup]

we want to maintain the purity and efficiency of our judicial system, at the same, it must be brought within the reach of the average man so that he can have an equal fight with his neighbour who may be rich.

“Living in a free country, under a Constitution which guarantees the fundamental right of not being detained without a trial, separation of the judiciary from the executive is of eminent importance. We are glad that in spite of the proclaimed views of our Hon. Chief Minister, the separation of judiciary from the executive is reluctantly being pushed forward. We know that he has said more than once that the need for separation of the judiciary from the executive has ceased to exist after the advent of Independence. Hitler and Mussolini would have been glad to have heard such a pronouncement from a fighter of freedom and James I of Scotland said the same thing when he remarked, ‘let them be lions, but lions under the Throne’. We know how this Government have been interfering with the proper and impartial administration of justice. It was even made out that Law and Order might suffer if we separated the judiciary from the executive. But we have the report of the Committee which went into this question which has categorically said that the fear of law and order being affected by the separation of the judiciary from the executive has been unfounded or that there is no fear on that account. Therefore, I do not understand why this Government is unwilling to move expeditiously in the matter and why they are, shall I say, stingy in introducing the reform.

“Sir, I confess that I had not had much experience as a lawyer on the Criminal side. But we have still what is called in technical language, the scrutiny of the Calendar. The District Official goes into every judgment passed by the subordinates and actually reprimands or scolds or even the promotion of the subordinate is made dependent upon his pronouncements. That is not the way to keep the judiciary independent. I think it is better if that is changed at least in the districts where the executive has been transferred or separated from the judiciary.

“Then, Sir, I am glad that allegations of corruption and bribery are less in this department than in others. However, we know instances are not wanting even in this judicial department, because we are living in times when even schoolmasters and headmasters find it profitable to make money during admissions. Our social system or the present-day conditions are so degraded that we are not surprised to see even some of the judicial service men also collude in these offences. Sir, in one instance I know a person, a judge, whose property was kept continuously under attachment for a number of years. Then this gentleman gave a vakil Rs. 83 thousands as commission for six months. Of course, we cannot bring that matter before this House. It is a matter for the High Court to deal with. Let the judiciary be independent and let the Government see that at least such things do not happen and proper steps are taken or made to be taken in such cases.

[Sri M. Narayana Kurup] [18th March 1954]

“Then, Sir, about the Public Prosecutors, many hon. Members have said about them. We know how affairs in that section have not fulfilled the expectations that were raised. It may be due to various reasons. We know that the appointment of a Public Prosecutor or an Assistant Public Prosecutor has come to be a system of patronage. In our own district, we had experience of a Public Prosecutor who resigned and contested the elections. He was given definitely to understand that if he failed in the elections, he would be given the same post. The post was kept in abeyance for a very long time, for an abnormally long period and actually when that gentleman was defeated in the elections, he was appointed in that post. I think these are not things that we expect in a pure administration which is incapable of nepotism and favouritism.”

DEPUTY SPEAKER :—“The hon. Member's time is up. The House will now rise for lunch and meet again at 2-30 p.m.”

The House then adjourned for lunch.

(After lunch - 2-30 p.m.)

III.—GOVERNMENT MOTION—MOTION UNDER RULE 22 (3) OF THE ASSEMBLY RULES *RE* CHANGE IN THE ORDER OF VOTING ON DEMANDS.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“Mr. Speaker, Sir, I move—

‘That the order in which the Demands for Grants for the year 1954-55 is to be taken up in accordance with the Motion made and adopted on the 12th March 1954, be modified so that after Demand XIII—Jails, Demand XIV—Police may be taken up next and the rest of the Demands taken up in the order already set out.’”

MR. SPEAKER :—“The question is—

‘That the order in which the Demands for Grants for the year 1954-55 is to be taken up in accordance with the Motion made and adopted on the 12th March 1954, be modified so that after Demand XIII-Jails, Demand XIV-Police may be taken up next and the rest of the Demands taken up in the order already set out.’

“After the Demand for Jails, Police will be taken up. After the Demand for Police, Public Health and the other Demands will be taken up in the order set out already. The Hon. Minister wants the change because he wants to be here tomorrow morning and finish that work as he has to attend the Council meeting also in the evening. I think there is no objection to this change.”

The motion was put and carried.

18th March 1954]

II.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR
1954-55—*cont.*

(1) DEMAND XII—ADMINISTRATION OF JUSTICE—*cont.*

* SRI D. K. RAJU :—“ Mr. Speaker, Sir, I am thankful to you for the opportunity you have given me to say a few words on this Demand even though I do not belong to the legal profession. Here I represent the common man. The Judicial department is one which administers justice and the Government should see to it that justice is done to the rich and the poor alike. The way in which the proceedings are conducted in the courts now, and the way in which the litigants are charged by way of court fees and other expenses, makes it prohibitive for the common man to go to courts of law and get justice. Other hon. Members have spoken at considerable length on this matter. The Government, therefore, ought to take particular care to see that the expenses to the common man who goes to the court of law to seek justice are reduced to the lowest level possible. The Government should not consider this department as a revenue earning department. The Government should not think that the Judicial Department is another Revenue department which would bring money to the Government. They should see to it that the poor people obtain justice from these courts at very little expense. The two main points that worry the common man is the cost of litigation and the inordinate delay in getting justice. One hon. Member related the story about the elephant. I know of an instance where a suit filed in Coimbatore district in 1946 is still pending disposal. I was told by lawyer friends that the litigants concerned were dead, the lawyer who received the brief is also dead . . . (Interruption.) He is yet to die. One by one, the parties and the lawyer died, but still the case is pending. I do not know who is going to receive the judgment. Such being the nature of delays, court-going has become very prohibitive for the ordinary man, the common man. This state of affairs should not be allowed to continue any longer.

“ About the judiciary in our State, I am glad to say, it has earned the best record in the whole of our country. Regarding appointment to the judiciary, I say, care is being taken by the Government to see that party politics do not enter that sphere; the Government are trying to keep away from party politics in the matter of appointments to the judiciary, but still I would request the Government to see that no party politics are imported into the matter of appointments to the judiciary, but still I would request the Government to see that no party politics are imported into the matter of appointments to the judiciary, especially in the matter of appointment of lower grade officers, such as Magistrates and others. This must purely be left to the discretion of Judicial Officials of the Government. Government should not interfere even the least in such matters. In the matter of making appointments to posts of Public Prosecutors and Government Pleaders, there are many instances where power politics came in and there are a lot of scandals too about them. I think the Government are aware of

[Sri D. K. Raju]

[18th March 1954]

these scandals in every district and no district is free from these. I am not criticising the Government when I say this. I am only requesting the Government not to continue that policy hereafter.

“Then, Sir, Panchayat courts are given judicial powers also. Because these are mainly governed by the parties in power, power politics come in and justice is not rendered to the common man. Therefore judicial power should be taken away from these panchayats as early as possible.

“Sir, since other hon. Members who are themselves lawyers have covered all the points, I only want to request the Government to consider the two points mentioned by me, namely, bringing down the cost of litigation to the minimum possible and reducing delays in the disposal of cases even by appointing a few more Judges to the Madras High Court, if necessary.

“Thank you, Sir.”

2-38
p.m.

* SRI M. KALYANASUNDRAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சட்டங்களுக்குப்பட்டு ஏழைகளும் பலன் அனுபவிக்கக் கூடிய முறையில் நீதிஸ்தலங்களின் நிர்வாக விதிமுறைகள் மாற்றப்படுவது அவசியம் என்பதை வற்புறுத்துவதற்காகத்தான் நான் சில விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு எழுந்திருக்கிறேன். இன்றைக்கு ஏந்தச் சட்டத்தைக்கொண்டு வந்தாலும் அதனால் ஏற்படுகின்ற நன்மைகளை, அதனால் ஏற்படுகின்ற அனுகூலங்களைக் கூட ஏழை மக்களாக இருந்தால், விவசாய மக்களாக இருந்தால், தொழிலாளி மக்களாக இருந்தால் அனுபவிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. உதாரணமாக ஒரு விஷயத்தை கனம் மந்திரி அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“சமீபத்தில் இந்தச் சபை கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருப்பது எல்லோருக்கும் ரூபகம் இருக்கும். அதில் இருக்கக்கூடிய அனுகூலத்தை விவசாயிகள் பெறமுடியாமல் சில பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டுகள் வட்டிக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக இருந்துகொண்டு ஏழை விவசாயிகளின் கடனை வசூல் செய்ய தீர்ப்பு அளித்து விடுகிறார்கள். ரூ. 50-க்கு உட்பட்ட கடன்களை சட்ட விரோதமாக ஜப்தியின் மூலம் வசூல் செய்ய பஞ்சாயத்து போர்டுகள் தீர்ப்பு கொடுத்து விடுகிறார்கள். ஜம்பது ரூபாய் கூடக் கொடுக்க முடியாத ஒரு விவசாயி எப்படி ஹைகோர்ட்டுக்கு அதிகப்பணம் செலவு செய்து அப்பில் பண்ணிக் கொள்ள முடியுமென்று கேட்கிறேன். உண்மையிலேயே அவர்கள் ஹைகோர்ட்டுக்கு வருவதற்கோ மேற்கொண்டு அல்லது வேறு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் மேற்கொள்வதற்கோ முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தாலும் கூட அதன் பலன் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்காமல் போகிறது.

“அதேபோல இன்னும் கோர்ட்டு நடவடிக்கைகளில் ஸ்டாம்பு செலவுகள் எப்படி சாதாரண விவசாயிகளைப் பாதிப்பதாக இருக்கிறது என்ற விஷயத்தை நான் மந்திரி அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். எதிராளிகளால் கோர்ட்டில் இழுத்துக் கொண்டு போய் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஏழை தொழிலாளிகள், ஏழை விவசாயிகள் Cr. P. C. 162-ம் ஷரத்தப்படி வாங்கப்பட்டுள்ள சாட்சிகளின் ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தைப் பெற வேண்டுமென்றால் பக்கம் ஒன்றுக்கு ஐந்து அண கொடுத்துத்தான் காப்பி பெற முடியும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் கஷ்டத்தை அனுபவிக்க வேண்டியதாகத்தான் இருக்கிறது. இதேபாதிரியாக காப்பி ஸ்டாம்புகளின் விலை அதிகப்பட்டிருப்பதாலும் ஏழை விவசாயிகளுக்கும் நீதிஸ்தலங்களினால் நல்ல அனுகூலங்கள் கிடைப்பதற்கு நான் ஒரு யோசனையை சர்க்காருக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்க்கார் உண்மையில் இந்த நீதிஸ்தலங்களின் மூலம் ஏழை விவசாயிகளுக்குப்

18th March 1954] [Sri M. Kalyanasundram]

பலன் கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்பினால் எல்லாக் கிரிமினல் வழக்குகளுக்கும், 162, 164, ஸ்டேட்மெண்டுகள், சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்கள், முதலியவைகளின் காப்பிகளை வசதியில்லாதவர்களுக்கு இலவசமாகக் கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நியாயத்தை, ஏழை மக்கள் பெறுவது கஷ்டம். பணக்காரர்களாக இருக்கக் கூடியவர்கள் தங்களது பணத்தின் செல்வாக்கால் கோர்ட்டுகள் சம்பந்தமான எல்லா தஸ்தாவேஜிகளின் காப்பிகளை பெறுவதோடு, ரகசிய தஸ்தாவேஜிகளையும் கூட முன்வைக்கவே பெற்றுவிடக்கூடும். ஏழை மக்களால் சாதாரண ஒப்புதல் வாக்கு மூலம் கூட பெறுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஏழை விவசாய மக்களோ, அல்லது தொழிலாளிகளோ பணம் செலவு செய்வதற்கு வசதியற்றவர்களாக இருப்பதால், நல்ல திறமைமிக்க வக்கீல்களை தங்கள் சார்பாக அமர்த்துவதற்கு வசதியற்றவர்களாக இருப்பதினால் நீதிஸ்தலங்களில் ஏற்படக்கூடிய பலன் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம்கூடக் கிடைப்பதில்லை. யாரையாவது ஒருவரைக் கைதி செய்து சிறையில் கொண்டு போய் வைத்தால், சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர் தான் நிரபராதி என்று நிரூபித்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் சர்க்கார் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்பது எனது அபிப்பிராயம். இல்லாவிட்டால் அரசியல் சட்டப்படிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் எட்டவில்தான் இருக்கும். சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் ஏழை விவசாயிகள் தங்களுக்கு வேண்டிய வக்கீல்களை வைத்து வாதாட வசதி கிடையாது. ஆகவே ஏழை விவசாயிகளுக்கு இம்மாதிரியான உதவி செய்யக் கூடிய வகையில், அவர்கள் யாரை தங்கள் வழக்கை வழக்காட வக்கீலாக வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களோ அவர்களுடைய வக்கீலாக வைப்பதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தால்தான் ஏழைகளுக்கு நியாயம் கிடைக்கும். குறிப்பாக இன்றைய தினம் அரசியல் துவேஷம் காரணமாகப் பலர் சிறையில் தள்ளப்படுகிறார்கள். தஞ்சாவூர் பண்ணையான் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்களே தவிர அந்தச் சட்டத்தினால் அளிக்கப்படும் உரிமைகளை விவசாயிகள் கேட்கும்போது அவர்கள் போலீஸ் காரர்களால் அடிக்கப்பட்டு சிறையில் கொண்டு போய் தள்ளப்படுகிறார்கள். இம்மாதிரியாக இன்றைய தினம் இருநூறு பேர்களுக்கு மேற்பட்ட விவசாயிகள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருப்பதாக எனக்குச் செய்தி வந்திருக்கிறது. ஆட்சியாளருடைய மனப்போக்கு ஆளும் கட்சிக்கு எதிராகப் பேசுவோர்களை எல்லாம் சிறையில் பிடித்துத் தள்ளுவதாகவே இருக்கிறது. குறிப்பாக இப்படி அரசியல் துவேஷம் காரணமாக சிறையில் தள்ளப்பட்டிருக்கும் பல விவசாயிகள் மிகவும் ஏழைகள். தங்களுடைய கட்சியை எடுத்து வாதாடுவதற்காக ஏராளமான பணச் செலவில் சொந்தமாக வக்கீல்களை அமர்த்திக் கொள்ளும் சக்தியற்றவர்கள். ஆகவே அவர்கள் யாரை தங்கள் கட்சி வக்கீலாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ அவர்களுடைய அவர்கள் வக்கீலாக நியமிக்க சர்க்கார் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். சர்க்காரே அந்த வக்கீல்களுக்கும் பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் யோசனை கூற விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் பணமில்லாக் கொடுமையினால் ‘தங்கள் பேரில் சாட்டப்படும் குற்றம் ஆதாரமற்றது. விரோதத்திற்காக, துவேஷத்திற்காக சுமத்தப் பட்டது’ என்று நிரூபிப்பதற்கு முடியாமல் பல ஏழைகள் சிறைச்சாலையில் வாடவேண்டியிருக்கிறது. அதிகாரத்திலிருக்கும் ஒரு கட்சி, எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களை அடக்க, வழக்குகள் போடுவதையும் ஒரு ஆயுதமாக உபயோகிக்கும் காலத்தில் ஜனநாயகம் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமானால், எதிர் வழக்காடும் வசதிகள் எதிரிகளுக்கு அளிக்கப்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எதிர்க்கட்சிக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கும் நோக்கத்துடன் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் மீது வழக்குகள் போட முடியும். அப்படி பாதிக்கப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். என் சொந்த அனுபவத்திலிருந்து சொல்லுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக அரசியல் சட்டத்தில் 19-வது ஆர்ட்டிகிள் படி சில அடிப்படையான உரிமைகள் இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன்படி ஒரு சாதாரண ஏழை விவசாயி பாதிக்கப்பட்டால் ஹைகோர்ட்டுக்கு வந்து writ போடுவது சாத்தியமில்லை. ஹைகோர்ட்டு வரை வந்து ஒரு writ போடுவதற்கு முன்பு writ பெட்டி

[Sri M. Kalyanasundram] [18th March 1954]

ஷனுக்கு இரண்டு ரூபாய் ஸ்டாம்பு ஒட்டவேண்டுமென்று இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு இருபது ரூபாய் ஸ்டாம்பு ஒட்டவேண்டுமென்று செய்யப்பட்டு விட்டது. ஆகவே மிகக்குறைவாக இருந்தாலும் கூட முப்பது ரூபாய் இருந்தால் தான் ஹைகோர்ட்டுக்கு வந்து ஒரு writ பெட்டிஷன் file பண்ண முடியும். ஆகவே முப்பது ரூபாய் இல்லாதவர்களின் அடிப்படை உரிமை பாதிக்கப்படுகிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். Writ பெட்டிஷன் போடுவதற்கு இரண்டு ரூபாய் ஸ்டாம்பு ஒட்டவேண்டுமென்று இருந்ததற்கு இப்பொழுது இருபது ரூபாய் ஸ்டாம்பு ஒட்டவேண்டுமென்று சொல்வது நியாயமில்லை. வருஷம் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் ரீட்டுகள் ஹைகோர்ட்டுக்கு வருவதாக சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள். அதைத் தடுப்பதற்காகவே ரீட் பெட்டிஷன் ஸ்டாம்பு செலவை உயர்த்துகிறோம் என்று சொல்லுவதும் நியாயமில்லை. தங்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகள் பாதிக்கப்படும்போது தான் மக்கள் ரீட்டுகள் போடுகிறார்களே தவிர அனாவசியமாக அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போவதில்லை. ரீட்டுகள் அதிக ரிப்பது, இந்த நாட்டில் அடிப்படை உரிமைகள் பாதிக்கப்படுவதைக்காட்டுகிறது. ஆகவே ரீட்டுக்கு இரண்டு ரூபாயிலிருந்து இருபது ரூபாயாக உயர்த்திடுவது அக்கிரமமானது. அரசியல் அமைப்புப்படி இந்த நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சில அடிப்படை உரிமைகளையும் கூடப் பறிப்பதாக இருக்கிறது. அதாவது வலது கையால் கொடுக்கப்பட்ட உரிமைகளை இடது கையால் பறிப்பது போல் இரண்டு ரூபாய் என்பது இருபது ரூபாய் என்று உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு இருபது ரூபாய் என்றிருப்பதை நான்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் என்று உயர்த்தினாலும்கூட யாரும் அதைத் தடை செய்ய முடியாது. ஆகவே சர்க்கார் இதில் கவனம் செலுத்தி கோர்ட்டு ஸ்டாம்பு கட்டண உயர்வால் ஏழை மக்கள், தொழிலாளி மக்கள், விவசாய மக்கள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கும்படியாக ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும்.

“மேலும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சிறிது நேரத்திற்குள்ளாகவே வேறு சில விஷயங்களையும் கனம் மந்திரி அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பாக கவர்னர் அவர்களுடைய மான்யத் தின் மீது பேசக்கூடிய காலத்தில் சர்க்கார் சேலத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளியிலும் நியமித்திருக்கும் பப்ளிக் ப்ராலிக்யூடர்களைப் பற்றியும், சர்க்கார் பள்ள்டரைப்பற்றியும், துரதிருஷ்டவசமாக சில உண்மை விஷயங்களைக் குறிப்பிடவேண்டி நேறிட்டது. என்னால் சாடப்பட்ட குற்றங்களுக்கு சரியான பதிலை அளிக்கக் கூடிய சட்ட மந்திரி அவர்களுடைய மானியமாகவே இது இருப்பதால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவைகளை ஒரு முறை திருப்பிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் சாட்டிய குற்றங்களுக்கு அன்றைய தினம் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கோபத்தால் உந்தப்பட்டு பதில் சொன்னார்களே தவிர நியாயத்தால் உந்தப்பட்டு பதில் சொல்லவில்லை. எதிர்க் கட்சியில் இருக்கக் கூடியவர்கள் எல்லாம் இரகசிய நடவடிக்கையில் இறங்குகிறார்கள் என்று பெரிய கூச்சலாகப் போட்டு . .”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“Sir, I object to the word கூச்சல். It is not quite parliamentary.”

MR. SPEAKER :—“கூச்சல் என்று சொல்லாதீர்கள். சப்தம் வந்தாலே கூச்சல்தான்.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“அப்போது சப்தம் போட்டுச் சொன்னார்கள் என்று சொல்லுங்கள்.”

*** SRI M. KALYANASUNDRAM :—**“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது நிதிமந்திரி அவர்கள் பலமாக சப்தம் போட்டு, வெகு வேகமாகப் பேசி எதிர்க்கட்சியை தாக்கிவிட்டுப்பிறகு பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுதும் அவர்கள் நான் சொல்லிய விஷயங்கள் எதற்கும் நேர்முகமாகப் பதில் சொல்லாமல் தாங்கள் லஞ்சம் வாங்கினதாக யாராவது நிரூபித்தால் உடனே தான் ராஜ்நாமாச் செய்யத் தயாராக இருப்பதாகவும் சவால்

18th March 1954] [Sri M. Kalyanasundram]

விடுத்தார்கள். உண்மையில் நான் இவர்கள் லஞ்சம் வாங்கினார்கள், அதை நான் நிரூபிக்கிறேன் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், ஒரு விஷயத்தை நிரூபிக்கிறேன் என்று சொன்னேன். வேண்டுதல் வேண்டாமை, விருப்பு வெறுப்புகள் இந்தச் சர்க்காருக்கிருக்கின்றன. இந்த மனப்பான்மையோடு பல காரியங்கள் இந்த மந்திரி சபையால் செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்று தான் நான் சொன்னேன். அவைகளை நிரூபிப்பதற்கும் நான் தயாராக இன்றும் இருக்கிறேன். உடனடியாக ஒரு விசாரணைக்கோர்ட்டை நியமிக்கட்டும். அதில் இரண்டு மந்திரிகள் வேண்டுமானாலும் நீதிபதியாக உட்காரட்டும். அல்லது இந்தச் சட்டசபை அங்கத்தினர்களைக் கொண்டதாகவே இருக்கட்டும் அந்த விசாரணைக் கமிட்டி. இல்லாவிட்டால் எனக்கு அனுமதி கொடுத்தால் நான் காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டத்திலேயே வந்து பேசி அவைகளை நிரூபிக்கிறேன். காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள் கூட நான் சொல்வது மூன்று உண்மைகளை நிச்சயம் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அதை விட்டு விட்டு அனுவசியமாக சப்தம் போட்டு எதிர்க்கட்சியைத் தாக்கிப் பேசிவிட்டால் மாதிரம் அவர்கள் செய்யக் கூடிய காரியங்கள் எல்லாம் நியாயமாகிவிடாது. குறிப்பாக ஸ்ரீ என். எஸ். ராமசாமி கவுண்டர் ரொம்பத் திறமைசாலி. ஆகவே தான் 7 வருஷ வக்கீல் அனுபவத்திலேயே அவரை சர்க்கார் பப்ளிக் ப்ராஸிக்யூடராக நியமித்தது. 'நான் வக்கீல் தொழிலிலே ஐந்து வருஷங்களுக்குள்ளேயே தலைச் சிறந்து விளங்கினேன்,' என்று நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். தான் ஐந்து வருஷங்களுக்குள்ளேயே தலை சிறந்து விளங்கினேன் என்று தன்னைப் பற்றித்தானே நிதி மந்திரி அவர்கள் பெருமைபட்டுக் கொள்வதைக் கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஒரு வக்கீல் எப்படி ஐந்து வருஷங்களுக்குள் தலை சிறந்து விளங்க முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியாதது அல்ல. ஐந்து வருஷங்களிலும் ஆகலாம். முப்பது வருஷமானாலும் உண்மையான திறமைசாலிகள் கஷ்டப்படலாம். அதேமாதிரி யாகத்தான் ஸ்ரீமான் என். எஸ். ராமசாமி கவுண்டரும் ஆகியிருக்கலாம். (சிரிப்பு) பணமும், செல்வாக்கும், ஆதரிப்பவர்களும் இருந்தால் யார் தான் முன்னுக்கு வரமுடியாது. அது ஒருபுறமிருக்க தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபரின் யோக்கியதாம்சங்கள் என்ன என்று கேட்டால் இவரோடு போட்டியிட்ட நபர்களின் யோக்கியதாம்சங்கள், பெயர்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லி அவர்களுக்குத் திறமையில்கூட யென்பதற்காகவே இவரைத் தேர்ந்தெடுத்தோம் என்று சொல்வது உண்மையில் வருந்தவேண்டிய விஷயமாகும். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா பப்ளிக் ப்ராஸிக்யூடராக என் ஸ்ரீ ஈ. வி. சீனுவாச்சாரியாரை நியமித்திருக்கிற என்ருல் போகிற போக்கில் பொறுப்பற்ற முறையில் சொல்வதைப் போல் ஸ்ரீ கைலை ஆனந்தருக்கு 'லீகல் எக்யூப்மென்ட்' இல்லையென்று சொல்வது சரியாகாது. திருச்சியில் இருக்கக் கூடிய பிராமணர், பிராமணரல்லாத எந்த வக்கீல்களைக் கேட்டாலும் தெரியும் ஸ்ரீ கைலை ஆனந்தருடைய திறமை. உண்மையில் அவர் பப்ளிக் ப்ராஸிக்யூடராக நியமிக்கப்பட்டாது எனக்கு சந்தோஷம் தான். அவருடைய சேவை மக்களுக்கு இருக்கவேண்டுமே தவிர, அரசாங்கத்திற்கு இருக்கக்கூடாது என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். இருந்தாலும் நல்ல முறையில் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரின் திறமையைக் குறைத்துப் பேசுவதோ, அல்லது அவருக்கு 'லீகல் எக்யூப்மென்ட்ஸ்' இல்லையென்று சொல்வதோ சரியானதாகாது. விரும்பத் தக்கது அல்ல என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“நான் அன்றையதினம் திட்டவட்டமாக சர்க்காரின் பேரில் குற்றம் சாட்டியிருக்கிறேன். காங்கிரஸ் கட்சிக்குச் சாதகமாக இருந்தார் என்பதற்காக திருச்சியிலே ஸ்ரீ ஈ. வி. சீனுவாச்சாரியார் பப்ளிக் ப்ராஸிக்யூடராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னேன். கடந்த ஆறு வருட காலத்தில் இரண்டு முறைகூட செஷன்ஸ் வழக்குகளில் ஆலானது கிடையாது. அப்படிப்பட்டவரை 'திறமைசாலி' என்று சொல்லி நியமிக்கவேண்டிய காரணமென்ன? அதை மறுத்து எந்தவிதமான பதிலும் சொல்லப்படவில்லை. காங்கிரஸ் கட்சி அபேட்சகர் ஸ்ரீமதி ராதா பாய் சுப்பராயனுக்காக தன்னுடைய தேர்தல் மனுவை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டார் என்பதற்காக சேலத்தில் எழு வருஷ அனுபவமேயுள்ள ஸ்ரீ என்.எஸ். ராமசாமி கவுண்டர் சேலம் பப்ளிக் ப்ராஸிக்யூடராக நியமிக்கப்

[Sri M. Kalyanasundram] [13th March 1954]

பட்டிருக்கிறார் என்று சொன்னேன். அதை மறுத்து எந்தவிதமான பதிலும் நேர்முகமாகச் சொல்லப்படவில்லை. தனக்கு வேண்டிய ஒரு வரை, அவர் அபிஷியல் ரிசீவராக இருந்த காலத்தில் பணத்தை கையாடியதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு, முனிசிபாக ப்ரோபேஷனில் இருந்த காலத்தில் அப்பதவியிலிருந்து நடுவிலேயே விலக்கப்பட்டவராக இருந்தாலும்கூட, அவரது நடத்தையும் பொருள்படுத்தாமல், அவரையே மறுபடியும் சர்க்கார் சேலம் ப்ரீடராக நியமித்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னேன். அதை மறுத்து எந்தவிதமான பதிலும் நேர்முகமாகச் சொல்லப்படவில்லை. தங்களுடைய குற்றத்தை மறைக்க விரும்பும் மனோபாவத்தோடுகூட வேகமாகவும், பலமாகவும் எதிர்கட்சியைத்தாக்கி பேசிவிட்டு, 'எந்தக் குற்றத்தையும் ருஜூப்படுத்தினாலும் நான் ராஜினாமா செய்யத்தயார்' என்று தனிப்பட்ட முறையில் சவால் விடுவது சரியல்ல. இது எனக்கும், கனம் சுப்பிரமணியத்திற்கும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் மாத்திரமல்ல. இன்றைய தினம் கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தன்னுடைய பதவியை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டால், இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் உடனே இடிந்து வங்காளக்குடாக் கடலில் போய் விழுந்துவிடப்போவதில்லை. நியாயத்திற்கும், நேர்மைக்கும் இந்த ஆட்சியின் கீழ் மரியாதை உண்டா, இல்லையா என்பதே நம் எல்லோர் முன்பும் உள்ள பிரச்சனையாகும். ஒரு விசாரணை சபையை அமைத்தால் அதன் முன்பு நான் இவைகள் எல்லாவற்றையும் நிரூபிப்பதற்கும் தயாராக இருக்கிறேன் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்."

2-53
p.m.

* THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—

"Mr. Speaker, Sir, I have first to thank hon. Members for the valuable suggestions made in the course of their speeches. An hon. Member said that Civilian Officers acting as Judicial Officers may be sent to the Police or other allied department. Sir, I make bold to say, that some of the I.C.S. Officers working as Judicial Officers are the best in our State. Brilliant men are recruited to this Service. They have experience and as Judicial Officers they have acquitted themselves very well. A sweeping statement or a sweeping discrimination cannot be made in regard to such officers. It may not, therefore, be possible for the Government to transfer good Judicial Officers from the Judicial Department to other departments.

"Reference was also made to the Assistant Public Prosecutors. Assistant Public Prosecutors are classified into two grades, Grade I on a scale of pay of Rs. 200—10—300 and Grade II on a scale of pay of Rs. 150—5—200. Mere enhancement of the grades or their pay is not going to solve their problem. They are equipped with law degrees and are also expected to have put in at least three years' practice before they are entertained. We are considering to give them decent proportions in regard to recruitment as Magistrates, District Munsifs and other like offices, and I think, when we are able to implement this as much as we could, the position of the Assistant Public Prosecutors will be better.

"Reference was made to 'effecting compromises.' It is true that Judicial Officers should not interfere in a matter of compromise in such a way as to impress upon the public that unless they compromise their case will suffer at the hands of the officers. I would appeal to the local lawyers to bring this matter to the specific attention of the Judicial Officers and see that it is not resorted to. It is true that compromise works very well in the case of disputes between relatives.

18th March 1954] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

“ A Cut Motion has also been given notice of stating that compulsory arbitration in respect of certain kinds of litigation has to be implemented and the Government have failed in their duty in not implementing such a scheme. There is a Central Act providing for arbitration in respect of matters which are not before a Court of Law and also in respect of matters which are before a Court of Law and that gives ample scope for persons who want to have arbitration. It is true, Sir, that we cannot compel and also, if we compel parties to resort to specific provisions under the Arbitration Act, we might take away or interfere with their fundamental rights. It may not, therefore, be proper to do so. Another aspect has also to be considered. Suppose, we compel the parties or make a provision that they should resort only to arbitration there must also be a provision to safeguard their rights by providing for an appeal. This will drag on and the very purpose of arbitration will be defeated. The cardinal idea underlying arbitration is that there must be a longing on the part of both the parties to accommodate and to adjust and to abide by an impartial Tribunal's award or decision.

“ Income from Court-fees, as I have submitted on many an occasion, is not viewed as a means of taxation. Sir, the Government were compelled to revise the Court Fees Act because of certain anomalies and defects existing in the present Act and incidentally, if in doing so, we get some revenue out of it, I think there is no harm in having it for implementing the projects and other amenities needed by the people of the State.

“ Another hon. Member said that Judicial Officers should not be office-bearers of associations and thereby embarrass private individuals who may have to file suits in respect of claims against those associations. I feel, Sir, in cases where such embarrassment is likely to arise, it is not proper for the Judicial Officers to continue as office-bearers and I can say that the Government will consider in what way they can move in the matter.

“ Sir, hon. Member, Sri N. Gopala Menon, said that this Legislature in some of the legislative enactments is ousting the jurisdiction of Courts. I beg to submit that we have been granting additional jurisdiction to Courts of Law. We believe, Sir, that an independent judiciary is an asset to any State and it is absolutely essential to safeguard the democratic sentiments and the rights of the people of a State.

“ Sir, hon. Members will remember that there was a provision in the Malabar Tenancy (Amendment) Act, 1951, which we recently amended—Section 51—which contemplated that the question whether a document was a lease deed or a mortgage was to be decided by revenue authorities. In the recent Malabar Tenancy (Amendment) Bill which we passed, we amended that provision (section 51 of the 1951 Act) and gave the power vested with the revenue authorities to the civil courts. We believe that civil courts have to be given a proper place in the set up of the administration

(p.m.)

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [18th March 1954]

of justice. We have not been ousting the courts of law of their jurisdiction. Of course, in revenue matters and other such matters, we have given powers to Revenue Courts.

“Reference was made about the ill-equipped nature of subordinate courts. I might tell the House that a grant is given to the High Court and the High Court sees to the fact that all the courts are equipped with the latest books and with at least one journal, either the I.L.R. or some such journal.

“Hon. Member V. R. Krishna Ayyar referred to the need for establishment of a West Coast Branch of the High Court. Sir, it is a matter which we have to consider very carefully. You know, Sir, that a travelling Court or even functioning of a Bench of the High Court at one extreme end of the State without an integrating or all round policy with reference to administration, may not work well. As regards the question of making litigation cheaper, I feel that the object can be accomplished if the Bill contemplated by the Hon. the Home Minister at the Centre is put into effect. It is not possible to have Benches of the High Court in each one of the districts. Having two Benches, one at Madras and the other at the western extremity of the State will not help the people of Tirunelveli and other distant places. We have to take an all round picture and see how far we could give relief to all the people of the State.

“As regards the abolition of the Original Side of the High Court and also regarding the working hours of the Judges of the High Court, I have to state that they are under the active consideration of the Government. In respect of them, the Government have sent in certain proposals to the Central Government. If we take a decision on those two points, I think, much of the arrears said to be accumulated in the High Court will be cleared.

“Sir, as regards Panchayat Courts, I may wish to state that they have jurisdiction both in respect of civil and criminal matters. I do not think there can be any complaint regarding absence of power to try cases as far as panchayat courts are concerned because they have got both civil and criminal branches of administration as part of their functions.

“Regarding establishing a Court in Wynaad, I wish to state that the proposal is before the High Court. We could not examine the proposal earlier because, as a result of the Malabar Tenancy Act, most of the eviction suits were stayed during the last few years. The question whether a new Court has to be established or not will have to be taken up only after one year.

“Regarding recruitment to the District Munsif's cadre, I wish to state that the selection of persons for the posts of District Munsifs will take place soon by the Madras Public Service Commission and there will be recruitment of District Munsifs both by direct recruitment and by promotion.

“Regarding recruitment to the Sub-Magistrate's cadre necessary for implementing the scheme in the three districts, we have

18th March 1954] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

taken it up. The interviewing of candidates is over and selection has to be made. Some hon. Members have said that the Government should not interfere in the selection of such officers. I can tell hon. Members that the Government do not interfere and the whole selection is entirely left to the Public Service Commission and to the High Court.

"As regards amenities to Bar Associations and Courts, I have to say that it is not possible to attend to the demands of all Bar Associations in the course of a few years. What I intend doing is to allot a lump sum grant to the High Court so that they may attend to the needs of the Bar Associations and comply with their requests, to the extent possible by spreading the scheme over a few years. I think we will be able to give all the amenities both to the litigant public and to the Bar.

"Sir, reference was made that as regards transfer of pattas Civil Courts should be given powers. It is entirely a revenue matter and to invest Civil Courts with that power involving elaborate enquiries, appeals and other things will be unnecessarily embarrassing to the parties concerned. If parties are aggrieved by the order of the Tahsildar or other Revenue authorities, there is a provision which enables the parties to agitate and get redress through a Civil Court.

"Reference was made that in gathering statistics, we were also asking figures of the suits filed for or against the Government and the nature of the decisions arrived at by judicial officers. None of our Judges will be frightened by this request for statistics because they know that these statistics have been called for by the Government along with other statistics to decide references like establishment of new courts or abolition of existing courts, etc.

"Sir, regarding legal aid to poor people, there is already a provision in the Civil Procedure Code for suits to be filed *in forma pauperis* by which litigants who cannot pay court-fees will be allowed to file suits. In regard to criminal cases, in respect of Harijans, provision has been made to see that in deserving cases proper assistance is given. I do not think Government will be able to do anything better. I may tell this House that it is the duty of lawyers to give aid to the poor. As lawyers, they have got to help the poor to a certain extent.

"The hon. Member Sri Gopalakrishnan referred to the question of 'eviction'. He was saying that police aid was sought for for evicting a person whose eviction had been ordered by the Court. He has referred to an incident wherein no summons or no notice ever came but the concerned party came to know of eviction only after the police came. Probably the hon. Member has not had the experience of a lawyer. Perhaps, he is not aware of the procedure that is usually followed. I might inform the hon. Member that nothing of the kind he had complained of could have ever happened. Reasonable opportunity is given to the defendant to show cause why he should not be evicted. Eviction is not ordered without the defendant being aware of it. The

3-10
p.m.

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [18th March 1954]

Amin first serves the notice of summons. He must report the Court that he has served the notice. The Court orders eviction only after it has ascertained that the Amin has served the notice of eviction. We do not seek police aid in the matter of eviction at the first instance."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR:—"On a point of Order. An incident has happened in Narath in Chirakkal taluk. The eviction has taken place in the same manner as described by the hon. Member Sri P. K. Gopalakrishnan: The incident I am referring to happened in North Malabar—I hope the Hon. Minister for Law knows it. If the Hon. Speaker were to allow some time for me I shall describe the circumstances and the manner in which the eviction had taken place."

MR. SPEAKER:—"How is that possible?" (Laughter.)

THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR:—"I know the incident that happened in North Malabar and which the hon. Member Sri T. C. Narayanan Nambiar had now complained of. But I think the hon. Member Mr. P. K. Gopalakrishnan belongs to South Malabar. I thought perhaps he might not be quite conversant with the incident that happened in North Malabar."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR:—"On a point of Order, Sir. The Hon. Minister's observation amounts to an insinuation. From what the Hon. Minister has told us, it seems that the hon. Member Sri P. K. Gopalakrishnan was not probably aware of what exactly took place in North Malabar and that what he had complained of in this House may not be probably true. The hon. Member Sri Gopalakrishnan belongs to the Communist Party. The incident that I had complained of took place in North Malabar. I take full responsibility for what I say. Similarly Comrade Gopalakrishnan would have said what he had said, only with full responsibility. How can the Hon. Minister cast an insinuation against the hon. Member Sri P. K. Gopalakrishnan by saying that probably he might not have been aware of what took place in North Malabar, thereby implying that he might have said something for which he could not take responsibility."

* THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR:—"Sir, the hon. Member Sri M. Narayana Kurup was saying that the Hon. Chief Minister was reluctant to implement the scheme of separation of Judiciary from the Executive. I think it is a most uncharitable remark. What the hon. Member had said is not a fact. If the Hon. Chief Minister was reluctant to implement the scheme, he would not have implemented the scheme in any of the districts. But, Sir, hon. Members may be well aware that the scheme had been recently extended to some districts. When that is the case, I think it is a most uncharitable remark that the hon. Member Sri M. Narayana Kurup had made. We believe that for the proper functioning of democracy in the State, it is essential that the Judiciary must be separated from the Executive."

18th March 1954]

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

That is why, immediately after the partition of the State, we implemented the scheme in some districts. We are going to implement it in three more districts shortly and then we will implement the scheme in the rest of the State. It is true that there has been some delay. But it should be remembered that we have to give 9 months' training to the officers who are recruited for the job. They have got to be fully equipped. That is why it takes some time.

"I now come to the subject of appointments of Assistant Public Prosecutors and Public Prosecutors. I may tell this honourable House that I take full responsibility for the appointments I have made. I am convinced that I have done the right thing in making these appointments after fully reading the records of the persons concerned."

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—"On a point of information, Sir. Several Public Prosecutors' cases had been discussed here on the floor of the House. May I know to which Public Prosecutor the Hon. Minister is referring?"

* THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—"Every Public Prosecutor in the State is appointed by the Law Minister, Sir. I was only referring to that. If the hon. Member has got any particular Public Prosecutor in view, he may ask me and I will tell him how that appointment had been made."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—"What about Telli-cherry?"

* THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—"I will come to that. We have nothing to be afraid of. I have made these appointments according to my conscience. I go through the records of all the persons concerned. If there is any adverse comment or remark in the records of any particular person, not consistent with the position they held, such a person is not selected. I might inform the House that I have made only correct appointments and that I am satisfied that I have done justice to my conscience."

"Sri M. Narayana Kurup had complained of one of the appointments I have made saying that he was assured even beforehand that it would be given to that Congressman. Mr. Narayana Kurup knows full well that I am here by accident. How could I have given a promise at the time of election that if returned to power I would favour that Congressman when the fact is that I am here now by accident and was not in the least aware at the time of election that I would become a Minister. The candidate was recommended by the District Collector and the District Judge had been chosen. I am one of those who consider that in the matter of professional appointments, the fact whether a person was defeated in the elections or not should not be taken into account. I have appointed two persons who are Congressmen and who failed in the elections and I have also appointed a candidate who opposed the Congress and failed in the elections. What counts

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [18th March 1954]

in the matter of appointments is whether the concerned candidate is qualified and sufficiently equipped for the job. We do not care much whether he was defeated or whether he won in the elections."

SRI S. DEIVASIGAMANY :—" Human nature being what it is and human judgment not being without infallibility, would the Hon. Minister, at least in future, make these appointments in consultation with the Public Service Commission? "

*** THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR** :—" Appointments of Public Prosecutors cannot be made by the Public Service Commission. It has got certain difficulties. All other appointments in the Legal Department are made by the Service Commission."

*** SRI C. H. KANARAN** :—" പബ്ലിക് പ്രോസിക്യൂട്ടർ ഉദ്യോഗം രാജി വെച്ചിട്ടു തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു നിന്നു. ജയിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്ന് അറിയുന്നതുവരെ ഹവ്വ കോർട്ട് പകരം ആരെ വെച്ചുതന്നെ ആ പോസ്റ്റ് വേകുന്ന് ആയിട്ടിട്ടിരുന്നു. എല്ലാ ക്ഷേത്രം തോററതിനുശേഷം വീണ്ടും ആ ഉദ്യോഗത്തിൽതന്നെ നിയമിച്ചു. ഇതാണങ്ങനെയത്രെ."

3-20
p.m.

*** THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR** :—" I see no reason to taboo the name of a person simply because he was defeated in the elections. If that were so, most of us have to remove the heads of our organization. One will find that presidents of organizations continue to be good presidents even though it might be they might have been defeated in the elections to the Assembly. There are so many good presidents of organizations. By some chance, they had been defeated. That does not mean that they should no longer be presidents. We find defeated leaders running about trying to form Ministries. Sir, I know full well about the conditions of Malabar though it is not the case with regard to Tamilnad. I may also tell this House that in respect of one appointment, after the appointment was made, the Government were apprised of certain circumstances and the Government are taking action in the matter and I do not want to say anything about individuals. I wish to say once again that I am responsible for these appointments. I have nothing to be ashamed of these appointments. I have satisfied my conscience. I have maintained the dignity of this House and I have maintained the dignity of the electorate. Allegations of this kind can easily be made. I am not also worried about such allegations. But I wish to tell my hon. Friends: ' Please ascertain facts before making such allegations '. I will not be doing anything in a prejudicial manner. Political considerations will not weigh with me. None of the people who have been appointed is my relative. I may tell hon. Members that it is not possible for me to reject the claims of a man merely because he was defeated in the election. It is an extraordinary circumstance which we cannot take into consideration in making the appointment of a Government Pleader. We make these appointments only after getting the joint recommendation of the Collector and the District Judge."

18th March 1954]

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Sir, I have something to say by way of personal explanation. In pointing out these cases, it was not at all our intention to show that the Hon. Minister had any personal interest in making these appointments. I won't say that at all. But the point I wish to make is that the vacancy of the Public Prosecutor in Tellicherry was kept in abeyance till the result of the election was known. Why was it so? Because the Government anticipated his defeat! ”

*** THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—**“ I do not know the facts. I am not responsible. The vacancy could not have been left unfilled like that. It might have been by sheer accident. Nobody could say beforehand that the particular gentleman would be defeated. If he knew he would be defeated, he would not have stood at all. It is only an accident that he was defeated. I think I have covered almost all the points raised by hon. Members. ”

“ Regarding retrenchment in Courts, we have abolished six or seven additional Courts. The High Court is recommending the abolition of certain Courts and we are passing orders abolishing them. Such Courts, which do not have enough work and which are not necessary, will be abolished and every effort will be made to effect savings by abolishing such Courts. I request the hon. Member to withdraw his cut motion. ”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ On a point of information, Sir. The Hon. the Minister for Law said that litigation would be cheap for the poor litigants of this State if Dr. Katju's reforms were implemented. May I know whether the State Government are endorsing the policy of the Union Home Minister? ”

THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ That will be considered when the occasion arises. ”

*** SRI M. KALYANASUNDRAM :—**“ On a point of personal explanation, Sir. ”

“ கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது, நாங்கள் என்ன சொன்னோமோ அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் காங்கிரஸ் அபேட்சகராக தேர்தலில் நின்று தோற்கடிக்கப்பட்டதினால் ஒருவர் பப்ளிக் ப்ராசிக்யூடராக நியமிக்கப்படக்கூடாது என்று நான் சொன்னதாகவோ அல்லது எதிர்க்கட்சியினர் சொன்னதாகவோ அவர் நினைத்துக்கொண்டு பேசுகிறார். தேர்தலுக்கு காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து நின்று ஒருவர் தோற்கடிக்கப்பட்டார் என்ற அந்தக் குறைபாட்டுக்காக மட்டும் ஒருவரை பப்ளிக் ப்ராசிக்யூடராக நியமிக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. வக்கீல் என்ற முறையில் பார்த்தாலும், காங்கிரஸ் அபேட்சகர் என்ற முறையில் பார்த்தாலும், அவருக்குத் திறமை கிடையாது. காங்கிரஸ் அபேட்சகராக அவர் தேர்தலில் நின்று தோற்கடிக்கப்பட்டதற்கு நஷ்ட ஈடாக பப்ளிக் ப்ராசிக்யூடர் உத்தியோகம் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டாகும். ”

THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ It was exactly that which I denied. The particular gentleman was recommended as the best and he was appointed. Most probably, my hon. Friend might not have followed me! ”

[18th March 1954]

MR. SPEAKER :—“ Does Mr. Thangavelu press his cut motion or withdraw it? ”

SRI S. P. THANGAVELU :—“ Sir, I do not withdraw my cut motion.”

MR. SPEAKER :—“ Then I will put the cut motion to vote. The question is—

‘ That the allotment of Rs. 1,08,36,000 under Demand XII—Administration of Justice be reduced by Rs. 100.’ ”

The motion was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ Now, I shall put the Demand to vote. The question is—

‘ That Government be granted a sum not exceeding Rupees 1,08,36,000 under Demand XII—Administration of Justice.’ ”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

(2) DEMAND XIII—JAILS.

MR. SPEAKER :—“ May I suggest to the House that we should finish this Demand to-day itself even if the House were to sit till 5-15 or 5-20 p.m.? ”

THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ Sir, on the recommendation of the Governor, I beg to move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,03,67,700 under Demand XIII—Jails.’ ”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,03,67,700 under Demand XIII—Jails.’ ”

3-27 p.m. SRI K. T. RAJU :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தச் சிறை மான்யத்தின்மீது என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரித்து, சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.—

‘ That the allotment of Rs. 1,03,67,700 under Demand XIII—Jails be reduced by Rs. 100.’ ”

“ இந்தச் சபையிலே பெரும்பான்மையான அங்கத்தினர்களுக்குச் சிறை அனுபவம் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டில் இருந்த காலத்தில், இந்தச் சபையில் இருக்கக்கூடிய பல அங்கத்தினர்கள் சிறைச்சாலையில் இருந்திருக்கிறார்கள். அந்தக் காலங்களில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டில் தங்களுடைய ஆட்சியை நிலை நாட்டுவதற்கு சிறைச்சாலையைத் தங்களுக்கு ஒரு அரணாக அமைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எனவே, சிறைச்சாலையிலுள்ள மக்களை அடிமைப் படுத்தக்கூடியதாகவும், அங்கிருக்கக்கூடிய கைதிகளை நாகரீகமற்ற முறையில் நடத்துவதாகவும் அதனுடைய கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தது அன்றைக்கு இருந்த சர்க்கார்.”

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“ சுதந்தர இயக்கங்கள் நடந்த காலங்களிலே சிறை எந்த நிலையில் இருந்ததோ அந்த நிலைமையிலிருந்து மாற்றியமைக்கப்படவேண்டுமென்று சகலரும் கோரியிருக்கிறோம். எனவே சிறை மான்யத்தின் மேல் விவா

18th March 1954]

[Sri K. T. Raju]

தம் நடக்கின்ற இந்த நேரத்தில், 'பழைய காலத்தில் மாஜி கைதிகளாக நாமும் இருந்திருக்கிறோம்.' என்பதை ஞாபகத்தில் கொண்டால் சிறைச் சாலையை எந்த அளவுக்கு நாம் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வரமுடியும். அன்றைக்கு பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் எந்த நோக்கத்திற்கு சிறைச்சாலையை வைத்திருந்ததோ, எப்படி அது தன்னுடைய அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்புக்குள்ள ஓர் அரகை சிறைச்சாலையை வைத்திருந்ததோ, அதை இன்றையதினம் நாம் மாற்றியிருக்கிறோமா? அதை மாற்றியமைக்க என்ன சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்? "1950-ம் வருட இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் சிறை சீர்திருத்தக் கமிட்டியொன்றை ஏற்படுத்தியது. அந்தக் கமிட்டியிலே இன்றைக்கு இந்தச் சபையில் இருக்கிற கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் செளந்தரம் ராமசந்திரன் அவர்களும் கூட அங்கத்தினராக இருந்திருக்கிறார். அந்தக் கமிட்டி பல சிபார்சுகளைச் செய்திருக்கிறது. சிறைச்சாலை இன்னென்ன நிலைமையில் இருக்கவேண்டுமென்று அதில் அங்கத்தினர்களாக இருந்த பலர் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ரிப்போர்ட் வந்து இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமேல் ஆகிறது. அந்தச் சிறைச்சாலைச் சீர்திருத்தக் கமிட்டியினுடைய சிபார்சை அமுலுக்குக் கொண்டுவர இன்றுவரை நாம் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோமா? நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு சிறைச்சாலை விஷயத்திலே ஒரு சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்கிற எண்ணமே இன்றைக்கு இல்லையென்பதைத்தானே அது காட்டுகிறது? இதுவரை அவர்கள் நடந்துகொண்டிருக்கிற முறையைப் பார்த்தால், சென்னை ராஜ்யத்தில் மூன்று நான்கு வருஷ காலமாக சிறைச் சாலைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருப்பதாக கமிட்டியின் ரிப்போர்ட் கூறுகிறது. நாட்டிலுள்ள வறுமை, கஷ்டம் என்று அதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறுகிறார்கள். இப்பொழுது அதைப்பற்றி நான் அதிகமாகப் பேசப் போவதில்லை.

"சிறைச்சாலை என்பது எப்படியிருக்கவேண்டுமென்றால், கைதிகள் தண்டனை முடிந்து திரும்பி வெளியே வருகிறபோது சமூகத்தில் நல்ல மனிதர்களாக நடப்பதற்கான ஒரு பயிற்சிக்கூடமாக இருக்கவேண்டும். அதே சமயத்தில், தாங்கள் செய்த குற்றங்களையே வெளிவருகிறபோது மீண்டும் செய்யாமல் இருக்கிற அளவுக்கு ஒவ்வொருவரையும் சீர்திருத்தக்கூடிய ஒரு இடமாக சிறை இருக்கவேண்டுமென்று அறிவாளிகள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் இன்றைக்கு அது விஷயமாக நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோமா?

"வேலூர் மத்திய சிறையில் நான் இரண்டு வருஷங்கள் இருந்திருக்கிறேன். மதுவிலக்குக் கைதிகள் ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் வருவார்கள். அவர்களுக்கு உடைசூட கொடுத்துப் பராமரிப்பது கிடையாது. கோமணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான கைதிகள் பழனியாண்டவர்களைப் போல் காட்சிளிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மாதக் கணக்கில் உடை கொடுப்பது கிடையாது. இந்த நிலைமையிலே சிறைச்சாலையில் மனிதர்களாகவே அவர்கள் நடத்தப்படுவது கிடையாது. சப்-ஜெயிலிலுள்ள ஒரு அறையில் 4 பேர்கள் தான் இருக்கலாமென்றால், அதில் 15 பேர்களை அடைத்திருப்பார்கள். கைதிகள் மல ஜலம் கழிப்பதற்கு ஒரே ஒரு சட்டி தான் கொடுத்திருப்பார்கள். ஒரே சட்டியில் மல ஜலம் கழிப்பதாகிய இரண்டு வேலையையும் எப்படிச் செய்ய முடியும்? இந்த அநாகரீக காரியமானது ரொம்ப யோசித்துப் பாரக்கவேண்டிய விஷயம். சட்டியாவது ஒரு ஆளுக்கு இரண்டு இருக்கவேண்டாமா? 10, 12 பேர் இருக்கக்கூடிய இடத்தில் எல்லோரும் சேர்ந்து மல ஜலம் கழிப்பதென்றால் அந்த அறையானது எப்படியிருக்கும் என்று சிந்திக்கக்கூட முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. சுகாதாரத்தைப் பற்றி பிரமாதமாகப் பேசுகின்றோம். ஆனால், சிறைச் சாலையில் கைதிகள் படக்கூடிய அநாகரீகமான கஷ்டங்களை யாரும் கவனிப்பதில்லை. கைதிகளாக இருப்பவர்களும் மனிதர்கள் தானே? அநாகரீகமான நாட்டில் இப்படி சிறைகள் இருக்கலாமா? நாகரீகமான நாட்டில் கைதிகள் ஓரளவுக்கு மனிதர்களாகப் பாலிக்கப்பட்டு நடத்தப்பட வேண்டாமா? அதுவும் சப்-ஜெயில்களில் மாதக் கணக்கில் விசாரணைக் கைதிகள் இருப்பார்கள். ஒரு வருஷம், இரண்டு வருஷம். வரை விசா

[Sri K. T. Raju]

[18th March 1954]

ரீணக் கைதிகளாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களும், சிறைச்சாலையில் அவ திப்படவேண்டும். ஒன்றிரண்டு மாதங்கள் விசாரணைக் கைதிகளாகவே வைக்கப்படும் அவர்கள் பேரில் குற்றம் இல்லை என்று விடுதலை செய்யப் படுபவர்களும் இருப்பார்கள். சப்-ஜெயிலில் 10 மாதம், அல்லது இரண்டு வருஷங்கள் கூட வைக்கப்பட்டிருப்பார்கள். நாகரீகமான நாட்டில் சப்-ஜெயிலில் மனிதர்களை விசாரணைக் கைதிகளாக வைத்திருப்பது சரியல்ல. கைதிகளுக்கு குறைந்தபட்ச வசதிகூட செய்துகொடுப்பது கிடையாது. சிறைச்சாலைச் சீர்திருத்தக் கமிட்டியும் அதனுடைய ரிபோர்ட்டில் இதை வற்புறுத்தியிருக்கிறது.

“ இந்த மாதிரியான நிலையில் சப்-ஜெயிலில் நூற்றுக்கணக்கான விசாரணைக் கைதிகளை ஆடு மாடுகளை அடைப்பதுபோல் 24 மணி நேரமும் பூட்டி வைக்கிறார்கள். 24 மணி நேரமும் கைதிகள் எப்படி ஒரு அறையில் 10, 12 பேர்கள் இருக்க முடியும்? மத்திய சிறையில் மாலை 5½ அல்லது 6½ மணிக்குப் பூட்டினிருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தில் வெயில் அதிகம். நாங்களெல்லாம் ஜெயிலில் இருந்திருக்கிறோம். இரவில்கூட அறையில் இருக்கமுடியாது. புழுக்கம் அப்படியிருக்கும். இரவும் பகலும் ஒரே அறையில் விசாரணைக் கைதிகள்கூட இருக்க வேண்டுமென்றால், அது எவ்வளவு அநாகரீகமான காரியம் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் வெள்ளைக்காரர்கள் கைதிகளைக் கொடுமைப்படுத்தினார்கள். நாமனைவரும் அதனைக் கண்டித்திருக்கிறோம். சகலரும் பெரிய கிளர்ச்சியைச் செய்திருக்கிறோம். காங்கிரஸ்காரர்கள் அன்றைக்கு ஜெயிலிலிருக்கும்போது பல் போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறார்கள். நானும் காங்கிரஸ் கைதியாக இருந்து சிறை சென்று போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். ‘நாங்கள் மந்திரிகளாக வந்தால், இப்படியெல்லாம் சிறைச்சாலைகளை வைத்திருப்போமா? வார்டர்களை இப்படியா வைத்திருப்போம்?’ என்றெல்லாம் ஜெயிலில் இருந்த காலங்களில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுதிலிருந்து ஜனம் தன்னை அடைந்த கைதி ஒருவர் ‘நீங்கள் கைதிகளாக இருந்தபோது என்னென்னவோ சொன்னீர்களே, நாங்கள் சிறையில் இன்னும் அன்றிருந்த நிலைவிடத்தானே இருந்துகொண்டிருக்கிறோம்’ என்று எழுதியிருக்கிறார். நாம் ஒரு காலத்தில் கைதியாக இருந்தோம்; வேலூர் சிறையிலும், பெல்லாரி சிறையிலும், அலிபுரத்திலும் சிறையில் இருந்தோம். அங்குள்ள நிலைமையை அனுபவித்திருக்கிறோம்; இன்றைக்கு நாம் அதிகாரத்தில் இருக்கிறபோது, நாம் மற்ற நாகரீகமான நாட்டில் செய்திருக்கிற அளவுக்கு செய்யாவிட்டாலும் இந்தச் சர்க்காரால் ஏற்படுத்திய கமிட்டியினுடைய சிபார்சை நாம் குறைந்த பட்சம் அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டாமா? அதில் என்ன பணம் செலவழிக்கப்பட்டுவிடுமோ என்று தெரியவில்லை. மேலும், சிறைச் சாலைக் கைதிகளாக இருப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பத்திரிகைகள் சர்க்கார் சட்டவிரோதம் என்று சொல்லப்படுகிறவைகளைத் தவிர மற்ற எல்லா பத்திரிகைகளையும் கொடுக்கலாமல்லவா? சாதாரணமாக ‘தினமணி’ கொடுக்கப்படுகிறது. அதுகூட கருப்படித்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தச் சர்க்காரை ஆதரிக்கக்கூடிய தினமணி, சுதேசமித்திரன் பத்திரிகைகள் கூட அரசியல் விஷயங்களெல்லாம் கருப்படித்து அனுப்பப்படுகின்றன. கைதிகளுக்கு அரசியல் விஷயமே தெரியக்கூடாது என்பதற்காக இப்படிச் செய்யப்படுகிறது என்று நினைக்கின்றேன். இந்த மாதிரி அந்த உரிமை கூட இல்லை. பொழுது போவதற்கு நல்ல புத்தகங்களாவது கொடுக்கப்படுகின்றனவா என்றால் கிடையாது. மகா பாரதம், ராமாயணம், அல்லி அரசாணிக் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை போன்றவைகள்தான் கொடுக்கப்படுகின்றதெயொழிய, தடை செய்யப்படாத எவ்வளவோ புத்தகங்கள் இருக்கின்றனவே அவைகளை கைதிகளுக்குப் படிப்பதற்கு கொடுத்தால் பொழுது போவதற்கு முடியும். படிப்பதற்கு எவ்வளவோ புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. சமூக, பொருளாதார, விஞ்ஞானம், கலை சம்பந்தமான புத்தகங்களை சிறைச்சாலையில் வழங்குவது தவறு அல்ல. இவைகளையெல்லாம் படித்துத் தெரிந்துக்கொண்டு, அவர்கள் சிறையை விட்டு வெளியே வருகிறபோது, நல்ல மனிதர்களாக வரவேண்டும். மீண்டும் குற்றம் செய்வது தவறு என்று அவர்கள்

18th March 1954]

[Sri K. T. Raju]

நினைக்கும்படியாக அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து தர வேண்டும். அந்த அளவுக்கு நாம் ஏதாவது அவர்களுக்கு செய்திருக்கிறோமா என்று பார்த்தால், கிடையாது.

“ அரசியல் சம்பந்தமாக இன்றைக்கு இருக்கிற சர்க்காரின் கொள்கைக்கு மாறுபட்ட கருத்துள்ளவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். பல கட்சிகள் இருக்கின்றன. இவர்களுக்குப் பிடிக்காத கட்சிகள் பல இருக்கலாம். அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்படுகிற நேரத்தில் அவர்களைப் பழிவாங்குகிற முறையிலே இன்றைக்கு சிறைச்சாலை நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

“ தூத்துக்குடி சம்பவத்தில் கைதியா முக்கிய தோழர்களில் ஒருவருடைய தாயார் வியாதியால் கிடப்பதைப் பார்த்துவிட்டு வருவதற்கு அந்த விசாரணைக் கைதிக்கு, அரசியலில் மாறுபட்ட கருத்துள்ள அவருக்கு—சாதாரண உரிமை கூட கொடுப்பதற்கு ஏன் பாரபட்சம் காட்டவேண்டும் ?

“ அந்த பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் எந்த அமைப்பில் சிறையை வைத்திருந்தார்களோ அதே முறையில்தான் நாம் இன்றும் சிறைகளின் நிலைமையை வைத்திருக்கிறோம். மாற்றுவதற்கு நாம் எந்த முயற்சியும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லுகிறபோது, 1950-ம் வருஷத்திலே சிறைச் சீர்திருத்தக் கமிட்டி என்று சர்க்கார் ஏற்படுத்திய கமிட்டி இருக்கிறதே அந்தக் கமிட்டியின் சிபார்சை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறார்கள்? அந்தச் சிபார்சைக் மிகவும் முற்போக்கானவை என்று நாங்கள் கருதவில்லை. இருந்தாலும், அவர்கள் செய்திருக்கக்கூடிய சிபார்சுகளையாவது அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தால், எத்தனையோ பிரயோஜனமாக இருக்கும். சிறைச்சாலை என்பது பயங்கரமான நிலைமையிலே இல்லாமல், கைதிகள் தண்டனை முடிந்து மீண்டும் வெளியே வரும் போது சீர்திருத்தப்பட்ட மனிதர்களாக, குற்றம் செய்யக்கூடாதவர்களாக, குற்றம் செய்வது தப்பு என்று கருதக்கூடிய மனிதர்களாக மாற்றமடைந்து திரும்பி வரக்கூடிய சீர்திருத்தச் சாலையாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கின்றேன். அப்படிக்கல்லாமல், சிறைச்சாலையைவிட்டு வெளியே வருகிறவர்கள், மேலும் மேலும் குற்றம் அதிகமாகச் செய்யக்கூடிய முறையிலே சிறைகள் இருக்கின்றனவே தவிர, சமூகத்தில் நல்ல மனிதர்களாக வாழ்வதற்கு ஏற்ற முறையில் சிறைச்சாலைகள் இல்லை.

“ குனிக்க வசதி இல்லை, நல்ல காற்று, குடிதண்ணீர் வசதி, உணவு இவைகளெல்லாமே கைதிகளுக்கு மோசமான நிலைமையில் இருக்கின்றன. இந்த நிலைமையை மாற்றியமைக்கவேண்டும். மல ஜலம் கழிப்பதற்கு வசதி செய்யவேண்டும். 24 மணி நேரமும் ஆடுமாடுகளை அடைப்பது போல் அடைத்து வைப்பது அநாகரீகமான காரியம். எந்த ஒரு நாகரீக நாட்டிலும் இந்த ஒரு முறையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை என்று சிறை விசாரணைக் கமிட்டியே ஒப்புக்கொள்ளுகிறது. இன்று வரை அந்தக் கமிட்டியின் ரிப்போர்டை அமல் நடத்தாமல் இருப்பது மிகவும் தவறு.

“ சிறையில் கைதிகளைப் பேட்டி காணுவதற்கு ஒரு முறை வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரே சமயத்தில் 50 பேர்களுக்கு மேல் விட்டுவிடுவதனால், காக்காய் கூட்டம் மாதிரி சூழ்ந்துகொண்டு, மாமன், மச்சான், உற்றார், உறவினர் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஒரே சமயத்தில் விடப்படுகிறார்கள். அந்தக் கைதி என்ன பேசமுடியும்? அவன் ஒன்றும் பேச முடியாது. வெளியில் இருப்பவர்கள் கைதியைச் சரியாகப் பார்க்கக்கூட முடியாது. இடையே வலை அடித்திருக்கிறது. ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக்கொண்டால், கடித்தாதின்று விடுவார்கள்? அந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டாமா? இதில் என்ன பணச் செலவு ஏற்பட்டு விடும்? இந்த அரசாங்கத்திற்கும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது, கைதிகளைப் பொறுத்தவரையில்? இரண்டு சர்க்கார்களுக்கும்முள்ள வித்தியாசத்தை அவர்கள் எப்படித் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். அநாகரீகம் என்று தெரிந்தும் இந்த முறை நீடித்துக்கொண்டிருப்பது சரியல்ல என்பதைச் சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

[Sri K. T. Raju]

[18th March 1954]

“அரசியல் கைதிகளைப் பழி வாங்குகிற முறையிலே நடத்தக்கூடாது. அரசாங்கத்திலும் இருக்கலாம். மற்றக் கட்சிக்காரர்களும் இருக்கலாம். இன்றையதினம் அவர்கள் ஜனங்களுடைய உரிமைக்காக போராடுகிற நேரத்திலே கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் பழி வாங்குகிற முறையில் அரசாங்கம் நடத்துவது முறையல்ல. சிறைகளிலே, லைப்ரரி வசதியும், ஆஸ்பத்திரி வசதியும் கைதிகளுக்குக் கிடையாது என்று கமிட்டியே சொல்லியிருக்கிறது. மருந்து வசதி கூட கைதிகளுக்குக் கிடையாது. சரியான ரேஷன் கிடையாது. வார்டர்களுக்கு சரியான சம்பளம் இல்லை. வார்டர்கள் 20 மணி நேரம் வேலை பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் சர்க்கார் இவைகளையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்து, குறைந்த பட்சம், சிறை சீர்திருத்தக் கமிட்டியின் சிபார்சுகளையாவது அமுலுக்குக் கொண்டுவர கனம் மந்திரிகள் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரிக்கிறேன்.”

3-40
P.M.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I warmly endorse all that my predecessor has said because I feel that the treatment that is being meted out to those persons who are presumed under the law to be innocent and are clapped in the sub-jails of our country is revolting to the conscience of mankind, barbarous and savage. As my Friend already pointed out, these people are under the law presumed to be absolutely innocent and we know that till convicted, a man has got that presumption in his favour. Oftentimes it happens that many of these under-trials are ultimately acquitted of all the offences with which they are charged. In such a case, it is but proper that any civilized Government should deal with them as human beings and not as a sub-human species. But what is that we find in our sub-jails to-day? Presumably innocent persons are taken into custody and clapped in sub-jails and are kept there all the twenty-four hours of the day. It passes one's comprehension as to why many of these people do not go mad because this kind of maddening imprisonment all the twenty-four hours is intolerable. I suppose even cattle have got to be taken out every day for a few hours. These people are denied any recreation or out-door life. What is most intolerable is that there are certain regulated hours during which a police constable or guard will take them out of the sub-jail for answering calls of nature. If any of those unfortunate men is unable to answer the calls of nature on account of constipation or other cause at the time when the constable or guard takes him out, he has to come back to the cell and get constipated or ease nature in the cell. I do not know what follows. I can only conjecture and say that what follows is abominable.

“Then I come to the question of food. It is presumed that these innocent men are adopts at cooking and they are asked to cook their own food. What is provided is some rice, vegetables and ragi and they have got to make their own cooking arrangements. At the same time, no decent food is allowed to be taken from outside; no coffee is allowed. One wonders how one is expected to eat under such circumstances. Simply these raw materials are allowed and they must somehow or other manage to eat.

“As regards bedding, provision of a pillow is the most elementary need in this country. When I was a sub-jail visitor long long ago, I used to write that a pillow must be allowed because it was

18th March 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

an elementary convenience. But the then Tahsildar used to tell me: 'What is the use of wasting paper like this? You are going on writing. If you want to know the real position, all these things end up in the waste paper basket.' I am shocked to know that no pillow is allowed. What is allowed is only a mattress. A bug-saturated half-a-century old quilt has got to be taken. No decent clothing is allowed. These conditions are revolting to human conscience. In spite of our country being a free country and our state having the Government that we are now having and in spite of the elaborate recommendations of the Jail Reforms Committee, we are keeping in abominable conditions persons who smite our conscience every hour and every day. I, therefore, appeal to the Law Minister—I am sure he calls himself very responsible even in the appointment of Public Prosecutors—that in a much simpler matter where no outside influence can possibly come in, to awaken his conscience and do something to ameliorate the condition of these presumably innocent persons and see that they are not handled as a sub-human species of human beings.

"I wish to urge another point in conclusion. I say that the basis of jail administration should change. It must be reformatory and not punitive. The treatment of prisoners in jails should be such as to keep alive their human impulses and social contacts so much so when they come out of jails, they can become ordinary citizens of this country. What for are persons put in jails? The most common offence for which they are put in jail is the contravention of the Prohibition Act. For the possession of a bottle of arrack, a person is sentenced to rigorous imprisonment for four months or six months. In the Cannanore Central Jail, the proportion of offenders against the Prohibition Act is more than the proportion of offenders charged for other offences. They are normally decent persons. For satisfying their weakness for drink, rich people are given permits but poor people have to serve a term of imprisonment for four or six months! They are treated as worse than human beings and this only makes them hardened criminals. When they come out of the jail they become still more hardened criminals and learn some more tricks for the manufacture of illicit drinks. I, therefore, appeal for a re-orientation of the basis of the jail administration so as to make it reformatory and not punitive. As I have already said, prisoners should be treated not as cattle but as human beings.

"With these remarks I commend the cut motion for the acceptance of the House."

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR — "கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே இந்த ஜெயில் மான்யத்தின் மீது நண்பர் K. T. ராஜு அவர்கள் கொண்டுவந்த வெட்டுப்பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் ஆங்கிலக் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒரு காலத்தில் சிறையிலே இருந்தவர்கள் தான் என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். நான் சொல்லுகின்ற அத்தனையும் உண்மையென்றும் அதற்குப் பரிகாரம் தேடுவது அவசியம் என்பதும் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அந்த காலத்தில் வெள்ளையர்களை குறைகூறத் தெரிந்தது, அவன் செய்த ஒவ்வொரு காரியத்தையும் குற்றம் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் இன்று இவர்கள் செய்ய

[Sri A. Govindaswamy Nayagar] [18th March 1954]

வேண்டியதை யெல்லாம் காற்றில் பறக்க விட்டு அந்த வெள்ளையர்கள் இரைத்த அதே குற்றங்களைப் புரிந்துவருகிறார்கள். இன்று காங்கிரஸ் கொள்கை ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்த பிறகு வெள்ளையர் இவர்களுக்குத் தீங்கு இழைத்ததையெல்லாம் திருப்பி எதிர்க்கட்சிக்காரர்களிடத்தில் அந்த பாடத்தையே படிக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சி அரசியல் கைதிகளை சிறையிலே சரியானபடி நடத்தாமல் ஏதோ ஆடுமாடுகளைப் போல் நடத்துகிறார்கள். நண்பர் K. T. ராஜு அவர்கள் அனுபவ வாயிலாக அறிந்ததை உங்களுக்குச் சற்று முன் எடுத்துச் சொன்னார். தூத்துக்குடி சப்-ஜெயிலிலே எந்த அளவுக்கு கழகத் தோழர்களும் மற்றவர்களும் வேதனையுற நேர்ந்தது, எந்த நிலையில் அவர்களை இந்த அரசாங்கம் நடத்துகிறது. கடந்த புதிய கல்வித் திட்ட போராட்டத்திலும், ரயில் நிறுத்தக் கிளர்ச்சியிலும் கல்லக்குடி போராட்டத்திலும் ஈடுபட்டு சிறையிலே தள்ளப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர்களையும் தோழர்களையும் நான் பொறுப்பாளர் என்ற முறையில் சென்னையிலிருந்து தூத்துக்குடி வரையுள்ள எல்லா சிறைச்சாலைகளையும் பார்த்து விட்டு அங்கு கண்ணுற்றதை யெல்லாம் கனம் நீதி அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தேன். அக்குறைகளுக்கு செவியாய்த்து அமைச்சர் பரிகாரம் அளித்ததற்காக எங்கள் மனமுயர்ந்த நன்றியைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். முதலாவதாக கலைஞர் கருணாநிதி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சிறந்த தலைவர் சிறையிலே 'சி' வகுப்பிலே போடப்பட்டிருந்தார். அவர் ரூபாய் ஆயிரத்துக்குமேல் வருமானவரி கட்டுகிறார். அதற்கு மலமாக பொது மக்களிடையே செல்வாக்குப் படைத்த சீர்திருத்தச் செம்மலாக விளங்குவவரை இவ்விதமாக கண்ணியமற்ற முறையிலே கீழ் வகுப்பிலே தள்ளப்பட்டிருப்பதை, நானும் இன்னும் 31 சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் கையமெடுத்திட்ட கடிதத்தை கனம் அமைச்சரவர்களிடம் கொடுத்தேன். உடனே அதற்கான நடவடிக்கையெடுத்து தோழர் கருணாநிதிக்கு 'பி' கிளாஸ் கொடுத்தற்காக நான் அமைச்சரவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இரண்டாவதாக சிறையிலே தள்ளப்பட்ட காஞ்சிபுரம், செங்கற்பட்டு தி.மு.க. அரசியல் கைதிகளுக்கு கனி உணவு அளிக்கப்படுகிறது. 'இந்த ரேஷன் ரத்தான காலத்தில்கூட கல்லும் மண்ணும் கலந்த கனி எற்காக இவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். இவர்கள் அதைத் தின்ற பழக்கப்பட்டவர்கள் அல்லவே, ஆதலால் அரிசி உணவை இவர்களுக்கு அளிக்கக்கூடாதா?' என்று கனம் மந்திரியாரைக் கேட்டேன். உடனே அவரும் அரிசி உணவு அளிக்கும்படி உத்தரவு போட்டார். இதற்கும் நன்றி.

“ஒழுங்காகவும் கண்ணியத்தோடும் நடந்து கொள்ளும் அரசியல் கைதிகளை இன்னும் சரியாக நடத்தப்படவில்லை. எதிர்க்கட்சிகளாகிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, திராவிடக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சித் தோழர்கள் சிறையிலே நல்ல முறையில் நடத்தப்படவில்லை. நாளைக்கு ஒரு காலத்தில் இவர்களும் நாபாள வரலாம். வரப்போகிறார்கள் என்பதையும் ஆட்சியாளர்களாகிய காங்கிரஸ் காரர்கள் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும். இன்றைக்கு 'எங்களுக்குக் கிடைக்கும் கதிதான் நாளைக்கு உங்களுக்கும்' கிடைக்கும் என்று இவர்கள் சொல்லவேண்டுமா? அப்படிக்காலம் வந்தால் இவர்கள் பட்டுதானே ஆகவேண்டும். 'யானை கொழுத்தால் வாழைத்ததண்டு, மனிதன் கொழுத்தால் கீரைத்ததண்டு' என்பதற்கிணங்க இந்த அரசாங்கம் அரசியல் கைதிகளின் பலத்தை ஒடுக்க கீரைத்தண்டை அடிக்கடி சிறைக்கைதிகளுக்கு போடுகிறார்கள். வேறு நல்ல உணவு கிடையாதா? மேலும் அவர்களுக்கு இரும்பு சட்டியில் குழம்பு காய்ச்சப்பட்டு கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு வேளை 'அயர்ன் டானிக்' கொடுக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு இரும்பு நற்று மடிக்கும் இந்தப் பாத்திரங்களை உபயோகப்படுத்தாமல் பித்தனைப் பாத்திரங்களை ஏன் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது? இதற்கு அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். உணவு நெருக்கடி காலமாயிருந்தால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் உணவு குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால் இப்பொழுது கொடுக்கும் உணவுகூட போதாமல் இருக்கிறது. இன்னும் ஏன் கனி உணவைக் கொடுக்கவேண்டும்? இந்த மாதிரியாகவா அரசியல் கைதிகளை நடத்துவது? நண்பர் K. T. ராஜு அவர்கள் 'அரசியல் கைதிகள் படுப்பு

18th March 1954] [Sri A. Govindaswamy Nayagar]

தற்குக் கூட இடமின்மையால் மிகவும் வருந்துகிறார்கள், மூட்டைப்பூச்சியால் அவர்கள் பும்பாடு சொல்லமுடியாது என்று குறிப்பிட்டார். அந்தக் கைதிகளுக்குப் படுப்பதற்கு கிழிந்த சாக்குகளும், அழுக்குப்படிந்த கோணிகளும் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஐந்து பேர்கள் இருக்கும் இடத்தில் 10 பேர்களாக அடைக்கப்படுகிறார்கள். அங்கே மூத்திரக் குட்டையின் நாற்றம் மூக்கைத்துளைக்கும் ஒரு பக்கம். அவர்கள் வெளிக்குப்போவதற்கு ஒரு மறைவான இடம் கிடையாததால் எல்லோரும் திறந்த வெளியில் போகும் கண்ணுடிக் காட்சி இன்னொரு பக்கம். ஏற்கனவே சிறையில் அஜீரணம் ஏற்படுவதோடு வெளிக்குப் போவதற்கு அஞ்சி மேலும் மலச்சிக்கலும் மற்ற நோய்களுக்கும் உள்ளாகிறார்கள். பொதுவாக அந்த இடம் அவ்வளவு மோசமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அரசாங்கம் செய்யும் சுகாதாரப் பணிக்கு உதாரணமாக இருக்கிறது.

“அரியலூரில் சப்-ஜெயிலில் கலைஞர் கருணாநிதி படுத்துக்கொள்ள இடம் கூட இல்லாமல் கம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு தூங்கவேண்டிய நிலையில் இருந்தார். சிலர் உட்கார்ந்துகொண்டே தூங்குகிறார்கள். இப்படி இடமில்லாமல் கைதிகள் மிகவும் சிறையிலே கஷ்டப்படுகிறார்கள். மனிதனை உயிரோடு கொல்லுவதற்கு சப்-ஜெயில்கள் இருக்கின்றனவோ என்னவோ தெரியவில்லை. நமது மதிப்புக்குரிய தோழர் K. T. ராஜா அவர்கள் சட்டசபையில் அங்கத்தினராய் இருந்துங்கூட சிறையில் சிலரை பார்க்கப்போவதற்குக்கூட அனுமதிக்கப்படவில்லை என்று சொன்னார். அவர்கள் ஒரு நண்பரை சிறையிலே சந்திக்கச் சென்றபோது அங்கிருக்கும் அதிகாரி ஒருவர் ‘இப்பொழுது பார்க்கவேண்டியவர்கள் பார்த்தாகிவிட்டது, அடுத்த வாரம் வாருங்கள்’ என்று இவ்வாறாக சாக்குபோக்கு சொல்லி விடுகிறார்கள். இந்த விதமாக சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்குக்கூட இந்தச் சிறிய சலுகைகள் அளிக்கப்படுவதில்லை. இதை கனம் அமைச்சரவர்கள் கவனத்திற்குக்கொண்டுவருகிறேன்.

“இன்னும் சிறையிலே அரசியல் கைதிகளுக்கு பத்திரிகைகள் கொடுப்பதில்லை. பாரபட்சம் காட்டப்படுகிறது. எதிர்க்கட்சி பத்திரிகைகளாகிய ‘தினத்தந்தியோ’, ‘விடுதலையையோ’, ‘நம்நாடோ’, அவர்களுக்குக் கொடுப்பது கிடையாது. எதற்காக இந்த பத்திரிகைகளெல்லாம் கொடுக்கப்படுவதில்லை? இவைகளெல்லாம் கொடுத்தால் ஜெயில் இடிந்தா போய் விடும்? அல்லது இந்த ஆட்சிதான் அழிந்துவிடும்? அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பத்திரிகைகளெல்லாம் ‘சுதேசமித்திரன்’, ‘தினமணி’, இவைகளெல்லாம் சர்வகாலமும் அரசாங்கத்திற்குத் துதிபாடிக்கொண்டிருப்பதினால், இந்தப் பத்திரிகைகளை வரவழைக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. முன்பு நம்மது சிறையில் அடைத்தவர்களே இப்போது நமக்கு ‘செல்யூட்’ போடுகிறார்கள் என்று காங்கிரஸ் மந்திரிகள் சந்தோஷப்படலாம். அன்று நமது காங்கிரஸ் தோழர்கள் சிறையிலே அவதூறுற்றபோது ‘மோர்கூட கொடுப்பதில்லை’ என்றார்களே, இதைச் சற்றேனும் இன்று சிந்தித்தார்களா? சிறையிலே வாரும் அரசியல் கைதிகளை பார்ப்பதற்கு பெற்ற தாய்க்கூட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அரசியல் கைதிகள் தான் பெற்ற குழந்தைகளுடன் சற்றுநேரம் கொஞ்சவோ, மனைவியுடன் பேசவோ அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. எதற்காக இவர்களைக்கண்டு அரசாங்கம் இப்படி பயப்படுகிறது? ஒருவேளை ரகசியம் ஏதாவது பேசுவார்களோ என்ற பயம் போலும். திரு K. T. ராஜா அவர்கள் குறிப்பிட்டுப்போல் தூத்துக்குடி வழக்கில் ஈடுபட்ட K. V. K. சாமியின் தாயார் மரணப்படுக்கையில் இருந்தார்கள். அவர்களைக் கடைசித் தடவையாக பார்ப்பதற்கு ‘பெரோல்’ கேட்டதற்கு உத்திரவு அளிக்கப்படாமல் மறுக்கப்பட்டது. அவர்கள் இறந்த பிறகும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கருமாதியை முடித்து வருவதற்கு மாத்திரம் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. பெற்ற தாய்க்கு செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களை செய்துவிட்டு, கொடுக்கவேண்டிய காய்கறி, அரிசி பருப்பு எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு வார்டும் என்று எதிர் பார்த்தார்கள். ஆனால் நம் தோழர் திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தைச் சேர்ந்தவராகையால் இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட காரியத்தை செய்யவில்லை. இதனால் அவர்கள் ஏமாற்றமடைந்தார்கள்.

[Sri A. Govindaswamy Nayagar] [18th March 1954]

“இந்தவிதமாக எதிர்க்கட்சிகளைச் சேர்ந்த அரசியல் கைதிகளை வெறுக்கத் தக்க மிக மோசமான முறையில் நடத்துகிறார்கள். மேலும் தூத்துக்குடி, திருச்சி அரசியல் கைதிகளை கோர்ட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும்போது விலங்கிட்டு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். இந்த அவமரியாதையான முறையை அனுஷ்டிப்பதற்குக் காரணம் இந்தக் கைதிகள் எங்கேயாவது ஓடிவிடுவார்களோ என்பதற்காகவா? ஒரு லட்சியத்திற்காக பாடுபடும் இந்த இளைஞர்களை இவ்வாறு நடத்துவது நீதியா, நேர்மையா, நல்லாட்சிக்கு அழகா என்று கேட்கிறேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த தோழர் பாலதண்டாயுதத்தை சிறையிலே அடித்தார்கள் என்று கேள்விப்பட்டோம். இவர்கள் என்ன திருட்டுத்தனம் செய்தவர்களா, மதுவிலக்குச் சட்டத்தை மீறியவர்களா, ஏன் இவர்களை அநியாயமாகவும், அவமரியாதையாகவும் நடத்தவேண்டும் என்றும், அடித்துக் கொல்லவேண்டும் என்றும் கேட்கிறேன். அன்று வெள்ளையர்களிடம் கற்றுக்கொண்ட பாடத்தை இன்று நமக்குத் திருப்பிப் படிக்கிறார்கள். அவர்களைப்போலவே கனம் மந்திரிமார்களும் ‘Tea’ பார்ட்டிக்குச் சென்றவண்ணமாகவும், ‘Dance’ பார்ட்டிக்குச் சென்றவண்ணமாகவும் இருக்கிறார்களே ஒழிய சிறையில் வதைபடுகிறவர்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் சிந்திப்பது கூட கிடையாது. ஏன் இவர்கள் வாரத்திற்கு ஒருமுறையாவது சிறைக்கைதிகளைப் பார்வையிடக்கூடாது? சிறையிலிருக்கும் அரசியல் அல்லாத மற்ற கைதிகளுக்கு நல்ல தொழில்களிலோ விவசாயத்திலோ பயிற்சியளிக்கப்பட்டு அவர்கள் வெளியில் வரும்பொழுது ஒரு தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டவர்களாக இருக்கவேண்டும். அந்த முறையில் சிறைச்சாலை சீர்திருத்தப் படவேண்டும். நான் முன்பே சொன்னேன் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் ‘தினணி’, ‘சுதேசமித்திரன்’ கூட சரியாகக் கொடுப்பதில்லை, தாழ்வுசப்பட்டு கொடுக்கப்படுகிறது என்று.

“ஜெயிலில் இடநெருக்கடி அதிகமாக இருப்பதால் ஒரு தற்காலிக ஷெட் பாகிலும் கைதிகளுக்குப் போட்டுத்தரவேண்டும். ஒரே அறையிலே குறுக்கும் நெடுக்குமாகவும், உட்கார்ந்துகொண்டும், தூங்குகிற பழக்கம் மாறவேண்டும். மரியாதையற்ற முறையிலே அரசியல் கைதிகளை ஆட்சியாளர் அழைத்துச் செல்வது அமிகல்ல. இந்த முறையைக் கைவிடவேண்டும். இன்னும் இந்த இடத்தில் உணவுப்பிரச்சனை தீராப்பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அங்கே கொடுக்கும் கேழ்வரகு அடையில் கற்கள் இருக்கின்றன. இவைகளைக் கொடுக்கலாமா என்று பார்க்கவேண்டும். பொதுவாக சிறைச்சாலையை சீர்திருத்தச்சாலையாக மாற்றவேண்டுமென்றே எதிர்க் கட்சிக்காரர்களைப் பழிவாங்கும் இடமாக மாற்றக்கூடாது என்று பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கனம் ஜெயில் மந்திரி மிகவும் நல்லவர். கனம் நிதி மந்திரியைப்போல கோபம் அடையக்கூடியவர் அல்ல. மிகவும் பொறுமை சாலி, நிதி மந்திரி அவர்கள் கோபத்துடன் பதில் சொல்லுவார். ஆனால் ஜெயில் மந்திரி கோபப்படுவார் அல்ல—இதோ நிதி மந்திரியும் நான் சொல்லுவதற்குச் சிரிக்கிறார்கள். இவர்கள் மேற்சொன்னவைகளை சிந்தித்துப் பார்த்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு தோழர் K. T. ராஜு அவர்கள் கொண்டுவந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிக்கிறேன்.”

4 p.m.

* SRI S. DEIVASIGAMANY :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I would like to mention only a few things which have not been mentioned by my hon. Friends. Sir, it has become more or less the order of the day to pass an enactment containing penal provisions even in purely civil matters. We have got the Indian Penal Code, which is a major penal enactment. But, apart from that, we have got a number of special Acts, and people are brought under the mischief of those Acts. There are offences which involve moral turpitude and offences which do not involve moral turpitude. There are certain Acts like the District Municipalities Act, Sales Tax Act, etc. They are intended for the collection of revenue. But

18th March 1954] [Sri S. Deivasigamany]

persons who are convicted for offences under these Acts, are also treated like any other ordinary offender and they are sentenced to a term of imprisonment along with the offenders who have committed criminal offences under the Indian Penal Code. I wish to submit, Sir, that a sort of differentiation should be made between persons, who commit purely criminal offences and the persons who are found guilty of offence under special Acts, such as the Sales Tax Act, the City Municipality Act and the Public Health Act. Under the Sales Tax Act, if a person does not pay the sales tax, he is sentenced to a term of imprisonment, if he is unable to pay the fine amount. That person must not be kept along with the ordinary criminals. He must be given a separate place. There is a provision with regard to the debtors. These debtors who are liable to pay their debt, are sent to what are called 'civil jails.' In Madras, the civil jail is situated in the Madras Penitentiary. Persons who are confined to the civil jails are kept in a different place. The treatment meted out to them is entirely different. I would request the Hon. the Minister for Law to pass an enactment whereby persons who commit offences under these special Acts are sent to the civil jail or some other institution resembling the civil jail. In such a place, the treatment will certainly be different from the treatment that is meted out to the ordinary criminals.

"Sir, the next thing that I wish to point out is this. There are persons who commit offences over and over again. They are called habitual offenders. There is a provision in the Indian Penal Code under section 75, to give a person who commits an offence again, an enhanced imprisonment. If a person commits an offence for the first time, the man is excused either under section 562 of the Criminal Procedure Code or the Madras Probation of Offenders' Act is applied to him. But, if, on the other hand, he again commits offence, he becomes a confirmed criminal and the courts are obliged to give him enhanced punishment. In certain cases, people are forced to commit offences for the sake of their livelihood. Persons who are not able to earn anything are forced under certain circumstances to commit offences. Such persons, if they commit a trivial offence, should not be sentenced to higher imprisonment than what would, in ordinary circumstances, be levied on them. In such cases, the present law, that is now in force, should also be changed. Sir, in this connexion, I would like to mention that the Probation Officers appointed by the Government have been doing very good and useful work. They have been going about enquiring the history of the people and have been advising the prisoners, especially the delinquent children that they should not commit such offences. They have been visiting jails and have also been seeing to the welfare of the prisoners. Their work has got to be commended. I would like the Government to appoint more Probation Officers and also give them more encouragement for doing such useful work in this direction. What is very important in the matter of jails is the aftercare of the prisoners. It is not enough if a man is sent to jail for the purpose of correcting him. It is given as a punishment as well as a sort of corrective method. When a person comes

[Sri S. Deivasigamany] [18th March 1954]

out of the jail, he must be provided with a suitable job or the means to earn his livelihood. Is there an institution in the State run by the Government for the purpose of these discharged prisoners? I submit, Sir, there is no such institution. There is only one institution which is doing this work and that institution is called 'the Discharged Prisoners Aid Society'. It is run by more or less a number of trustees. It is not run by Government. I would request the Government to take up such institutions for the benefit of the discharged prisoners, run them not only in Madras, but also throughout the State with efficient and able officers, so that they may come into closer contact with the prisoners and give them such help as may be necessary to set them up on some business. Then alone, these prisoners will be able to lead their lives as honest citizens. There are, Sir, what are called 'long-term prisoners'. In the olden days, we used to have what is called 'transportation for life'. The system of transportation for life to the Andaman Islands, has now been given up. Now, Sir, there is a proposal for colonising the Andaman Islands. I would submit that in cases where there are long-term prisoners who have been convicted for a period of more than seven years may be sent to these colonies and they may be made to rehabilitate themselves in these colonies. There is no harm in sending these prisoners to the colonies so that they may have a new lease of life, form new associations and also set up their own families. We may remember that Australia was once a prisoners' colony, so also Virginia, Georgia and other places. Now, Sir, we find that they are occupying a very proud place in the world. It will not be demeaning if persons, who, by circumstance, commit offences and are convicted for long-term imprisonment, are sent up to such colonies. They will be having a new lease of life when they return and they will also become respectable citizens and their children will be occupying very good places at least in their colonies. I thank you, Sir, for the opportunity given to me to speak on this subject."

4-07
p.m

* SRI S. THINAKARASAMI THEVAR :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் சமர்ப்பித்துள்ள இந்தசிறை சம்பந்தப்பட்ட மான்யத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். கடந்த பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்திலே சிறையினுடைய நிலை என்ன, அதன் பின்னர் நமது தேசிய சர்க்காரின் ஜனநாயக ஆட்சி காலத்திலே சிறையினுடைய நிலை என்ன, என்பதைப்பற்றி நாம் யோசிக்க வேண்டும். கடந்த ஆங்கிலேய ஆட்சி காலத்திலே இந்த சிறைகள் குற்றவாளிகளை தண்டிக்கும் சிறைகளாக இருந்தன. சிறைகளிலே குற்றவாளிகள் தண்டனைக்குப்பட்டு, அடிக்கப்பட்டு, உதைக்கப்பட்டு, இம்சிக்கப்பட்டு மேன்மேலும் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். ஆனால் அதன் பின்னர் தேசிய சர்க்கார் காலத்திலே சிறைகள் வேறு விதமாக இருக்கின்றன. குற்றவாளிகள் சிறைகளிலிருந்து வெளி வரும்பொழுது, தாங்கள் இருந்தது சிறைகளில்ல என்று கருதி நல்ல துறையிலே நல்ல குணமுள்ளவர்களாகி வருகிறார்கள். இன்று சிறைச்சாலை சீர்திருத்தச்சாலை யாக விளங்குகிறது. பிரிட்டிஷ் காலத்தில் சிறையிலிருந்து வெளிவந்த கைதிகளுக்கும், இன்று சிறையிலிருந்து வெளிவரும் கைதிகளுக்கும் விசேஷ வித்தியாசம் இருக்கிறது.

"சிறையைப்பற்றி எனக்கு ஒரு விசேஷ அனுபவம் உண்டு. நானும் ஒருமுறை அரசியல் காரணத்துக்காக சிறை சென்றிருக்கிறேன். எங்கள் ஜில்லாவிலே சமார் 6 லட்சம் பிரமலைக் கள்ளர்கள் 1911 முதல் 1945 வரை கடந்த சமார் 40 வருஷங்களாக குற்ற பரம்பரை சட்டத்தினால் கர்ண

18th March 1954] [Sri S. Thinakaranasami Thevar]

கொடுமான கஷ்டங்களை அனுபவித்தார்கள். அவர்கள் பட்ட அவஸ்தை சொல்லி முடியாது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் அவர்கள் கிராம எல்லையையே தாண்டக் கூடாது. சாதாரணமாக ஒரு நன்மை, தீமைகளுக்காகக் கூட வெளியூருக்குப் போகவேண்டுமானால் ராதாரி சீட்டு வாங்கிக்கொண்டுதான் போகவேண்டும். சமீபத்தில் காங்கிரஸ் சர்க்கார் இந்த சமூகத்தினர்களின் மீது நீண்டகாலமாகப் பிரயோஜிக்கப்பட்டுவந்த குற்ற பரம்பரை சட்டத்தை ரத்து செய்துவிட்டார்கள். இந்த சட்டத்தில் கொடுமான ஷரத்துக்கள் இருந்தன. சட்டத்தை மீறியதற்காக யில்லாமல், சட்டத்திலுள்ள ஷரத்துக்களை மீறியதற்காக ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் சிறைக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அவசரமாக திடீரென்று ராதாரி சீட்டு வாங்காமல் வெளியூருக்குப் போய்விட்டால் அதற்காகக் கூட அவர்கள் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். இம்மாதிரி இந்த குற்ற பரம்பரை சட்டத்தின் ஷரத்துக்களை மீறியதற்காக கள்ள சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் சிறைக்குச் சென்று மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். சிறையிலிருந்து வெளிவந்த இவர்கள் சீர்திருந்துவதற்கு இவர்களை ஏதாவது ஒரு தொழிலில் ஈடுபடும்படி செய்யவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஜெயிலிலிருந்து விடுதலைபெற்ற கைதிகளுக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு விடுதலை கைதிகள் உதவி சங்கம் Discharged Prisoners' Aid Society என்ற சங்கத்தை சர்க்கார் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தவரை இந்தச் சங்கங்கள் விடுதலை அடைந்த கைதிகளுக்கு விசேஷமான உதவி செய்வதில்லை. ஆகவே இந்தச் சங்கங்கள் விசேஷ சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு கைதிகளுக்கு உதவி செய்து அவர்களை சீர்திருத்த முன்வரவேண்டும்.

“பிரமலை நாட்டிலுள்ள ஆறு லட்சம் பிரமலைக் கள்ளர்கள் குற்ற பரம்பரை சட்டத்தினால் சமார் 40 வருஷங்களாக கஷ்டப்பட்டு, சிறையினின்றும் வெளி வந்த பிறகு அவர்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்ய சர்க்கார் ஒரு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தி அதில் கைத்தறி நெசவுத் தொழில், பித்தளைப்பாத்திரத் தொழில், தச்சு வேலை முதலிய தொழில்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் ஒரு சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு திடீரென்று அந்தத்தொழிற்சாலையை மூடிவிட்டார்கள். அவர்களை சீர்திருத்தும் நோக்கத்தோடு இந்த தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அவர்கள் நன்றாக ஒரு தொழிலை கற்றுக்கொள்வதற்கு உதவியாக இன்னும் ஒரு சில வருஷங்களுக்காவது இந்த தொழிற்சாலையை நீடித்து நடத்தியிருக்கவேண்டும். அவர்கள் ஒரு தொழிலை நன்றாகக் கற்றுக்கொண்ட பின்னர் சர்க்காரின் உதவி இல்லாமல் தாங்களே பிழைத்துக்கொள்வார்கள். அப்படி இல்லாமல் அவர்கள் ஒரு தொழிலில் முன்னேற்றமடைவதற்கு முன்பே ஒரு சில வருஷங்களுக்குள் திடீரென்று சர்க்கார் இத்தொழிற்சாலையை மூடிவிட்டது மிகவும் வருந்தத் தக்க விஷயம்.

“சாதாரணமாக கஷ்டப்படும் மனிதனுக்கு மேன்மேலும் கஷ்டங்களைக் கொடுத்தால் அவனைத் திருத்த முடியாது. அவனுக்கு அனுகூலமாக அவனை விவசாயத் துறையிலோ, அல்லது தொழில் துறையிலோ ஈடுபடச் செய்யவேண்டும். பல கஷ்டங்களை அனுபவித்தவனை மேலும் துன்புறுத்தினால் அவன் முன்னேற்றமடைய முடியாது. ஜெயிலிலிருந்து வெளிவந்த கைதிகளுக்கு சர்க்கார் நல்ல உதவி செய்யவேண்டும். தொழிற்சாலையில் ஒரு வேலையோ அல்லது வேறு உத்தியோகமோ அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும், அல்லது அவர்களுக்கு விவசாயத் தொழிலிலாவது விசேஷ உதவி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், பழையபடியே அவர்கள் கெட்ட பழக்கத்தில் ஈடுபட நேரிடும். இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் விசேஷ கவனம் செலுத்தி விடுதலை அடைந்த கைதிகளுக்கு நல்ல அனுகூலம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் சிறுநரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI K. MADHAVAN NAMBIAR :—“ உபாധ்யக்ஷக, ജയിലിനവേണി 4-15
യുള്ള ധനാഭ്യർത്ഥനയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇന്നു ജയിലുകളിൽ കിടന്നു നരക
p.m.
യെന്നു അനുഭവിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയക്കാരെ അനുസരിക്കാതിരിക്കാം. അവരെ വിട്ടയ
ക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്റെ നയത്തിൽ പ്രതിഷേധിക്കാതിരിക്കാം. സാധ്യമല്ല. 1947
ജനുവരി 15-നുമുമ്പ് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണ കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള സാധവങ്ങളുടെ പേരിൽ

[Sri K. Madhavan Nambiar] [18th March 1954]

ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളുകൾ ഇന്നും ജയിലിൽ കിടന്നു നശിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അറസ്റ്റിൽ കുത്തിരാമൻ നമ്പ്യാരെത്തന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. പുതിയ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നടപ്പിൽവരുന്നതിനു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാർ സേലത്തിലേയും കണ്ണൂരിലേയും ജയിലുകളിൽ ഇന്നും കിടപ്പുണ്ട്. അവർ രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാരല്ലെന്നു പറഞ്ഞേയ്ക്കാം. അവരെ ഏതു തരത്തിൽ കണക്കാക്കിയാലും അവരെല്ലാം രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജയിലിൽ പോയവരാണ്. അതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ പരിതഃസ്ഥിതികൾ മാറിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു അവരേയും മോചിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ക്രിമിനൽ കുറ്റങ്ങൾക്കു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരെ എങ്ങനെ വിട്ടയയ്ക്കുമെന്നു ഗവണ്മെന്റു ചോദിച്ചേക്കും. ഒരേ കുറ്റം ചെയ്തവരെ ഒരേ സെക്ഷൻപ്രകാരം ഒരേ ശിക്ഷ നൽകപ്പെട്ടവരെത്തന്നെ കുറേപ്പേരെ വിട്ടയയ്ക്കാമെങ്കിൽ വേറെ കുറേപ്പേരെ മാത്രം വിട്ടയയ്ക്കാനിരിക്കാൻ കാരണമെന്താണ്? അത് ഒരു പക്ഷേപോക്കൽ നയമല്ലെങ്കിൽ മറ്റെന്താണ്. അത്തരം ചില വ്യക്തികളെ വിട്ടയച്ചതുകൊണ്ട് തകരാറു് ഉണ്ടാവത്തക്ക പരിതഃസ്ഥിതികളൊന്നും ഇന്നു നാട്ടിലില്ല. അവരെ ജയിലിൽനിന്നു വിട്ടയച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവരെ രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാരായിട്ടു ഗണിക്കുകയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുമില്ല. രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാർക്കു അനുവദിക്കുന്ന ചില സൗജന്യങ്ങൾ അവർക്കു അനുവദിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ അവർ ക്രിമിനൽ തടവുകാരാണെന്നു പറയും. ക്രിമിനൽ തടവുകാർക്കു നുവദിക്കുന്ന സൗജന്യങ്ങൾ ഇവർക്കും ബാധകമാക്കേണ്ട ഘട്ടത്തിൽ ഇവർ രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാരായിരിക്കും. അങ്ങിനെ അവർ ഒന്നിലും പെടാത്ത ശ്രീശങ്കരസ്വാമിയിൽപ്പെട്ടു നശിക്കുകയാണ് ഇതു് നിതീകരിക്കത്തക്കതല്ല അവരെയും രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാരായിട്ടുതന്നെ പരിഗണിക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

“ക്രിമിനൽ തടവുകാരെ സംബന്ധിച്ചും എനിക്കു രണ്ടു വാക്കു പറയാനുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലംവരെ ക്രിമിനൽ സ്പെർവൈസർ : ബോൾഡ് യോഗത്തിന്റെ നീരുമന പ്രകാരം ജീവപත්യന്തത്തടവുകാരും മറ്റും സർസപദേവികളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പെരുമാറുകൊണ്ട് തെളിയിച്ചാൽ ഒരുതു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ വിട്ടയയ്ക്കുന്ന ഒരു ഏല്പാളുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്ത കൊല്ലം മുതൽ അതു് വേണ്ടെന്നു വെച്ചിരിക്കയാണെന്നു അറിയുന്നു. മാത്രമല്ല, ആഗസ്റ്റ് 15 പ്രമാണിച്ചു് റിപ്പബ്ലിക് ദിനം പ്രമാണിച്ചും തടവുകാർക്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന റെമിഷ്യനുകളും ഇപ്പോൾ നിർത്തിയിരിക്കയാണെന്നറിയുന്നു. ഈ സൗജന്യങ്ങളെല്ലാം തുടർന്നു അനുവദിക്കണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“ജയിൽ ശിക്ഷയുടെ ഉദ്ദേശംതന്നെ രണ്ടാണ്. ഒന്നു deterrent motive, മറ്റെന്നു reformatory motive. ഇതികു ആദ്യത്തേതു് അപരിഷ്കൃതമായ ഒന്നാണെന്നു പരക്കെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മിക്ക പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങളിലും അതു നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ജയിൽ റിഫോംസ് കമ്മിറ്റിയും രണ്ടു ഭരണതാണ് ശിപാർശ ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റു് അതു അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. 1954-55 ലെങ്കിലും ഡിറ്റൻഷൻ സമ്പ്രദായം എടുത്തുകളയണമെന്നു ജയിൽ റിഫോംസ് കമ്മിറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ ഇതുതന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ ഉത്തമശിഷ്യന്മാരായ മുഖ്യമന്ത്രി രാജാജിയും ജയിൽ മന്ത്രി കട്ടിക്യൂസ് നായരും അതിനെതിരായ ഒരു നയം സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നതിൽ ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. മദ്യത്തിന്റെയും ശിക്ഷയുടെയും കഠിനതയ്ക്കൊണ്ട് തടവുകാരെ നന്നാക്കുമെന്നാണ് ഇന്നും ഗവണ്മെന്റു് വിചാരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു് യാതൊരു ഫലവുമില്ലെന്നു ജയിൽ റിഫോംസ് കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടുതന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. 1940 ൽ പതിനൊന്നു ലക്ഷം തടവുകാർ ഈ സ്റ്റേറ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് 1951 ആകുമ്പോഴേക്കും പതിനേഴു ലക്ഷമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഈ കണക്കു എത്രമാത്രം ശരിയാണെന്നു എനിക്കു അറിവില്ല. എങ്കിലും റിപ്പോർട്ടിൽ കാണുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്, കളവു ചെയ്തു് ആളുകൾ ഒന്നും രണ്ടും പ്രാവശ്യമല്ല, പത്തും ഇരുപതും പ്രാവശ്യം ജയിലിൽ പോകുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ശിക്ഷകൊണ്ട് അവരെ അശേഷം നന്നാക്കുവാൻ കഴിയാനില്ലെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ജയിൽ റിഫോംസ് കമ്മിറ്റി ശുപാർശചെയ്തിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെങ്കിലും ഗവണ്മെന്റു് നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ. ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രം ജയിലിൽ പോയിട്ടുള്ളവർ പ്രൊബേഷൻ അനുവദിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അതു് രണ്ടോ മൂന്നോ പ്രാവശ്യം ജയിലിൽ പോകുന്നവർക്കു് അനുവദിക്കേണ്ട

4-26
p.m.

[Sri N. C. Ramasamy Kander] [18th March 1954]

சொன்னார். 'அது முடியாது, இப்பொழுதே பார்க்கவேண்டும்' என்று சொன்னேன். உடனே பார்த்ததில் என்ன நடந்தது என்றால்—அங்குள்ள கைதிகளுக்கு எண்ணை கொடுப்பது வழக்கம். அத்துடன் சாப்பிடும்போது உணவு பொருள்களோடு மணிலாப் பயிறும் கொடுப்பது வழக்கம். அன்றும் இவைகளை கொடுப்பதாக சேர்த்திருந்தார்கள். அங்கு திடீரென்று போனதோடு அங்குள்ள கைதி ஒருவரைக் கேட்டேன் 'இன்று உங்களுக்கு எண்ணை கொடுத்தார்களா' என்று. அந்தக் கைதி, 'கொடுக்கவில்லை' என்று பதில் சொன்னான். அதைப்பற்றி சிப்பந்தியைக் கேட்டதற்கு அவர் 'அந்தக் கைதி வந்து மூன்று நாட்கள் தானாகிறது, ஒரு வாரம் இருந்தால் தான் எண்ணை கொடுப்பது வழக்கம்' என்று பதில் சொன்னார். உடனே அந்தக் கைதியை 'நீ வந்து ஏத்தனை நாட்களாகின்றன' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் 'நான் வந்து ஒரு மாதமாகிறது, இது வரையில் எனக்கு எண்ணையே கொடுக்கவில்லை' என்று சொன்னான். இதைப் போன்று பல குறைகள் அங்கு இருக்கின்றன. கனம் கே. டி. ராஜு பேசியபோது சிறையில் சட்டிகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார். ஆனால் செங்கத்திலுள்ள சப் ஜெயிலில் சட்டிகள் கூட கிடையாது. அறைக்குள்ளே ஒரு மூலையில் தான் கக்கஸ் இருக்கவேண்டியது. அங்குள்ள ஒவ்வொரு ரூமும் அப்படியேதான் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ரூமிலும் 12 அல்லது 15 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். செங்கம் சப்-ஜெயிலில் மூன்று ரூம்கள்தான் இருக்கின்றன. அங்கு அரசியல் கைதிகள் கிடையாது. அங்குள்ள கைதிகள் எல்லோரும் விவசாயிகள்தான். மரம் வெட்டிவரும்வர்களும், சாராயம் காய்ச்சியவர்களும் தான். நாட்டின் உணவு உற்பத்திக்காக ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டு உழைத்த விவசாயிகள்தான் பாரஸ்ட் கேஸ்களில் தண்டிக்கப் பட்டு அங்கு இருக்கிறார்கள். அரசியல் கைதிகளாக இருந்தாலும் அவர்கள் சர்க்காருக்கு குற்றம் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். இன்றைக்கு நாட்டிற்காக உழைக்கும் விவசாயிகள்தான் அங்கு குற்றவாளிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அங்கு எவ்வித வசதியும் கிடையாது. அங்கு இருக்கும் மூன்று ரூம்களில் ஒரு ரூமில் போலீஸ்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்ற இருண்டு ரூம்களிலும் ஆண்களையும் பெண்களையும் சேர்த்து அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி வைத்திருப்பது கெடுதல் என்று நான் ஏற்கனவே சர்க்காருக்கு எழுதி இருக்கிறேன். அதை கவனிப்பதாக எழுதி இருந்தார்கள். இது வரையிலும் அங்கு வேறு ரூம்கள் கட்டவில்லை. அங்குள்ள விவசாயக் கைதிகள் சீர்கேடான நிலையில் இருக்கிறார்கள். செங்கம் ஜெயிலுக்கு வேண்டிய கட்டிட வசதி கிடையாது. அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

"அத்துடன் அங்கு செல்லும் ஆபீசர்கள் முன்னதாகவே வருவதாக தெரிவித்துச் செல்லுவதால் குறைகள் என்ன இருக்கின்றன என்று தெரிவது இல்லை. முன்னதாக தெரிவிக்காமல் சென்றால் தான் அங்கு என்னவிதமான குறைகள் இருக்கின்றன என்பது தெரியவரும். அங்குள்ள சிப்பந்திகள் செய்யும் வரும் குறைகளும் தெரியவரும். அதனால் திடீரென்று ஆபீசர்கள் சப்-ஜெயிலுக்குச் சென்று விசாரிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

"செங்கம் ஜெயிலிலுள்ள கைதிகளுக்குக் குளிப்பதற்கு இடமில்லை. இப்பொழுது தாலாகா ஆபீசில் ஒரு கிணறு இருக்கிறது. அது ரோடின் அருகாமையிலும் தாசில்தார் ஆபீஸ் எதிரில் இருப்பதாலும் அங்கு கைதிகள் குளிப்பதற்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் அங்கு குளிப்பதாக இருந்தால் எல்லா ஜனங்களுக்கும் தெரியும். சமார் இருப்பது வருஷங்களாக இந்த நிலைமையில் அங்கு இருக்கிறது. அதனால் சப் ஜெயிலுக்குப் பக்கத்தில் கிணறு வெட்டி கைதிகள் குளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இன்னும் ஒரு விஷயத்தைமட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

"நேற்று சுவாமி சகஜாநந்தம் பேசியபோது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி குறிப்பிட்டார். 'பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இருந்த காலத்தில் சட்ட சபையிலுள்ள மெம்பர்கள் ஒரு குறையை எடுத்துக் கூறினால் உடனே அதைப்பற்றி என்ன என்று ஆபீசர்களை கேட்பது வழக்கம்' என்று சொன்னார். அதையே

18th March 1954] [Sri N. C. Ramasamy Kander]

நானும் வரவேற்கிறேன். நாங்கள் சட்டசபைக்கு எதற்காக வந்தோம், யாருக்காக பேசுகிறோம் என்பதை கவனிக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி இன்று வரையிலும் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. நாங்கள் சொல்லும் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியும் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்வது இல்லை. நாங்கள் எம்.எல்.ஏ.க்களாக வந்து பொய் சொல்லுகிறோமா? நாங்கள் சொல்லுவதை அதிகாரிகள் கவனிப்பதே இல்லை. மந்திரிகளும் கூட அதைப்பற்றி கவனிப்பது இல்லை. நாங்கள் சொல்வது ஒன்றையும் கவனிக்காமல் இருந்தால் எம்.எல்.ஏ.க்கள் சொல்வது அவ்வளவும் பொய் என்று தான் அர்த்தமாகிறது. நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளில் ஏதாகிலும் விஷயம் இருக்கிறதா வென்றும் அதில் வாஸ்தவம் இருக்கிறதா வென்றும் பார்க்கவேண்டும். நாங்கள் பொய் சொல்லுகிறோமா அல்லது நிஜம் சொல்லுகிறோமா என்று பார்க்கவேண்டும். நாங்கள் ஜனப் பிரதிநிதி என்ற முறையில் எங்களுக்கு ஜனநாயக சர்க்காரில் கௌரவம் கொடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் கும்பிடு போட்டு கஷ்டப்பட்டு போட்டு வாங்கிக்கொண்டு இங்கு எம்.எல்.ஏ.க்களாக வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் பொறுக்கிகளாக ஊர் சுற்றிவிட்டு வந்தவர்கள் அல்ல. உண்மையாக பாடுபட்டு வந்தவர்கள். நாங்கள் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கேட்டு அதற்கு நீதி வழங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

* SRI S. VADIVELU :—“ மதிப்பிற்குரிய உப தலைவர் அவர்களே, இன்று தோழர் ஸ்ரீ கே. டி. ராஜா அவர்கள் பிரேரித்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்குச் சிறையில் வாடிக்கொண்டிருக்கும் பெரும்பாலானவர்கள், அன்றைக்கு நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகவும், நாட்டு மக்களின் சுதந்திரத்திற்காகவும் பிரிட்டிஷ்காரர்களை எதிர்த்துப் போராடிய தேசபக்தர்கள் தான். நாடு ரொடலை அடைந்த பிறகு இன்றைய தினம் இந்த நாட்டு மக்களின் உண்மையான சுதந்திரத்திற்கும், இந்த நாட்டில் உண்மையான மக்கள் ஆட்சி நிலவ வேண்டுமென்பதற்கும், இந்த நாட்டில் உண்மையான சபீக்ஷ வாழ்வு சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்கும் அநேகர் சிறைக்கூடத்தில் வாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த முறையிலே இன்றைய தினம் நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதைப்பற்றி சபையின் கவனத்திற்குச் சில விஷயங்களைக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“ சிறையிலுள்ள கைதிகள் இன்றைய தினம் மனிதத்தன்மைக்கும் அப்பாற்பட்ட முறையில் நடத்தப்படுகிறார்கள். மிகக் கொடுமை படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதாக எனக்குத் தகவல்கள் வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. ஒரு முறை குற்றம் செய்யப்பட்டு சிறையில் எவ்வளவு அடைக்கப்பட்டால் அவன் திரும்பவும் வெளியே வந்தால் யோக்கியமான முறையில், கண்ணியமான முறையில் வாழ வழியிருக்கும் படியாக இன்றைய தினம் சிறைகள் இல்லை. சிறையில் அடைக்கப்பட்ட ஒரு குற்றவாளி தன் வாழ்வில் திருந்தவதற்குப் பதிலாக இன்றைய தினம் சிறைக்குள்ளே காணப்படும் பல குறைபாடுகளினால் அவன் மேலும் மேலும் பல கெட்ட பழக்க வழக்கங்களுக்கு உள்ளாகி, வெளியே வந்தாலும் நேர்மையான முறையில் நடந்து கொள்ள லாயக்கற்றவனாகச் செய்யப்படுகிறான் என்ற விஷயத்தை நான் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் சிறை தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டிய கைதிகளுக்கு கல்வி போதிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அந்த மாதிரியாக கல்வி யாருக்குமே போதிக்கப் படுவதில்லை. குறிப்பாக ஒரு நாளைக்கு இருபத்திநாறு மணி நேரத்தில் பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று மணி நேரத்திற்கு மேல் அவனிடம் கடுமையான வேலை வாங்கப்படுகிறது. செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சச் சொல்வதும், தோட்டம் கொத்தச் சொல்வதும், மாவு அரைக்கச் சொல்வதும், துணி துவைக்கச் சொல்வதும் ஆக இன்னும் சொல்ல முடியாத பல கடுமையான வேலைகள் சிறைக் கைதிகளிடம் வாங்கப்படுகிறதே தவிர, அவ்வேலைகளைச் செய்ய மறுத்தால், தவறாக ஏதாவது செய்து விட்டால் குப்புறத்தள்ளி குத்து குத்து என்று அவனைப் போட்டுக் குத்துவதுமாக சிறைச்சாலை நிர்வாகம் நடந்து கொண்டிருக்கிறதே தவிர கைதிகளை ஆதரவாக நடத்தி,

4-33
p.m.

[Sri S. Vadivelu]

18th March 1954

அவர்களது மனப்போக்கில் பெரிய மாறுதல்களை உண்டாக்கி சிறை தண்டனை முடிந்து வெளியே வந்தால் நல்ல முறையில் நாமும் வாழவேண்டுமென்ற மனோபாவத்தை அவர்களிடையே உண்டாக்குவதாக இல்லை என்பதை நான் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். நமக்குச் சுதந்திரம் வந்த பிறகும் கூட, நமது சுதந்திர சர்க்காரின் ஆட்சியில் இன்னமும் சிறை நிர்வாகம் மிகவும் கேவலமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி எனக்கு முன்பு பேசிய தோழர்கள் பலரும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அன்றைக்கு நமது மகாத்மா காந்தி சொன்ன வார்த்தைகளை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. சிறைச்சாலைகள் குற்றவாளிகளை தண்டிப்பதற்காக மாத்திரம் இருக்கக் கூடாது. குற்றவாளிகளைத் திருத்தி, நல்ல முறையில் அவர்கள் தனது பிற்கால வாழ்விலும் நடந்து கொள்ளக் கூடிய யோக்கிய மனிதர்களாவும் ஆக்குவதற்குப் பாடம் கற்பிக்கும் இடமாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். ஆனால் இன்றைக்கு சிறைக்கூடங்கள் அந்த நிலைமையிலே இல்லை. கைதிகள் படிப்பதற்குப் பத்திரிகை வேண்டுமென்றால், விரும்பப் படும் பத்திரிகைகள் கொடுப்பதில்லை. பத்திரிகைகள் கொடுத்தாலும் முக்கியமான செய்திகளெல்லாம் மை தடவப்பட்டு, கரி பூசப்பட்டுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இந்த மாதிரியான நிலைமையான இன்னமும் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“கைதிகளுக்கு வைத்திய வசதி செய்து கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். எந்தக் கைதியாவது வயிற்றுலாவி, கண்ணொச்சல் என்று சொன்னால் டாக்டர்கள் கைதி சொல்வதை நம்புவது கிடையாது. பொய் சொல்லுகிறான் என்று சொல்லி அவனை அடிப்பதும், குப்புறத்தள்ளி குத்துவதும் போன்ற பல இம்சைகளைச் செய்கிறார்கள். குறிப்பாக நான் 1954-ம் ஆண்டு பிப்ரவரிமீ 16உ அன்று திருச்சி சிறைக்குச் சென்றேன். எங்கள் ஜில்லாவில் சரியான முறையில் தஞ்சாவூர் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் அமல் நடத்தப்படவேண்டுமென்று சொன்ன பல பேர்கள் அங்கே கைதிகளாக இருக்கிறார்கள். அந்தச் சிறைச்சாலைக்கு நான் சென்ற போது கைதிகளை விசாரித்தேன். அவர்கள் தங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லை யென்று சொன்னாலும் அதை காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் தங்களை டாக்டர் ரொம்பவும் துன்பப் படுத்துவதாகச் சொன்னார்கள். அங்கேயுள்ள பரமேஸ்வரன் என்ற அதிகாரியின் கொடுமை சொல்ல முடியாது. அதைப்பற்றி யெல்லாம் விவரமாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு மகஜர் என்னிடமிருக்கிறது. வேண்டுமென்றால் அதை நான் சபாநாயகர் மூலமாக இந்தச் சபைக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். சிறை மந்திரி அவர்கள் இவ்விஷயத்தில் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சிறைச்சாலைகளில் உண்மையில் குளிப்பதற்கு வசதியில்லை. துணி துவைத்துக் கொள்ள டிரம் கொடுப்பதில்லை. ஒரு டிரம்மில் உவர் மண்ணைப் போட்டு, போடா உப்பையும் போட்டு எல்லாத் துணிகளையும் அதில் வெளுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நன்றாக வெளுக்கப்பட்ட பின்னும் துணி கருப்பாக இருந்தால், சரியாகத் துவைக்கவில்லையென்று சொல்லி சிறைக்கைதிகளை அடிக்கிறார்கள்; உதைக்கிறார்கள். சிறை அதிகாரிகள் செய்யும் கொடுமைகளைச் சொல்லி முடியாது. நான் 1954-ம் ஆண்டு பிப்ரவரிமீ 16உ அன்று திருச்சி சிறைக்குச் சென்ற போது நேரில் பார்த்தேன். அப்போது ஒன்பதாம் நெம்பர் வார்டு சிறையில் இருந்த வருகச் சேரி காணி என்பவரை ஒன்றுமில்லா சின்ன விஷயத்திற்காக சிறை அதிகாரிகள் அவரை அடித்து, நொறுக்கி கை நொறுங்கிப் போகுப்படியாகச் செய்து விட்டார்கள். அவரை அனாதன் நம்பியாரிடமும் நான் காட்டினேன். அவர் இன்றைய தினம் திருச்சி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார் என்ற விஷயத்தையும் நான் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“ஆகவே கனம் மந்திரி அவர்கள் நேரிடையாக, திடீரென்று சிறைக்கு விஜயம் செய்து, அங்கு அதிகாரிகளால் நடத்தப்படும் அக்கிரமங்களைப் பார்வையிட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சிறையில்

18th March 1954]

[Sri S. Vadivelu]

இன்றைக்குக் காணப்படும் ஊழல்கள் எல்லாம் நீக்கப்படவேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொண்டு என் பிரசங்கத்தை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* **SRI K. R. SAMBANDAM** :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஸ்ரீ கே. டி. ராஜா அவர்கள் பிரேரித்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து நான் சில முக்கியமான விஷயங்களை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகின்றேன். இப்பொழுது இருக்கும் ஜெயிலையும், சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்பு 1942-ல் இருந்த ஜெயிலையும் உற்று நோக்கி பார்க்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. அன்றைக்கு கைதிகள் அரசியல் கைதி, கிரிமினல் கைதி என்று இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தனர். ஆனால் இன்றைக்கு அரசியல் கைதிகளும் கூட கிரிமினல் கைதிகளைப் போலவே நடத்தப் படுகிறார்கள். குறிப்பாக சமீபத்தில் கல்வித் திட்ட எதிர்ப்பு போராட்டத்திலும், டால்மியாபுர பெயர் மாற்ற போராட்டத்திலும், ரயில் நிறுத்தப் போராட்டத்திலும், நேர்மையான முறையில் நீதிக்கு உட்பட்டு ஈடுபட்ட அரசியல் வாதிகளை சிறையில் கொண்டுபோய்த் தள்ளி கிரிமினல் கைதிகளைப் போல மிக மோசமான முறையில் மிருகத்திற்கும் கேவலமான முறையில் நடத்துகிறார்கள் என்பதை நான் மாதிரம் சொல்லவில்லை. பல சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மக்களும் இதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

“ ஏற்கனவே வெள்ளையன் இங்கிருந்த காலத்தில் ஏதாவது கலவரம் நடந்தால் அதை அடக்குவதற்காக முதலில் கூட்டத்தைப் பார்த்து சுடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து மேலே சுடுவது வழக்கம். ஆனால் இன்றைக்கு மேலே பார்த்து ஒரு முறை சுட்டால் மருந்து வீணாகிப் போய் விடுகிறதே என்பதற்காக ஆளைப் பார்த்தே சுடுகிறார்கள். இம்மாதிரி சுடப் போகிறார்களென்று தெரிந்தால் கலவரத்தில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களைத் தவிர பாக்கி வேடிக்கைப் பார்க்க வந்து குழுமியுள்ள ஜனங்கள் எல்லாம் அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிப்போய் விட முடியும். முன் அறிவிப்பு எதுவும் இல்லாது சடுவதால் பல நிரபராதிகள் உயிரிழக்க நேரிகிறது. சர்க்கார் தவறான பாதையில் நடந்தால் அதை திருத்துவதற்கு ஜனநாயக ரீதியில் மக்கள் எந்தக் கிளர்ச்சியையும் செய்யச் சர்க்கார் இடம் கொடுக்கவில்லை. இப்படி நடந்து கொண்டுவது ஜனநாயகத்தை இந்த நாட்டில் வளர்ப்பதற்கு வசதியாக இருக்காது. சர்வாதிகார ஆட்சியை சிருஷ்டிப்பதற்கே வழி உருப்பதாகும். 1942-ம் வருஷமும், அதற்கு முன்பும் அரசியல் கைதிகளை சிறையில் கடுமையாக நடத்தவில்லை.

“ அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா உதவியும் அங்கே அளிக்கப்பட்டது. ஜெயிலில் இருப்பது ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்து என்னை சொல்லலாம். ஆனால் இன்றையதினம் அரசியல் கைதிகள் கொலைக்குற்றம் செய்த கைதிகளை விட மிகக் கேவலமாக நடத்தப்படுகிறார்கள். இன்றையதினம் ஜனநாயக ஆட்சிப்படி எந்தச் சர்க்கார் பதவியில் இருந்தாலும் எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் நியாயமான முறையில் கிளர்ச்சிகள் மூலமாக தவறான காரியங்களை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவது இன்றியமையாததாகும். இன்றையதினம் இந்தச் சர்க்கார் எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்த அரசியல் கைதிகளை கடுமையாக நடத்தினால் நாளை இவர்க்கட்சி எதிர்க்கட்சியாக இருக்கும்போது அப்பொழுதுள்ள நிர்வாகம் இவர்களுக்கு பல தீமைகள் செய்வதற்கு வசதி ஏற்படலாம். ஆகவே பொதுவாக சிறையிலுள்ள அரசியல் கைதிகளை கிரிமினல் கைதிகளைப் போல நடத்துவது தகாது என்று நான் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“ டால்மியாபுரப் போராட்டத்திலும், கல்வித் திட்ட எதிர்ப்புப் போராட்டத்திலும் ஈடுபட்ட அரசியல் கைதிகள் திருச்சி சிறையில் இருந்தார்கள். நான் அவர்களைச் சந்தித்து விட்டு வரலாமென்று போனேன். ஆனால் சிறை சூப்பரன்டெண்டு அவர்கள் என்னை உன்னை விட மறுத்து விட்டார். காரணம் வரவேண்டிய பார்வையாளர்கள் எல்லாம் வந்தாய் விட்டது என்றும், இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் கழித்துத்தான் மற்றவர்களை

[Sri K. R. Sambandam] [18th March 1954]

அனுமதிப்போம் என்றும் சொல்லிவிட்டார். அந்த மாதிரியாக அவர் சொன்னவுடன் நான், “ஒரு ஐந்து நிமிஷம் அல்லது ஒரு இரண்டு நிமிஷம் கொடுங்கள். நான் கைதியுடன் பேசக்கூடவில்லை. பார்த்துவிட்டுப் போய் விடுகிறேன்,” என்று சொன்னேன், அவர் என்னைப் அனுமதிக்க மறுத்து விட்டார். சிறுது நேரம் அவர்களை நான் பார்ப்பதற்குள் என்ன ஆபத்து வந்துவிடுமென்று தான் எனக்குத் தெரியவில்லை. கம்ப்யூன்ஸ்டு கைதியாக இருந்தாலும் சரி, திராவிடக்கட்சிக் கைதியாக இருந்தாலும் சரி இதே முறையில் தான் நடத்தப்படுகிறார்கள். இந்த நிலைமை மாற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சிறைச்சாலைகளிலிருக்கும் கைதிகளை நல்ல முறையில் நடத்தி அவர்களது குணத்திலும், நடத்தையிலும் மாறுதலை உண்டு பண்ணவேண்டும். பெரும்பாலான மக்கள் வாழ்வதற்கு இந்த ராஜ்யத்தில் வழியில்லாததின் காரணமாகத்தான் குற்றங்கள் புரிவதற்கு பலர் முன்வந்து விடுகிறார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்திருப்பதால்தான் பலர் சாராயம் காய்ச்சுவது போன்ற தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நாட்டில் அவர்களுக்குத் தொழில் செய்வதற்கு வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலையை சிருஷ்டித்துக் கொடுத்தால் குற்றங்கள் தானே குறைந்துவிடும். தவிர ஒரு முறை குற்றம் செய்து சிறைக்குச் சென்று வெளியே வந்தவனை நாட்டில் எந்தக் குற்றம் நடந்தாலும் அவனே செய்திருப்பான் என்று சந்தேகிப்பதும், அவனைத் திரும்பவும் பிடித்துச் சென்று விசாரிப்பதும் சரியல்ல. திரும்பவும் அவன் ஒரு குற்றமும் செய்யாமல் இருந்தால் கூட பல தடவைகளில் அவைசியமாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். இம்மாதிரி செய்வதால் அவன் துணிந்து ஏன் நாம் குற்றம் செய்யக்கூடாது என்று என்னையே குற்றம் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகிறான். குற்றவாளிகளையும் நாம் நல்ல புகுத் தறிவுப் பாதையில் திருப்ப வேண்டியதிருக்க நாம் திரும்பவும் அவர்களைக் குற்றம் செய்யும் குற்றவாளியாகவே ஆக்குவது நாட்டின் நலனுக்கு உகந்தது அல்ல. சிறைக்குச் செல்லவும், கைதிகளைப் பார்வையிடவும் சர்க்கார் தர்ப்பு அங்கத்தினர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் ஈ அடிச்சான் காப்பியாக அங்கு செய்யப்படும் காரியங்கள் எல்லாம் மிகவும் நன்றாக இருப்பதாகவே சொல்லி விடுகிறார்கள். அதனால் குற்றம் செய்து வரும் சிறை அதிகாரிகளின் நடத்தையில் எந்த விதமான மாறுதலும் கிடையாது. இந்த நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொரு மக்களும் நல் வாழ்வு வாழ்வதற்கும், ஒரு முறை குற்றம் செய்தவன் மறு முறையும் குற்றம் செய்யாமல் இருப்பதற்கும் வேண்டிய பல காரியங்களை இந்தச் சர்க்கார் செய்யவேண்டும். அதோடு சிறைச்சாலைக்குச் சென்று அங்கு நடக்கும் காரியங்களை பார்வையிடுவதற்கு சில குறிப்பிட்ட அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் உரிமையைப் போலவே எல்லா சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கும் உரிமை கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இப்பொழுது மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக அனேகம் பேர்கள் சிறையில் அடைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சிறை போவதற்குக் காரணம் வறுமை தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் தான். பணக்காரர்கள் பலர் நிறையப்பணம் கொடுத்து இந்தச் சாராயத்தை வாங்கிக் குடிப்பதுதான். ஆகவே மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக சிறையில் அடைக்கப்படும் குற்றவாளிகளுக்கும் மற்ற கைதிகளைப் போல பல கடுமையான வேலைகளைக் கொடுக்க வேண்டும். சாராயம் குடித்ததற்காக சிறைக்கு வரும் பணக்காரர்களும் மற்ற கைதிகளைப் போலவே நடத்தப்பட்டால் தான் அவர்கள் தங்கள் வாழ்வில் திருந்துவதற்கும் வசதி ஏற்படும். அடுத்தபடியாக கைதிகளுக்கு சிறையில் கொடுக்கப்படும் உணவு நல்லதாகாமல்லை. கொடுக்கப்படும் சிறிய அளவு உணவைக்கூட சிறை அதிகாரிகளே எடுத்துக்கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். காரணம் அவர்களுக்குச் சம்பளக் குறைவுதான். பொருளாதார நிலையில் அவர்கள் வாழ்வு மேம்பாட்டையச் செய்யவேண்டும்.

“கடைசியாக ஒரு வார்த்தை. சிறை கைதிகளை தண்டிக்கும் ஒரு இடமாக இருக்கக் கூடாது. அவர்களது வாழ்வில் ஒரு பெரிய மாறுதலை உண்டு பண்ணக்கூடிய ஒரு இடமாக அமையவேண்டும். சிறையில் இருந்து வெளிவரும் கைதிகள் நல்ல முறையில் தங்கள் வாழ்வை நடத்திக் கொள்வதற்குப் பயிற்சிகள் கொடுக்கப்படவேண்டும். அரசியல் கைதிகளை

18th March 1954] [Sri K. R. Sambandam]

யும், கிருமினல் கைதிகளையும் ஒரே மாதிரியாக நடத்தக்கூடாது. இம் மாதிரியான பல சீர்த்திருத்தங்களைச் சிறையில் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

(At this stage Mr. Speaker resumed the Chair.)

* SRI S. R. ARUMUGHAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஜெயில் மந்திரி அவர்களால் பிரேரிக்கப்பட்டிருக்கும் மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன்.

“ இப்பொழுது சிறையில் பலதரப்பட்ட கைதிகள் இருக்கிறார்கள். திருடியவர்கள், கொலை செய்தவர்கள், சாராயம் காய்ச்சபவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் சிறையில் இருக்கிறார்கள். அக் கைதிகளில் சிலர் கருப்புக் குல்லாய்காரர்கள். இவர்களுடைய வேலை என்னவென்றால் கைதிகளிடம் வேலை வாங்குவது. அவர்களுக்கு உணவு, உடை போன்றவைகள் கொடுப்பது. சிகப்புக் குல்லாய்காரர்கள் என்பவர்கள் மிகவும் அபாயகரமானவர்கள் என்பதற்காக தனியாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

“ குற்றவாளிகளை சிறையில் அடைப்பதால் மட்டும் அவர்களைத் திருத்திவிட முடியாது. சிறைக்குள் அவர்களுக்கு நல்ல பழக்கங்கள் ஏற்படுமாறு செய்யவேண்டும்.

“ நல்ல குணங்கள் ஏற்படுமாறும், அவர்கள் செய்த குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டி இனிமேல் நல்லவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி நடத்தையிலேயே ஒரு புது மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டும். இதற்கு சர்க்கார் திட்டம் வகுக்க வேண்டும். இப்பொழுது சாராயம் காய்ச்சபவர்களை சிறையில் போடுவதன் மூலமாக பல தீமைகளே உண்டாகின்றன. மதுவிலக்கின் கீழ் குற்றம் செய்தவர்களை இருபது, இருபத்தைந்து பேர்களாக ஒரீடத்தில் விட்டுவிடுகிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு தாங்கள் எந்தெந்த முறையில் சாராயம் காய்ச்சுகிறோம் என்பதைப்பற்றி பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிறையை விட்டு வெளி வந்தவுடன் மறுபடியும் தாங்கள் கற்றுக்கொண்ட புது முறைப்படி திருட்டுச் சாராயம் காய்ச்ச ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். சாராயம் காய்ச்சினால் தண்டனை மறுபடியும் கிடைக்குமென்று முன்னாலேயே தெரிந்தாலும் கூட பிழைப்பிற்கு வேறு வழியில்லாததன் காரணமாக இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள். காலையில் எதிர்கட்சியிலிருந்து பேசிய ஸ்ரீ கே. டி. ராஜா அவர்கள் சிறையிலிருந்து வெளிப்படுமா குற்றவாளிகள் நேர்மையான முறையில் ஜீவனோபாயம் செய்வதற்கு வழி இல்லாததன் காரணமாகத்தான் மறுபடியும் அதே குற்றங்களை செய்வதற்கு தலைப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னார். அது ஓரளவு உண்மைதான். சிறையிலிருந்து வெளிப்படும் கைதிகளுக்கு இந்த ராஜ்யத்தில் வேறு ஒரு நியாயமான தொழிலை நடத்துவதற்கு வழி செய்தாக வேண்டும். அதற்கு நான் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். தற்பொழுது ஐந்தாண்டு திட்டப்படி, பல கிராமாந்திரங்களில் சமூக நலத் திட்டம், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் இவைகளை அமுலுக்கு கொண்டு வருகிறோம். சிறு சிறு நீர்ப்பாசனம், மராமத்துக்களும், ரோடு போடுவது போன்ற வேலைகளும் நடைபெறுகின்றன. அந்த வேலைகளையெல்லாம் இந்தக் கைதிகளை விட்டு செய்யச் சொன்னால் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் கூலியையே இவர்களுக்கும் கொடுக்கலாம். உதாரணமாக பஞ்சப் பிரதேசங்களை எடுத்துக் கொண்டால் நாலாண்டு கூலி கொடுக்கிறோம் என்றே சொல்லுகிறார்கள். நாலாண்டு கூலிக்கு யாருமே வேலைசெய்ய முன் வருவதில்லை. சிறையிலுள்ள கைதிகளை இவ்விடத்திற்கு கொண்டுவந்து குளம் வெட்டுதல், ரோடு போடுதல் முதலிய வேலைகளைச் செய்யச் சொல்லலாம். கூலியையும் அவர்களிடம் கொடுக்கலாம். சர்க்காரை ஒரு துண்டு அமைத்து அவர்களுக்குச் சாப்பாடு முதலியவைகள் வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்யலாம். இம் மாதிரியாக வரும் கூலிகளை கைதிகள் சேர்த்துவைத்துக் கொண்டால் சிறையிலிருந்து வெளி வந்தவுடன் அந்தப் பணத்தை மூலதனமாகப் போட்டு நல்ல முறையில் ஏதாவது தொழில் செய்யலாம். இதில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

[Sri S. R. Arumugham] [18th March 1954]

“சிறையிலுள்ள கைதிகளுக்கு நல்ல புத்தகங்கள், நல்ல பத்திரிகைகள் கொடுக்கவேண்டும். குறிப்பாக நமது சிறைச்சாலைகள் கைதிகளின் நடத்தையிலும், மனோபாவத்திலும் மாறுதலை உண்டு பண்ணக்கூடிய பயிற்சிக்குடமாக இருக்கவேண்டும். அதற்கான அபிவிருத்திகளை சர்க்கார் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

4-55
p.m.

* SRI M. KALYANASUNDRAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே இந்தச் சிறை மான்யத்திற்கு தோழர் கே. டி. ராஜா அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துப் பல அங்கத்தினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். சிறையிலிருக்கக்கூடிய கைதிகளின் மனப்பான்மையை மாற்றி, அவர்கள் சிறையைவிட்டு வெளிவந்தவுடன் சமுதாயத்தில் நல்ல மனிதர்களாக மாறும் வகையில் சிறை அபிவிருத்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய அபிப்பிராய மென்னவென்றால், ஒரு நாட்டில் நல்லதொரு ஆட்சி நடத்தகிறேமென்றால், அதனுடைய அடையாளம், சிறைச்சாலையே இல்லாமல் அரசாங்கத்தை நடத்துவதற்குத் தயாராயிருக்கவேண்டுமென்பது தான். சிறைச்சாலைகள் அதிகமாக இருப்பதுதான் அறிகுறி என்னவென்றால், நம் முடைய சமூகத்தில் ஏதோ ஊழல் இருக்கிறது என்பது தான் அதனுடைய அர்த்தம். நோயொன்றிருக்க மருந்தொன்று சாப்பிடுவதில் பிரயோஜனமில்லை. நோயைத் தீர்க்கவேண்டும். சமூகத்திலுள்ள நோய்கள் என்னவென்று பார்த்தால், வேலையில்லாத திண்டாட்டமும், வறுமையும் தான் இந்த நோய்களாகும். அந்த நோய்கள் இருக்கிறவரையில் எவ்வளவு சிறைச்சாலைகள் கட்டிய போதிலும்கூட, ஜனங்களை அடக்கிவிட முடியாது. ஜனங்களிடத்திலே மனிதப் பண்பை உயர்த்தவும் முடியாது. மனிதப் பண்பை உயர்த்தவேண்டுமென்றால், மந்திரிகள் பிரசங்கம் செய்வதினால் மட்டும் மனிதப்பண்பு உயர்ந்துவிடாது. மனிதப்பண்பை உயர்த்துவதற்கு வேண்டிய பொருளாதார நிலை மக்களிடையே உயரவேண்டும். அந்தப் பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதற்கு எதிர்க்கட்சியினர் சொல்லக்கூடிய திட்டத்தை சர்க்கார் ஏற்று நடத்துவார்களானால், சிறைச் செலவைக் குறைக்க முடியும்.

“எதிர்க்கட்சியினர் திட்டமாகிய நிலச் சீர்திருத்தத்தை உடனடியாகக் கொண்டுவந்து வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்குள்ள திட்டங்களையும் வகுக்காமல் இவர்கள் சிறைச்சாலையே இல்லாமல் ஆட்சி நடத்துவதற்கு முடியாது. சிறைச்சாலையையே நம்பி ஆட்சி நடத்த விரும்புகிறவர்கள் ஒருக்காலும் வெற்றியடைய முடியாது. ஆகையால், சிறைச்சாலையை நம்பி ஆட்சி நடத்தாமல், ஜனங்களை நம்பி ஆட்சி நடத்துவது என்பதுதான் எதிர்க்கட்சியினுடைய நோக்கமாகும். அதுதான் எங்களுடைய நோக்கமுமாகும்.

“ஆகையால் கம்யூனிஸ்டு கட்சியினர் அதிகாரத்திற்கு வந்தால் காங்கிரஸ்காரர்களைச்சிறையில் போட்டுவிடுவார்கள்; ஆகையினால், சிறைச்சாலைகளை அபிவிருத்தி பண்ணுங்கள்; என்று சிலர் பேசினார்கள்.

“ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சியினர் ஆட்சி வந்தாலும் சரி, கம்யூனிஸ்டு கட்சியினர் ஆட்சி வந்தாலும் சரி, சிறைச்சாலையை நம்பி ஆட்சி நடத்த எந்தக் காலத்திலும் விரும்பவில்லை. கம்யூனிஸ்டு கட்சி ஆட்சி நடத்தும் தேசங்களில் சிறைச்சாலையை நம்பி அவர்கள் ஆட்சி நடத்தவில்லை.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“I know they believe only in bullets and not in jails. The hon. Member need not elaborate that point.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“கம்யூனிஸ்டு ஆட்சியைப்பற்றி மந்திரி அவர்களுக்கு என்ன எண்ணம் இருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்களுக்கு U.S.I.S. பிரசுரங்களிலிருந்து கிடைக்கும்

18th March 1954] [Sri M. Kalyanasundram]

தகவல்களிலிருந்துதான் கம்யூனிஸத்தைப்பற்றி தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அவர்களுடைய மனதை இரும்புத்திரை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :— “ தெரியாமல் போனதே ரொம்ப நல்லது.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ மற்ற அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்காக உரிமையைப் பறிமுதல் செய்யவேண்டுமென்பது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினரின் கொள்கையல்ல. காங்கிரஸ்காரர்களாகிய அவர்களுக்கும் இந்த நாட்டில் வாழ உரிமை உண்டு என்பதுதான் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் நோக்கமே தவிர, கம்யூனிஸ்டுகளை ஆதரிப்பவர்கள் மட்டும் விசேஷச் சலுகை பெறவேண்டும் என்பது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் நோக்கமல்ல. காங்கிரஸ் கட்சியினர்தான் அந்தக் கொள்கையைக் கையாண்டு தோல்வியடைந்து வருகிறார்கள். இம்மாதிரியான ஒரு கொள்கையை எந்தக் கட்சி கையாண்டாலும் வெற்றியடைய முடியாது. ஆகவே, அந்தப் பிரச்சனை அவசியமில்லை. கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் சிறைக்குச் செல்வார்கள் என்றே, காங்கிரஸ் கட்சியினர் சிறைக்குச் செல்வார்கள் என்றே சிறைகளை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டியதில்லை. கைதிகளுடைய நிலைமையைப் பார்த்து, நியாயமான முறையில் சிறைகள் சீர்திருத்தம் செய்யப்படவேண்டும். மனிதர்கள் ஒழுங்கானதாக நடந்தால், அவர்களைச் சிறையில் போட்டு, திருத்தக்கூடிய முறையில் சிறைச்சாலைகள் இருக்கவேண்டும். சிறைச்சாலைக்குப் போகிறவர்களுடைய மனிதப்பண்பை வளர்ப்பதற்கான இடமாக இருக்கவேண்டுமே தவிர, இம்சைப்படுத்தக்கூடிய முறையில் இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் இப்பொழுது அங்கத்தினர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய அபிப்பிராயங்களின் நோக்கம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

“ சிறைச்சாலைகளிலுள்ள கைதிகளைப்பற்றி பேசியாய்விட்டது. சிறைச்சாலையை நிர்வகிக்கக்கூடிய கைதிகளைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் செல்ல விரும்புகிறேன். அவர்களைக் கைதிகள் என்று நாம் சொல்லும்போது, அவர்கள் எனனை மண்ணிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன். ஜெயில் வார்டர்களும், மற்ற அதிகாரிகளும் தங்களைக் கைதிகளாகவே அவர்கள் கருதுகிறார்கள். இதை நான் சொல்லுகிறபோது சிறை மந்திரியவர்கள் அதை அதிகமாக பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். ஆனால், நிதி மந்திரி அவர்களுக்கு என்ன எண்ணம் வருமென்றால், எதிர்க்கட்சியினராகிய அவர்கள் நாளைக்கு ஜெயிலுக்குப் போனால், இவர்களுக்கு வார்டர்களின் தயவு வேண்டும்,” என்ற எண்ணத்தில், அவர்களுடைய ஆதரவைப்பெறுவதற்காக நான் பேசுகிறேன் என்றுதான் தோன்றும். அப்படி அவர்கள் ஏமாற்றம் அடையக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். எங்களுக்கு வார்டர்களுடைய ஆதரவும் வேண்டாம், அவர்களுடைய தயவும் எங்களுக்கு வேண்டாம், ஜனங்களுடைய ஆதரவுதான் எங்களுக்குவேண்டும். (எதிர்க்கட்சியினரின் ஆரவாரம்.) அந்த வார்டர்களை எவ்வித சிறையில் சுட்டுப் பார்த்தாய்விட்டது ; ஆயினும் எங்கள் கட்சி அபிநந்தபோகவில்லை. வார்டர்களுடைய தயவோ, போலீசாருடைய தயவோ, அல்லது சர்க்காருடைய தயவோ வேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம் என்று நினைத்து அவதூறு செய்து, உண்மையான நியாயத்தைக்கூட உணரவதற்கு மறுக்கவேண்டாம் என்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு சில வார்த்தைகள் பேசவிரும்புகிறேன்.

“ சிறைச்சாலையிலுள்ள வார்டர்களுடைய குறைகளைப்பற்றி, கோரிக்கைகளைப்பற்றி பல மனுக்கள் சிறை மந்திரிக்கு நேரடியாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நானும் பல சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் அதையெல்லாம் ஆலோசிப்பதாகப் பல முறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவைகள் இன்னும் ஆலோசனையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறதுபோலும். சர்க்காரால் நியமிக்கப் பட்டசிறைச்சாலைச் சீர்திருத்தக் கமிட்டி வெளியிட்டிருக்கக்கூடிய அறிக்கையைப் பார்க்கவேண்டும். அந்தக் கமிட்டியினர் செய்திருக்கக்கூடிய சிபார்சுகளைக் கவனிக்கவேண்டும். அந்தக் கமிட்டிக்கு நியமிக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்களில் யாரும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இல்லையென்று நம்புகிறேன் ; தொழிற் சங்கத்தை

[Sri M. Kalyanasundram]

[18th March 1954]

தைச் சேர்ந்தவர்களும் இல்லையென்றும் நம்புகிறேன், அவர்கள் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள், சிறைச்சாலை வார்டர்கள் 13 அல்லது 14 மணி நேரம் வேலை வாங்கப்படுகிறார்கள், அதைக் குறைத்து 8 மணி நேரம் வேலை பார்த்தால் போதும் என்றவது, அல்லது 10 மணி நேரம் வேலை பார்த்தால் போதும் என்று வேலை நேரத்தைக் குறைக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரை ஆதரித்திருக்கக்கூடிய அந்தக்கமிட்டி சொல்லியிருக்கிறது. அதே கமிட்டி இன்னொன்றையும் சொல்லியிருக்கிறது : 'கம்யூனிஸ்டுக்கைகளை வேறு எதிர்த்துப் போராடவேண்டியிருக்கிறதே இந்த வார்டர்கள், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டாமா?' என்று அந்தக் கமிட்டியே சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. கம்யூனிஸ்டை ஆதரிக்கக்கூடிய கமிட்டி அல்ல. ஆகவே, அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலுள்ள வார்டர்களுடைய குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும், அவர்களுடைய மனஜரின் மீது இந்தச் சர்க்கார் சென்ற ஒன்றரை வருஷ காலமாக என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டும்.

"சிறைச்சாலைகளைப்பற்றி என்ன கருத்து இருந்தபோதிலும், சிறைச்சாலையின் நிர்வாகமானது நேர்மையாக இருக்கவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்தையுடையவன் நான். அந்த அபிப்பிராயத்தோடுகூட, பல கடிதங்கள் சிறை மந்திரியவர்களுக்கும், முதல் மந்திரி அவர்களுக்கும், உள்நாட்டிலாகாவுக்கும் எழுதியிருக்கிறேன், அவற்றின் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது தெரியவில்லை.

"சேலம் சிறைச்சாலையில் நடக்கக்கூடிய திருட்டு, ஒழுங்கீனத்தைப்பற்றி நான் கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். சேலம் சிறைச்சாலை வார்டர்களுடைய கூட்டுறவு சங்கத்தின் நிதியைக் கையாடல் விஷயத்தைக் குறித்தும் சிறை மந்திரியவர்களுக்கும், கூட்டுறவு சங்கங்களின் ரிஜிஸ்திரார் அவர்களுக்கும், உள்நாட்டிலாகாவுக்கும் கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். அதன்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்களென்றால், கூட்டுறவு சங்கத்திலே சேர்ந்துள்ள வார்டர்களுடையெல்லாம் கூட்டி, அவர்களை நிர்வகிப்பதற்குத்தி, தாங்கள் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதாக கையெழுத்திடச்சொல்லி, இப்படியெல்லாம் செய்து, அந்தக் கூட்டுறவு சங்கத்தின் மூடு விழாவும் நடந்து விட்டது பணத்தைக் கையாடிய அதிகாரிகள் மீது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

"அதுதான் போகிறதென்று பார்த்தால் சிறைச்சாலை அதிகாரிகளின் திருட்டைக்குறித்து இன்னென்ன சாமான்கள், இன்னென்ன வழியாக, இன்னென்ன லாரியில் ஏற்றியனுப்பப்பட்டன, இன்னென்ன ஆசாமி யால் திருடப்பட்டு சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளியேறியிருக்கின்றன என்று விவரம் உள்பட எழுதி அனுப்பினேன். அதைப்பார்த்தவுடனே மந்திரியவர்கள் யோசித்திருக்கவேண்டும். இவ்வளவு விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்ட பிறகு, நாம் நடவடிக்கை எடுக்காவிடால் சரியல்ல என்று தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஆகவே அந்த சிறை சூபரிண்டெண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு வேறு ஒரு சிறைக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறார். வேறு சூபரிண்டெண்டு வந்து விட்டார். வந்துவிட்டு என்ன செய்தார் என்றால், சிறையில் இருக்கக்கூடிய வார்டர்கள் யார் யார் இந்த மாதிரி விவரங்களைக் எனக்கு கொடுக்க உடன்கையாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்று சந்தேகப்படுகிறார்களோ அவ்வளவு பேரையும் மாற்றியாய்விட்டது. உண்மையில் மாற்றப்பட்ட வார்டர்கள் தகவல் சொன்னது கிடையாது. இப்படியிருக்கும்போது என் இந்த வார்டர்கள் மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்களென்றால், அப்படி மாற்றினால்தான் அவர்களுக்கு ஒரு பயம் ஏற்படும் என்ற காரணத்திற்காகத்தான். அப்படி மாற்றப்படுவார்கள் என்ற பயம் அவர்களுக்கு இருந்தால்தான் எம். எல். ஏ.க்களிடம் போய் தங்களுடைய குறைகளைச் சொல்ல மாட்டார்கள், குறிப்பாக கம்யூனிஸ்டு எம். எல். ஏ. க்களிடம் போய்ச்சொல்ல மாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் இருந்தால், ஜெயிலில் நடக்கக்கூடிய திருட்டுகளை எப்படித் தடுக்க முடியும் என்று கேட்கின்றேன்? உண்மையாக நல்ல சர்க்காராக இருந்தால் ஜெயில் சூபரிண்டெண்டு பேரில் கண்டிப்பான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு, வார்டர்களுக்கு சன்மானம் வழங்கியிருக்கவேண்டும். அதற்குப் பதிலாக வார்டர்களை சென்னைக்கும், திருச்சிக்கும், அலிபுரத்திற்கும் மாற்றுகிறார்கள். இந்த மாதிரி நிர்வாகம் நட

18th March 1954] [Sri M. Kalyanasundram]

க்குமானால், சர்க்கார் அதிகாரிகள், திருடுவதற்கு ஏன் அஞ்சவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரி ஊழல் நிறைந்தவர் என்று இருக்கும்போது, அவரை ஒன்றும் செய்யாமல், அவர் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல், அங்கிருக்கக்கூடிய வார்டர்கள்தான் சொல்லியிருப்பார்கள், அவர்கள் தான் கம்ப்யூனிஸ்டு தொடர்பு உடையவர் என்று அந்த சூபரிண்டென்டின் பேச்சைக்கொண்டு அந்த வார்டர்களை மாற்றுகிறார்கள். அந்தச் சிறையில் கம்ப்யூனிஸ்டு கைதிகள் இருப்பது உண்மையாக இருக்கலாம். அது ஒரு பக்கத்தில் இருக்கட்டும்.

“இன்று மந்திரிகளாக உள்ளவர்களில் 8 பேர்கள் சிறையில் இருந்தவர்கள். அவர்களுக்கு சிறை அனுபவம் உண்டு. அவர்கள் சிறையில் இருந்த காலத்தில், வெளியே தொடர்பு இல்லாமலிருந்தது யாரும் இல்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். காங்கிரஸ் மந்திரிகள் முன் சிறையிலிருந்த காலத்தில் ரகசிய தொடர்பு வார்டர்கள் மூலமாவது க்கொண்டதில்லையா? கடிதம் அனுப்பவும், வரவும் வார்டர்களை உபயோகப்படுத்தவில்லையா?”

THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ Congress Ministers ”.

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ One of your important Colleagues. Do not force me to mention his name.”

“அந்தமாதிரி கம்ப்யூனிஸ்டுகளோடு தொடர்பு இருக்கிறதாகச் சொல்லி சிறை வார்டர்கள் மாற்றப்படுவோமென்று கற்பனை பண்ணி, கடிதம் எழுதியவுடனே வாட்களைமாற்றி வருகிறார்கள். சிறை அதிகாரிகள் திருடனுக்கமளிக்கிறது. சிறைக்குள் என்ன ஊழல் இருந்தாலும்கூட, அவைகள் வெளியில் வரக்கூடாது என்பது தான் நோக்கமாக இருக்கிறது. இந்த நோக்கத்தை சர்க்கார் கொண்டிருக்கும் வரையில் கண்டிப்பாக சிறைச்சாலையை அபிவிருத்தி செய்ய முடியாது. சிறைச்சாலைகளுக்குள் கைதிகளாகச் சென்று திரும்பக்கூடியவர்கள் கைதேர்ந்த திருடர்களாகத்தான் வெளி வருவார்கள். அங்கு போய் மனிதப் பண்பு உயர்ந்து திரும்ப முடியாது என்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

“எம். எல். ஏக்கள் சிறைக்குச் சென்று பார்வையிட்டு வந்தால், அவர்கள் மந்திரிகளிடம் புகார் (complain) சொல்லுவார்கள் என்று அவர்கள் இன்றைக்குப் பழி வாங்கப்படுகிறார்கள். இந்தப் புகார்களுக்குக் காரணமாக இருந்ததாக வார்டர்களும் இன்றைக்குப் பழி வாங்கப்படுகிறார்கள். அதைப்பற்றி எழுதிய நானும் பழி வாங்கப்பட்டிருக்கிறேன். “இவ்வளவு தூரம் சிறைச்சாலையைப்பற்றி அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு எழுதிய நீ ஜெயில் விசிட்ராக இருந்தால் பரவாயில்லை” என்று சொல்வதற்குப் பதில், அங்கிருக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லியதற்கு “நான் சிறைச்சாலைக்குப் போகமுடியாது” என்று சொல்லப்படுகிறது. ஜெயில் விசிடர் என்று ஒன்று இருந்தால்தானே இவ்வளவு ஏற்படுகிறது என்ற எண்ணத்தில், ஜெயில் விசிடர் என்பதையே எடுத்துவிட்டார்கள்.

“எனக்குமுன்பிருந்த பழைய எம். எல். ஏ. ஜெயில் விசிட்ராக இன்னும் இருந்துகொண்டிருக்கிறார். எதிர்க்கட்சியில் இருக்கக்கூடியவர் ஜெயில் விசிட்ராகச் சென்றால், பல விவரங்கள் தெரிந்துவிடும் என்ற காரணத்தினால் ஜெயில் விசிட்ராக நியமிக்கப்படும் பழக்கமே அடியோடு கைவிடப்பட்டு விட்டது. தோழர் வடிவேலு அவர்களைப்போல பலர் புள்ளி விவரத்தோடு சட்டசபையில் சொல்லிவிடுவார்கள், ஏன்? ஜெயில் விசிடர் என்று இருந்தால்தானே இவர்கள் இம்மாதிரி தொந்தரவு கொடுப்பார்கள், ஆகையால் ஜெயில் விசிடர் என்றே இருக்கவேண்டாம் என்ற எண்ணத்தில் பழிவாங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, நீர்வாகம் ஒழுங்காக நடக்க வேண்டுமென்று விரும்பக்கூடிய எம். எல். ஏ. பழிவாங்கப்படுகிறார் என்பதை மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“காங்கிரஸ் சர்க்கார் மீது ஆத்திரப்பட்டு நான் குற்றச்சாட்டு கொண்டு வந்திருக்கிறேன் என்று யாரும் நினைக்கவேண்டாம். அங்கு நடந்து

[Sri M. Kalyanasundram] [18th March 1954]

கொண்டிருக்கக்கூடிய விஷயங்களைத்தான் நான் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அம்மாதிரி அவர்கள் நினைத்தாலும் அதைப்பற்றி கவலையில்லை. ஜனங்கள் திருப்தியடைய மாட்டார்கள். பத்திரிகைகளில் செல்வாக்கை உபயோகித்து “Spirited speech of Sri Subramaniam” என்று போட்டுக் கொள்ள பிரயோசனப்படலாம். ஜனங்களை ஏமாற்றுவதற்கு அது உபயோகப்படாது என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

5-07
p.m.

* THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ Mr. Speaker, Sir, before thanking hon. Members for their valuable suggestions, I may tell the hon. Member Sri Kalyanasundram that I am not going to view these remarks in any other light than as emerging from the Members of the Assembly with the intention of making the condition of prisoners better. He knows and other hon. Members also know that in whatever action we have taken in respect of jails, political considerations have never weighed with us and we have approached every subject with reference to the attention it requires at the hands of the Government. Most of the allegations or accusations do not seem to be the result of any direct knowledge of what is happening in the jails, but seem to be drawn out from reports and from what others have told hon. Members. I do not say that everything is perfect in jails, but many of the things alleged to be taking place in the jails are not happening there. We have adopted the administration of jails as a corrective method. It is not as a deterrent for the crime that has been committed by the unfortunate individual that punishment is meted out to him. We are now implementing a process of correction by which we could educate the individual, teach him some useful occupation in which he could engage himself after his release, place him in a substantial position in society and make him a useful citizen. It is with these objects that we are administering jails and whatever amenities could be given to prisoners consistent with our financial position are being provided. When food is given, it is examined scientifically, and what is absolutely necessary for the individual is given there. Mixed diet is given in jails. Attention is given to conditions of health and medical relief is also given. Recreation facilities are also given to prisoners. It was alleged that for 15 hours out of 24 hours, they were put behind the bars. I may assure this house that it is not true. We do not give the prisoners more than 8 or 9 hours' work, and if it is strenuous, it will never exceed 8 hours. We are concentrating more on probation and other such methods, so that we may evolve a system by which the minimum institutional treatment is given and conditions are created so that the prisoners could be released even prematurely. You know, Sir, that there is an advisory system by which, if two-thirds of the period of conviction is over, the matter is reviewed and if the prisoner is found to be well-behaved in the jail, he is recommended for release. Some hon. Member said that we had given up this system. We have not given it up, Sir. We are even now resorting to it. We also grant parole in necessary cases and in regard to that too, political considerations never weigh with us.

18th March 1954] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

“Regarding classification of prisoners as political prisoners, under the present set-up, it is not possible for us to do it. We cannot classify prisoners as political offenders and we cannot confine any member of any party in the jail merely on political considerations.”

SRI M. KALYANASUNDRAM:—“Point of information, Sir. இப்பொழுது சிறைச்சாலையிலே A கிளாஸ், B கிளாஸ், C கிளாஸ் என்று இருக்கின்றன. ஒரு ஜமீந்தார் திருடிவிட்டாலோ அல்லது கோவாப்ரேடிவ் சொசைடி பணத்தை கையாண்டு விட்டாலோ அவர்களுக்கு சிறையில் A கிளாஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அதேவிதமான குற்றத்தை வேறு யாராவது செய்தால் C கிளாஸ் கொடுத்து கனியைச் சாப்பிடச் சொல்லுகிறார்கள். இந்தவிதமான பாசுபாடுகள் இருக்கும்போது கனம் மந்திரி அவர்கள் ஒரு கைதிக்கும் மற்றொரு கைதிக்கும் எந்தவிதமான வித்தியாசமும் காட்டப்படவில்லை என்று சொல்லுவது வியக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. பணக்காரர்கள் கைதிகளாக இருக்கும் பொழுது கொடுக்கப்படும் சலுகைகளைக் கண்டு மற்ற கைதிகள் பாராட்சமென்று நினைக்கவில்லை. அதற்காக அரசாங்கமும் கவலைப்படவில்லை. அரசியல் கைதிகளை ஸ்பெஷல் வகுப்பில் வைப்பதால் மட்டும் பாசுபாடு செய்வதாக மற்ற கைதிகள் புகார் செய்வார்கள் என்று சொல்வது சரியல்ல.”

*** THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR:**—“Sir, I was saying that we could not classify prisoners as political prisoners and that we could not put persons who held different political views as prisoners in jails. We have to grant full freedom to the people of our State to hold their own political views and opinions. It was after the coming into force of the Constitution that this classification as political prisoners was given up. We classify prisoners now in three classes and it is the Magistrate who convicts the accused that has to say whether he is to come under Class A, Class B or Class C. We have absolutely nothing to do with the question of classification of prisoners, but we have got an appellate right to scrutinize whether what the Magistrate has recommended is correct and whether we could approve of it.

“Reference was made to the appointment of jail visitors. You know, Sir, a committee was constituted to go into the question how jail administration could be reformed. That committee has submitted its report and we are examining the recommendations of that committee. One of the recommendations of the committee was to appoint as jail visitors retired Government officers who were taking active part in social and other welfare activities and social workers of the locality. We have accepted that recommendation of the Jail Reforms Committee and it is in accordance with that that jail visitors are now appointed. Not that we wanted to eliminate some hon. Members sitting opposite to me from the list of jail visitors. After all, if they are so appointed, what can they do? They will give us information regarding what is happening in jails and we will consider their suggestions and see in what way we could rectify the defects. After all, what is going to happen if somebody else is made a jail visitor? We are not worried about the persons who are made jail visitors. It was not with any political motive that we accepted the suggestion of the Jail Reforms Committee in this regard. As far as the M.L.As. are concerned,

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [18th March 1954]

they are at liberty to go and visit any jail. They can simply write to me that on such and such a date they want to visit such and such a jail. Then, I shall issue necessary instructions to the Superintendent of the concerned jail and they can visit it and make their own suggestions. Whatever suggestions are made either on the floor of the House or through representations to me will be duly examined. That does not mean that everything that is recommended can be implemented. These suggestions have to be considered and can be implemented only according to the financial capacity of the Government and other considerations. But I can assure hon. Members that in regard to whatever representations they have made, from whichever Member they might have come, we have made no discrimination. We have examined all the suggestions and we have been implementing them consistent with our financial capacity.

“Regarding interviews, letters, etc., we have relaxed the rules after we assumed office. In many other respects also, we have made some relaxation. Even though we have not been able to accede to all the requests made by some of the prisoners, we have been considering the sort of life that they were leading before their arrest and giving them such amenities as can be provided consistent with the rules. We have also been allowing them the supply of daily papers. In some cases, since the prisoners had been enjoying certain amenities before conviction, I allowed those amenities to be continued even after conviction.

“Reference was made to libraries and other things. Good daily papers are supplied to prisoners. Regarding libraries also, we have made it obligatory, not on the recommendation of the educational officers, to purchase books, standard books written by whichever author it might be.

5-20
p.m.

“Sir, I do not think the charge that political bias stands in the way of implementing the recommendations made by the hon. Members is justified. I can tell them that we have never given it a political colour and we are not going to give it a political colour.

“Regarding the pay of warders and other matters, it is a wider question. The pay of the lower paid staff of the Government as a whole has to be considered. When we consider the revision of pay of the lower paid staff of the Government, we will consider the case of this category of employees. When our finances improve, certainly we will see that something is done in respect of this category of staff also.

“Regarding sub-jails, it is true that there is a certain amount of overcrowding. We have allotted a substantial amount this year in the budget to make some improvements to sub-jails. Priority will be decided by the Inspector-General of Prisons after ascertaining the primary necessities of some of those sub-jails.

“Sir, certain individual complaints were raised here. I can assure this House that no warder will be allowed to do anything against the prisoners or to harm anyone of the prisoners in the

18th March 1954] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

jails in our State. If he does it, he does it at his own risk and he will be punished after due enquiry. It is true it will take some time to find out the culprits. Whatever it is, we have to go through the necessary forms of enquiry and then only we can punish these people if found guilty.

“ A reference was made about some Superintendent. I may tell you this much. If I understood him correctly, the hon. Member who referred to the Superintendent, said that though a specific instance was quoted, I did not hold an enquiry even then and there. It is not true. If written representations are received by us and if there is any reference to specific particulars, we institute an enquiry irrespective of the fact whether it emerges from this quarter or that quarter. As far as I could see, as soon as this matter was brought to my notice, I have taken action in this. I am not able now to say what final decision we will arrive at in the matter, because they relate to defalcation and other charges. It is not very easy to punish a man unless we make an elaborate enquiry and unless we have evidence to prove the guilt. Such an enquiry is being conducted by us. A reference was made to me. It was said that when somebody else comes, I will be put in jail. I am not worried about it at all. If by chance I have to go there, I will not be fighting for amenities. I will not use the warden for sending letters clandestinely. I have never fought for amenities before. I may tell hon. Members that I was not allowed to go on parole when my father died. So I am not worried about these things. I belong to an organization, I belong to an institution which believes in doing its duty without worrying about results. So, it is not with any such idea that we are admitting certain things. We respect the Opposition. We respect every Member of this House and we think it is our duty to go into the various allegations in the proper manner and to do what is correct. I can assure hon. Members that we are trying to experiment new methods in the administration of jails. We want to employ some of the prisoners in agriculture and its allied fields. Factories are run in the jails and we are giving the prisoners instructions and training in many of the cottage industries. Over and above all these, we are trying to give them the necessary training in farms, so that they may gain some experience as farm labourers. We are also employing them in some of our Projects. What we want is that a prisoner when he goes out of the jail, must go completely reformed. We want to see that he goes out without harbouring any ill-will towards society or the Government. We want to see that he goes out repenting for what he has done and with determination not to repeat the mistake again. I may tell you that the number of habituals has decreased in jails. Even in Prohibition cases, the number of times that they come to jails has decreased. Sir, we have been able to give the prisoners some education also. We were able to send out 80 per cent of the people as literates, while only 20 per cent of the people come there as literates. We are having schools run by the Jails Department. Teachers are employed to teach them and to give them instructions in all